

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

СТЕПЕНИ НА СЪЗНАНИЕТО

ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС
ДЕВЕТА ГОДИНА
(1929–1930)

София 2008

Ученикът трябва да *благодари* от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си.

Тогава струите на любовта ще потекаат през неговата душа.

Учителят
(Свещени думи на Учителя,
стр. 68, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде *благодарен* на това, което Учителят му дава, и да върви напред.

Учителят никога няма да остави ученика да се спре. Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност и благоговение.

Учителят
(Свещени думи на Учителя,
стр. 100, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за него, за Словото.

СТЕПЕНИ НА СЪЗНАНИЕТО

Тайна молитва

Един важен социален въпрос е въпросът за придобиване на храната. Всички хора казват, че като живее, човек трябва да яде. Явява се въпрос, колко трябва да яде, много или малко. При това трябва да се знае, ако яде много или малко, какво ще придобие в единия и в другия случай. Дали някой е ял много, малко или никак, това зависи от работата, която той върши, от здравословното му състояние, както и от условията, при които се намира. Здравият и работещ човек яде повече от онзи, който не работи или не е здрав. Обаче, ако някой човек вън от вас определя колко храна да ви се дава, той ще вземе във внимание взаимните отношения, които имате помежду си.

Запример, ако сте в неприятелски отношения, той ще ви дава по възможност по-малко храна, да отслабнете, да нямате сила да го преследвате. Ако отношенията ви са приятелски, той ще ви дава повече храна, да имате сила за работа. Същото прави и разумният свят. Когато иска да помогне на някой човек, той му дава благоприятни физически и духовни условия. Искате ли да възпитава някого, да не дава възможност на злото в него да се развива, той го ограничава и физически, и духовно.

Следователно видете ли, че човек или животно не яде, вие се безпокоите. Защо? Вие мислите, че като не

яде, той не може да работи. Когато слугата е болен и не яде, господарят му веднага взима мерки да му помогне по-скоро да оздравее. Когато волът не яде, господарят му също се безпокои да не се разболее и да не може да му служи. Ако волът не работи, нивата на земеделеца остава неразорана. За да поддържа здравето и силата си, човек трябва да се чисти външно и вътрешно. Чистотата е първото условие за здравето на човека, на всички живи същества. Чистота е необходима и в науката. Запример, преди да се произнесете за свойството на дадено съединение, вие трябва да го освободите от всички странични примеси, които нарушават неговата чистота. За да определите свойствата му, то трябва да бъде абсолютно чисто. Както животът е непреривен процес, така и всички негови прояви са непреривни процеси. Говори ли се за чистота, ние я разбираме като непреривен процес. Не може днес да бъдеш чист, а утре – нечист. Говори ли се за горение, ние пак разбираме непреривен процес. Ако огънят на живота ти изгасва, ту се запалва, и проявите му ще се прекъсват, а това е невъзможно.

Като се говори за закони и за прояви на живота, някои мислят, че познават живота, знаят законите му и могат да ги прилагат. Истинско знание е това, с което човек може да си служи при всички случаи на живота. Истинска добродетел е тази, с която човек може да си служи всякога. Който разполага с такова знание, той владее магическата пръчица. Каквато работа хване, добре я свършва. Ако проявява милосърдие, той знае къде и как да помогне. Трябват ли му пари, и в празен джоб да бръкне, все ще намери нещо да даде. Който не е милосърден, и в пълен джоб да бръкне, той нищо не може да даде.

Запример срещате един богат човек, който се спира пред някой беден с намерение да му даде нещо. Бръкне един-два пъти в джоба си, извади нещо, пак го върне назад. Защо? Намира, че няма дребни пари в джоба си,

които би могъл да даде на бедния. Най-после той продължава пътя си, а бедният с празни ръце остава на пътя да чака, дано мине друг някой да му даде нещо. Ще кажете, че този човек е скъперник. Възможно е, но може би в джоба му няма това нещо, което е специално за вас. Когато носи писма, пощаджията влиза от къща в къща, а някои къщи прескача. Защо? В чантата му не е турено това писмо, което е специфично за вас. Много писма носи той в чантата си, но нито едно от тях не е за вас. Мислите ли, че парите в касата на банкера са за вас? Те могат да бъдат за мнозина, но не и за вас. Ще дойде ден, когато в касата на банкера ще има нещо и за вас. Ако днес нищо не ви се дава, това показва, че Вашият ред още не е дошъл.

Следователно, когато се произнасяте за човека, вие трябва да имате знание, разбиране на нещата. Не е достатъчно само да кажете, че едн-кой човек трябва да ви даде нещо. Този човек е пощаджия. Ако има писмо в чантата си на ваше име, той непременно трябва да ви го даде. Няма ли нищо за вас, той ще замине къщата ви, без да чувства никаква отговорност, че не е влязъл вътре и нищо не ви е дал.

Като ученици на Велика школа вие трябва да мислите право, да не се отклонявате от законите на истинската мисъл. За да разсъждава правилно, човек трябва да бъде здрав. Здравето може да бъде човешко, ангелско и Божествено. Човек може да бъде физически здрав, да има разположение да си хапне и пийне добре, но духовно може да не е здрав, да няма разположение да направи някакво добро. Като прави добро, човек се храни духовно. Ако няма разположение да прави добро, това показва, че е духовно болен, т.е. в духовно отношение сърцето му не е здраво. Да бъде човек духовно здрав, това подразбира здрави и устойчиви чувства. Когато не е здрав физически, човек взема очистително, и неразположението му минава. Когато не е здрав духовно, той пак може да си послужи със специално очистително

за освобождаване на сърцето от лоши и горчиви чувства, които внасят неразположение на духа му. И праведни, и свети хора изпадат в неразположение на духа. Не е лесно човек да се справи с живота на сърцето.

Един ден гръцкият философ Диоген излязъл да се разходи из града, да си почине от честите посещения на хората, които отивали при него за съвет. Този ден той решил да се отдалечи от тях, да не приема никого. На края на града той видял една круша и се излегнал под сянката ѝ да си почине. В това време един селянин се приближил към него и го помолил да му даде някакъв съвет. Диоген се ядосал на селянина, че и тук не го оставил на покой, но му дал съвет. Като си отишъл селянинът, Диоген започнал да размишлява: "Защо, наистина, изгубих разположението си? Трябваше ли за нищо и никакво да се знаея? Виновен ли е с нещо селянинът? Той има нужда от съвет, намерил ме е свободен и дохожда при мене. Трябва ли да губя разположението си?"

Мъчно е човек да запази разположението си. Има случаи, когато човек изпитва вътрешно неразположение и спрямо себе си. За да може във всички случаи да запази своето вътрешно равновесие, човек трябва да бъде свършен, т.е. да бъде абсолютно здрав физически, духовно и умствено. Това значи да разполага човек с Божествено здраве.

Като изучавате проявите на човека, виждате, че той е двойно същество, вследствие на което понякога сам се хвали, някога сам се кори. Може ли един и същ човек едновременно да се хвали и да се кори? Може ли този, който те мрази, да те хвали? Това е невъзможно. Който обича, той не вижда погрешките. Който вижда погрешките на човека, той не е същият, който обича. Ще кажете, че пророкът изобличава хората. Пророкът изобличава грешните, а не праведните хора. Следователно този пророк, който говори на грешните, е един, този, който говори на праведните, е друг. Той не е един

и същ пророк. Това са два различни пророка, които изпълняват две различни мисии.

Следователно и в човека има две различни същества, които изпълняват различни служби. Ако един ден виждате едни прояви в човека, а друг ден – други, съвършено различни на първите, ще знаете, че това са две различни състояния в него, предизвикани от две различни същества. Всеки човек е дошъл на земята под чуждо име. Той не носи своето истинско име, което отговаря на неговото първично естество. Колкото повече е дал ход на Божественото начало в себе си, толкова повече човек проявява своето неизменно, първично естество. Не проявява ли това естество в себе си, вие се натъквате на неговия псевдоним. Докато съзнанието на човека се раздвоява, той представя пукната стомна.

Като наблюдават променчивите прояви на човека, мнозина мислят, че това е естествен път в развитието му. Не, счупването на стомната не е естествен процес в развитието на живота. Щом стомната на човека се пукне, това показва, че съзнанието му се е раздвоило. Дето става раздвояване, т.е. пропукване на съзнанието, там никакъв прогрес не може да се очаква. Скъса ли се веднъж кракът, работата е свършена. Ама кракът щял да се завърже. Завързването на крака не може да радва човека. Утре възелът пак ще се скъса. Човек се развива правилно, докато краците му нямат възли. Щом имат възли, енергиите в неговия организъм не текат правилно. При всеки възел става спиране и изтичане на част от енергията. Същото се забелязва и с електрическата енергия. Когато жиците са здрави, електрическата енергия тече правилно. Щом се яви прекъсване на жиците, и енергията се прекъсва.

И тъй, човек е дошъл на земята да работи, да примори онези две същества в себе си, които живеят два противоположни живота. Докато не се примирят, те всякога ще внасят раздвояване на човешкото съзнание и на човешката мисъл. Те ще се примирят само

когато се подчинят на Божественото начало в човека. Примирят ли се, интересите им стават едни и същи. Те стават едно цяло с Божественото. Съзнателно или несъзнателно, човек се стреми към придобиване на вътрешен мир, на вътрешно равновесие в себе си. Това е задачата на алхимиците. Те са търсели метод, чрез който да превръщат неблагородните метали в благородни. Учените отричаха този процес, но днес отново се връщат към идеята на алхимиците. Те се убедиха, че това превръщане е възможно. Всичко, което става вътре в човека, става и вън от него. Доколкото е възможно облагородяването на човека, дотолкова е възможно облагородяването и на металите. Алхимиците са търсели някакъв философски камък, с помощта на който да става това превръщане.

Този камък е съществувал някога, съществува и днес. Той е Божественото начало в човека. Той е любовта. Само любовта е в състояние да превръща нещата, да ги облагородява. Дето любовта действа, там проявите са едни и същи. Когато изявява любовта си, и животното, и човекът имат едни и същи прояви. И животното става нежно, внимателно към възлюбената си, както и човекът. Колкото жестоко и свирепо да е едно животно, към възлюбената си то има особено поведение. Ще каже някой, че любовта му стои по-високо от тази на животните. В какво отношение е по-висока? Сърцето му горяло от любов. Изгарянето на сърцето не е качество на любовта. Сърцето на човека изгаря само когато среща противодействие на пътя си. Не среща ли никакво противодействие, енергиите на любовта текат правилно. Любов, в която става изгаряне на сърцето, е неестествена. В тази любов се извършват неестествени процеси.

Съвременните хора се страхуват от любовта. Заговори ли се някъде за любов, всеки казва: "Не ми говорете за любов, не искам да чуя за нея, сърцето ми изгоря от любов." Когато срещнете днес, всеки се оплак-

ва от изгаряне на сърцето. Господарят се оплаква от слугата си, че изгорил сърцето му, бащата от сина си, майката от дъщеря си. Всички хора се страхуват от огъня на любовта. Не, огън, който гори и изгаря, не е истинският огън на любовта. Огънят на любовта е свещен. Той вечно гори, без да изгаря, без да загасва. Той вечно свети, без да потъмнява.

Една майка разправяше една от своите горчиви опитности в живота си. Тя имала четири момичета, но останала вдовица. На нея предстоял тежкия товар да ги отгледа и изучи. Понеже навремето си нямала възможност да учи, тя останала неграмотна и решила да изучи дъщерите си, да им даде това, което на нея липсвало. Тя ходила по чужди къщи да пере, да чисти, да тъче, само да даде образование на дъщерите си. С труд, с усилия тя постигнала целта си: дъщерите ѝ свършили гимназия. Тя се радвала и благодарила, че могла да изпълни желанието си. Но каква била изненадата ѝ, когато ден след ден дъщерите ѝ започнали да стават груби към нея, да ѝ казват, че била проста жена, че нищо не знаела и т.н. Силно огорчена от тях, тя казваше: "Втори път да се оженя, зная какво да правя. Имам ли дъщери, ще им дам мотика в ръце и – хайде на нивата. Никакво образование няма да им дам. Толкова труд и грижи употребих за тях, за да ме нарекат проста. Това не е човештина."

Като наблюдавах тази жена, видях проявата на двете естества в човека. Едното естество е мекото, любещото, което е готово да направи всичко за дъщерите си. Второто естество е коравото, жестокото, което, остане ли незадоволено, търси начин да си отмъсти. Ако тази жена знаеше причината за лошото отнасяне на дъщерите към нея, коравото ѝ естество би се смекчило. Днес и майката, и дъщерите ѝ са пукнати стомни. Невъзможно е истинската майка да съжалява за това, което е направила за децата си от любов. Невъзможно е истинската дъщеря да отговаря

с неблагодарност за това, което майка ѝ направила за нея от любов. Щом и едната, и другата постъпват неправилно, между тях се е вмъкнал някакъв чужд, страничен елемент, от който трябва да се освободят. Когато е била бременна, майката е постъпвала грубо, неправилно с някоя вдовица и тази ѝ постъпка се възприела от детето, което било в утробата ѝ.

Като знаете това, пазете се от лоши мисли, чувства и постъпки, да не се отразят върху вашия плод. Всеки човек минава през бременността. Когато някой се мъчи да реализира една своя идея, но среща мъчности и препятствия на пътя си, казват, че този човек е бременен. Единство се иска от човека: единство между животинското, човешкото и Божественото начало. Човек се стреми именно към това: да подчини животинското на човешкото, а човешкото на Божественото. Постигне ли това, той ще разбере Божиите пътища. Да разбере човек Божиите пътища и да им се подчини, това значи да има будно съзнание, да бъде носител на велики идеи.

Като слушат да се говори така, някои мислят, че трябва да бъдат въздържатели от всичко, да не смеят да се проявят. Човек трябва да се въздържа от неестествени неща, които предизвикват пропукване на съзнанието. Истинското въздържание е вътрешен процес. Това въздържание наричаме самообладание. Да се владее човек, това значи да е разбрал смисъла на живота, да е познал Божиите пътища, да е познал проявите на любовта. Който е развил самообладание, той гледа на всички прояви на любовта с уважение, независимо това, дали се отнася до любовта на бръмбара, или до любовта на човека. Във всяка проява на любовта той вижда Божественото, проявено в малка или голяма степен. Различieto се заключава само в степенята на съзнанието. Който разбира езика на животните, той придобива големи знания. Съвременният човек не разбира езика на подобния си, а още по-малко на по-нискостоящите

от него. Че наистина днес хората не разбират своя език, виждаме от последствията на техните отношения. Те се разговарят на непознат език, вследствие на което не се разбират. Външно хората си говорят, като че се разбират, въпреки това едни други си създават противоречия. Много от противоречията на съвременните хора се дължат на факта, че често попадат в по-високо или по-ниско състояние от това, в което обикновено живеят, и като се върнат между подобните си, не могат да се примирят с това, което виждат. Изкуство е, като се върне човек между своите си, да се нагоди според техния живот, да не влиза като клин помежду им.

Като ученици вие трябва да изучавате закона за превръщане на нещата, за да се справяте с условията на живота. Този закон има приложение и в любовта. Човек трябва да се стреми към превръщане на любовта от нисша към висша. Едно от качествата на любовта е мекотата. Да бъде човек мек, но не мекушав, това значи да е дал път на любовта в себе си. Който може да прецени любовта на ближния си, той ще се ползва от нея. Не може ли да я прецени, тя не го ползва. Дето да се обърне този човек, навсякъде намира затворени пътища. Казано е, че любовта отваря пътищата на човека. Наистина, когато любовта посети някой дом, всички блага идат след нея. Горко на онзи, който не е обичан. Поне един човек трябва да ви обича, да се намирате под крилата на любовта. Няма съществуване в света, на което да не е дадено любов. Колкото малка да е, тази любов трябва да се цени. Отдето да иде, тя крие в себе си алхимически свойства. От човека се иска умение да цени любовта. Цени ли я, той има условия да се развива. Не цени ли любовта, която му се дава, той завинаги остава невежа. Като не съзнава това, човек сам се лишава от благата, които любовта носи.

Любовта представя богата трапеза, на която са сложени всякакви блага. Обича ли те някой, т.е. покани

ли те на тази трапеза, не се отказвай. Седни и яж. Ама щял си да ощетиш някого – не мисли за това. Трапезата на любовта никога не осиромашава. Достоеен ли съм да се ползвам от благата ѝ? Щом минаваш край нея, имаш право да се ползваш от благата ѝ. Любовта не прави разлика между съществата. Слънцето еднакво изпраща благата си на добри и лоши, на учени и прости. Като несъвършено същество човек не гледа еднакво на всички хора. Към по-долностоящите от него той поглежда с презрение. Който иска да учи, да работи съзнателно върху себе си, той трябва да гледа и по-долу, и по-горе от себе си. На тия, които стоят по-долу от него, той трябва да помага, а от по-горностоящите да се учи. Докога ще се учи човек? Няма ли учението предел?

В природата процесите са безпределни. Ако прилага разумните природни закони в живота си, човек никога не може да бъде нещастен. Каквото да изгуби, природата ще му го даде четирикратно. Някой се оплаква, че откраднали възлюбената му. Щом се обърне към природата, тя веднага ще му върне благо, което са му отнели. Вместо първата възлюбена ще му даде друга, по-красива и разумна, с повече материални средства за добър живот. Изобщо, който живее в любовта, той не може да се оплаква от сиромашия, от лишения, от страдания. Любовта носи всички блага и богатства в живота.

И тъй, за да бъде доволен от живота си, човек трябва да придобие онова, което му липсва. Колкото да е напреднал в духовно отношение, човек все се нуждае от нещо ново. Той трябва всеки ден да придобива по нещо ново, което да се влива като струя в неговия живот, да го освежава. Кое е онова, което освежава и подмладява човека? Любовта. И днес хората любят, но вместо да стават по-млади, те остаряват. Защо? Защото методите и проявите на тяхната любов са стари. Старите прояви на любовта предизвикват про-

пукване на съзнанието. Дойде ли до тази любов, човек трябва да измени мисълта си, да започне да мисли за Бога. Достатъчно е човек да помисли за Бога, за да се разшири сърцето му, да се просвети умът му. А какво би било, ако би могъл да види Бога? Ако веднъж само види Бога, човек запазва този образ за цялата вечност. Всички страдания и противоречия ще изчезнат от неговия живот. Той ще се примири с всички същества. Дойдат ли сиромашията, болестта, страданието, злото при него, той ще им каже: "Елате след мене. Дето отивам аз, елате и вие." Той ще ги заведе при Бога, всеки да придобие това, което му е нужно. Задоволят ли се, те ще го напуснат. Кой не би желал да отиде при Бога? Всеки търси Бога, всеки търси любовта.

Някой иска да бъде силен. Той мисли, че със сила всичко се придобива. Не, с любовта всичко се придобива. Любовта съдържа сила в себе си. Любовта закриля човека. Има ли любов, никой не може да го нападне. Който се е опитвал да се бори с любовта, той всякога е бил победен. Едно време сърцето ми гореше от любов, но сега я изгубих. Любовта не се губи. Не е било време и няма да бъде, когато любовта да се изгуби. Къде може да отиде любовта? Казано е, че любовта е вечна и неизменна. Ако човек сам се оттегли от нея, това е друг въпрос. Обаче любовта е постоянна. Тя не се мени, нито се губи. Любовта не може да напусне човека, но човек поради своето непослушание, поради неразбиране на законите ѝ може да се отдалечи от нея и да отиде в широкия свят. След дълго лутане из света той пак ще се върне при любовта, но вече с опитности. Той знае, че Божиите пътища са свършени и всяко отклонение от тях води към погибел.

Един от въпросите, който занимава всички хора, е въпросът за единството на съзнанието. Дето има единство на съзнанието, там съществува органическа, неразривна връзка. Днес хората се сближават и разделят лесно поради това, че връзката между тях е меха-

ническа. Ще кажете, че връзката между братята и сестрите е кръвна и като такава тя е здрава, непрерывна. Какво виждаме обаче в света? Братя и сестри не искат да се видят, карат се, разделят се. Каква връзка е тази, която може да доведе до такива резултати? За да образува здрави връзки с хората, преди всичко човек трябва да бъде свързан с Бога. Щом е свързан с Бога, и любовта му ще потече в него. Дали наистина Бог ме обича? Щом слънцето те огрява, и Божията любов е с тебе. Невъзможно е да имаш връзка с Първата причина на нещата, без да имаш нейната любов. При това положение, когото срещнеш, ще те спре, ще се разговаря с тебе като истински брат и ще бъде готов да те последва. Ако си учител или професор някъде, той ще тръгне след тебе, да чуе как преподаваш. Ако остане доволен, той ще разбере, че за да постигне нещо, човек трябва да се упражнява. Певецът, музикантът, поетът, художникът трябва да работят най-малко по три-четири часа на ден в своята област, за да придобият техника, чистота, сръчност в изкуството си. Ако са нужни упражнения в науката и в изкуствата, колко повече те са необходими за изучаване изкуството да живее човек и да люби. Велика наука е животът. Велика наука е любовта.

Мнозина се занимават с окултни науки, но всички не успяват. Защо? Те бързат много, искат по външен, по механически начин да придобият всичко. Това е невъзможно. Някой прочел нещо по алхимия – и веднага иска да превръща неблагородните метали в благородни. Той не знае, че преди да придобие това изкуство отвън, трябва да го е придобил в себе си. Преди да борава с външни методи, той трябва да е придобил любовта, т.е. онзи философски камък, който превръща неблагородното в благородно. Всички хора правят опити, но опитите на всички не са сполучливи. Всички домакини готвят, но яденето на всички не е еднакво вкусно. Вътрешна алхимия е нужна на човека. Тя разполага с мето-

ди и правила, които не са писани в никоя книга. Те са писани в самия човек, както и във великата природа. Който знае този език, само той може да чете и да се ползва от тях.

Като ученици вие трябва да изучавате природата и да правите това, което тя прави. Великите хора са станали велики, защото са прилагали законите на природата. Вървите ли по човешките закони, вие преждевременно ще остарееете. Старият се отличава по своите установени възгледи. Той има толкова стари, установени възгледи, че трябва да ги кърти с длето. Старите възгледи правят човека стар, а не годините. Не е въпрос да къртите възгледите на човека. Те трябва да се стопят естествено. Когато слънцето изгрява, старите възгледи се стопяват като лед. Когато детското в човека вземе надмощие, старото ще си замине.

В пътя на човешкото развитие стават ред вътрешни процеси, които сам човек не забелязва. Тези процеси са тайни, скрити от околното външно общество. Така и скулпторът работи своите статуи. Докато вае статуята си, той я закрива с платно. По цели часове той чука, кърти, никой не вижда какво прави. Когато статуята се завърши, той вдига платното и показва работата си на всички, които се интересуват от нея. Следователно видите ли, че някой се е скрил зад платното и работи, не вдигайте платното, да гледате какво прави. Никой няма право да се меси в работата на своите ближни. Искате ли да има успех в работата си, човек трябва да се ограда, никой да не го смущава. Докато работи, човек трябва да бъде на затворено. Какво работиш? Това е моя работа. Кога ще свършиш картината си? Това е моя работа. Не работиш, както трябва. Това е моя работа. Как ще познаем, че си свършил работата си? Когато вдигна платното.

Днес всички хора се намират в процес на сериозна вътрешна работа. Докато свършат работата си, те минават през постоянно обезсърчаване и насърчаване:

ту се обезсърчават, че нищо не могат да направят, ту се насърчават, че ще излезе нещо от тях, ту се считат грешници, ту се мислят праведни. Обаче един вътрешен глас ги насърчава, подтиква ги да вървят напред. При всички случаи на живота – като богат и сиромаш, като способен и неспособен, като праведен и грешен, този глас постоянно нашепва на човека: "Гледай си работата." Дали го хвалят, или корят, този глас казва: "Гледай си работата!"

Сега, като говорим върху гласа на Божественото в човека, това не значи, че трябва да се намирате под някакъв страх. И като ви говори Божественото, вие пак живеете, както разбирате. Бръмбарът живее като бръмбар, рибата като риба, птицата като птица, млекопитаещото като млекопитаещо, човекът като човек. След време всяко живо същество ще мине в по-висок живот по естествен начин, а не чрез насилие. И човек ще мине в по-висока фаза на живот от тази, в която днес се намира. Когато е на мястото си, всяко живо същество представя някаква сила. Лесно е да кажете, че бръмбарът е нищожно, дребно същество, но той може да върне престъпника от пътя му и да го предпази от известно зло. Ако един човек отиде да убие някого, много бръмбари могат да го нападат и да го върнат от пътя на престъплението. Той ще хвърли пушката и ще бяга у дома си да се скрие. Милиони бръмбари могат да обсадят цял град.

Следователно, когато се съединява с подобния си, слабият увеличава силата си. Това, което единицата не може да направи, колективитетът ще го направи. Който не може да използва малката сила в природата, той не може да използва и голямата. Ако човек не може да се справи с малката мъчнотия, как ще се справи с голямата? Ако не може да изправи малката погрешка, как ще изправи голямата? Ако не може да се справи с малката скръб, как ще се справи с голямата? Всяка мъчнотия, всяка погрешка, всяка скръб съдържа в себе си

известни блага, известни богатства, които трябва да се използват. Това не значи, че човек трябва съзнателно да ги търси, но като дойдат, той трябва да бъде разумен, съзнателно да ги използва.

И тъй, работете върху себе си, да придобиете онази любов, която разширява съзнанието, която дава подтик и импулс на човека да работи, да върви напред. Каквото правите, имайте предвид тази любов. В каква форма ще се яви, не е важно. Формата се мени, но съдържанието остава вечно и неизменно. Тази любов именно помага на човека при всички случаи на неговия живот. Тя е извор, който постоянно тече. Мине ли пътник край този извор, той непременно ще спре да си начерпи вода. Изворът дава на всички, и то преизобилно. В любовта, т.е. в живота на извора, няма никакво лицеприятие. Тя дава на всички според нуждите и според възможностите им да възприемат и обработват приетото. Едно се иска от човека: да приема и прилага. Ако приема, без да прилага, той се натъква на голяма опасност. В него се образуват наслоявания, които причиняват ред болезнени състояния. Каквото възприеме, човек трябва да го обработи и приложи. Прилагайте любовта в живота си, да укрепнете и придобиете повече вяра.

Тайна молитва

Божията любов да бъде с вас!

*Осемнадесета беседа
на Общия окултен клас
25 декември 1929 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

ЛИЧНОСТ И ДУША

Съвременните хора искат да бъдат силни, лесно да се справят с мъжнотиите си. Обаче силата на човека не се крие във външни условия, но в условията на неговата душа. Силата на душата пък не е в човешката личност. Личността е нещо променчиво, преходно, временно. В това отношение тя представя живота на физическия свят. Физическият живот е най-малката, най-ограничена проява на целокупния живот. Следователно малките неща не разрешават въпросите. Те са условия само за проявяване на живота, началото на който не трябва да се търси в миналото, но в настоящето.

Съвременните хора още в настоящия момент трябва да си отговорят дали са личности, азове или души. Животът на личността се отличава по това, че в него има радост и скръб, омраза и любов, завист и съревнование. Този живот е изтъкан от контрасти. Дойде ли до проявите на личността, човек трябва да знае, че се намира на най-ниското стъпало на живота. Произходът на личността се крие в съзнанието. То е майка на личността. Азът пък е баща на личността. Значи съзнанието – нисшето себе, и азът – висшето себе, представят двойката, която е родила личността. Над тази двойка стои Божествената монада. Над Божествената монада – Божествената душа, а над Божествената душа – Божественият дух.

Окултната наука в своето развитие е достигнала вече до разбиране проявите на Божествения дух. Над

тези прояви има още много, които тя не познава и не разбира. Много хора не разбират себе си даже като личност. Да разбира и да познава човек себе си в пълния смисъл на думата, това значи да се владее. Ако не е господар на своята личност и не може да се владее, човек още не владее себе си. Да се сърди, това е проява на личността. В сърденето, като проява на личността, се крие известно благо за нея. Ако не се сърди, ако не скърби, личността ще умре. Ако не се радва, тя пак ще умре.

Следователно личността живее само когато се радва и когато скърби, когато люби и когато мрази. Тъй щото това, което е добро за личния живот, не е добро за съзнателния. Други са положенията за съзнателния живот. Значи качествата на сина се определят от майката и от бащата, а не от сина. Синът не определя качествата на своите родители. Понеже се е родила от съзнанието, личността се е заблудила в своя път, вследствие на което и досега не е разбрала живота. И действително, личността не разбира живота: тя се сърди и примирява, тя обича и мрази, тя се радва и скърби и т.н. Защо се сърди, и тя не знае. Обаче сърденето показва, че липсва нещо на човека. Детето се сърди на майка си. Защо? То иска от нея пет ореха, а тя му дава четири. То ги взима, хвърля ги на земята, сърди се и казва: "Дай ми пет ореха." Защо детето иска непременно пет ореха? Защото са малки. Ако орехите бяха големи, то щеше да иска от майка си само един, но понеже са малки, то иска повече. Значи колкото повече предметите се намаляват, толкова по-голям брой ще иска детето. И обратно: колкото повече предметите се увеличават, толкова по-малко ще иска детето. Ако детето иска диня от майка си, то ще иска само една, а не пет, то знае, че дините са големи и не може да се справи с пет дини. Дори когато иска една диня, ще иска малка. Хората на личния живот са малки деца. Желанията им са подобни на орехи, на лешници и т.н.

Човек трябва да се изучава, да прави анализа на живота си, да види колко е извървял досега от своя дълъг път и как го е извървял. Той трябва да види до кой клас е достигнал. Първият клас на великата житейска школа е животът на личността. Той е подготвителният клас за училището. След него иде втори, трети, четвърти, пети клас и т.н. Как се учи, как разбира живота, учителят има думата по този въпрос. Всеки човек има свой вътрешен учител, който го напътства и коригира в живота.

Анализът и самоанализът са два метода, които се прилагат в училището. Когато започне да яде, едновременно с това човек прилага метода на анализа: той анализира от какви елементи са съставени оризът, житото, маслините, хлябът, ябълките. След това проучва на какви места са расли всички тия продукти, кой ги е сял, отде са купени, кой ги е варил, на какъв горителен материал – въглища или дърва, и т.н. Тия неща оказват влияние върху храните и дават своите добри или лоши резултати. Това е една от великите задачи на съвременния човек. Въпросът за храненето във физическо и в духовно отношение е интересувал човечеството още в миналото, интересува го и днес. Въпреки това този въпрос не е напълно разрешен.

Днес всички хора се намират пред изтичане на старата година и влизане в новата. Какво правят търговецът и банкерът пред настъпване на новата година? Баланс. Те преглеждат своите приходи и разходи, проверяват състоянието на своите капитали. По същия начин всеки човек трябва да направи баланс на своя живот, да направи вътрешен отчет на всичко, което е спечелил и изгубил през изтеклата година. За да направи равностметка на своя живот, човек трябва да е живял на земята, да умал взимания и давания с хората, да е преживял радости и страдания. Като прави баланс на своя живот, той вижда, че добрите сметки се обуславят

от знанията му. Колкото повече знания е имал и колкото по-умело ги е приложил, толкова по-добри са резултатите на неговия живот. Който има знания, той сам оправя сметките си, сам се лекува. Ако ръката му е болна, той ще постави здравата върху болната и ще се излекува. Няма ли знания, той ще се принуди да търси външна помощ. Ако няма такава, ще се намира под влиянието на болната ръка: ще страда, ще плаче, ще се моли за помощ. Той не е свободен човек.

Свободен човек е онзи, който има знания и който може да ги прилага. Някой минава за учен, за човек с големи знания, а като се намери пред известно страдание, не може да си помогне. Знание, което не може да освободи човека от страдания и мъчнотии, или не е положително, или още не е приложено. Който разполага с положителната наука, той трябва да се лекува с нея и сам да плаща дълговете си. Истинско знание е онова, което човек всякога носи със себе си и прилага на всяко време. Новороденото дете носи известни знания със себе си и щом отвори устата си, то знае вече какво да прави. Кой учи новороденото дете да яде, да сучи от майка си? Кой учи току-що излюпеното пиленце да кълве? Следователно, като живее, човек трябва да се стреми към придобиване на знания, които ще му послужат през всички времена и епохи. Това знание наричаме Божествено.

Време е вече да отворите път на Божественото в себе си, да приемете Божествения живот. Този живот е на степени, вследствие на което се проявява по различен начин. В личността той се проявява по един начин, в съзнанието по друг, в душата по трети начин, в духа по четвърти начин и т.н. В това именно седи разнообразието на Божествения живот, който се проявява в различни форми и по различни начини. Божественото живее във всички форми – от най-малките до най-големите. Докато една форма живее по начин, специфичен за нея, и изпълнява законите, по които

е създадена, тя всякога е жива. И като умре, тя пак продължава да живее. Наруши ли законите, по които е създадена, тя умира. В това се заключава философията на живота. От гледището на тази философия човек казва: "Докаато Бог живее в мене, и аз живея. Престане ли Бог да живее в мене, и аз умирам."

Дръжте в ума си мисълта: Бог живее навсякъде и неговата воля трябва да се слуша. Щом Бог е създад света, трябва ли да оставим малките същества да го управляват? Защо е създаден светът? Това е Божия работа. Щом е създад света, Бог е имал някаква велика цел. Нашата задача не се заключава в разрешението на въпроса, защо светът е създаден, но да разберем защо сме дошли на земята. Хората задават този въпрос и различно си отговарят. Някои казват, че човек е дошъл на земята да яде и да пие. Отчасти този отговор е прав, но яденето и пиенето не са единствената цел на човешкия живот. Ако нямаше ядене, малцина биха дошли на земята. Без ядене животът на земята е невъзможен. Едно от великите неща на земята е яденето. Чрез ядене хората се примиряват. Чрез ядене те разрешават противоречията в живота си. Значи яденето определя смисъла на живота. Въпросът за яденето, за осигуряване на храната е един от важните социални въпроси на днешния век. Той стои на масата на съвременния човек като пръв и най-важен за разрешаване. Като се разрешава този въпрос, трябва да се има предвид неговото трояко значение: физическо, духовно и умствено.

И тъй, всеки човек трябва да направи баланс на своите капитали, да знае с какво разполага през всяка нова година. Като има предвид крайния резултат на своите сметки, той ще знае причините на този резултат, ще знае защо печели и защо губи. В този случай човек не се интересува толкова от резултата, колкото от причината, която го произвежда. Богатството и сиромашията са резултат на правилната или неправилна дейтелност на човешкия ум

и на човешкото сърце. Не е достатъчно само човек да бъде богат, но богатството трябва да бъде за него благо, да се чувства доволен от него. Ако богатството е правилно разпределено между хората, богатият би се чувствал доволен. Днес богатите хора не са доволни от положението си. Защо? Има нещо неправилно в тяхното забогатяване. Те стават богати за сметка на много хора, вследствие на което носят тяхното неразположение. Богатството трябва да бъде така разпределено между хората, че едновременно да бъде благо за всички. Злото в света се ражда по причина на това, че богатата на живота не са еднакво разпределени между всички хора. Всеки човек има право да се ползва от богатата на живота. Обаче, ако има злато, а няма хляб, той пак ще бъде недоволен. Значи златото е нужно на човека само като средство за доставяне на хляб. Няма ли хляб, противоречията неизбежно го следват.

Къде има най-много противоречия? В живота на личността. Тя заема най-високото място в човека. По-горе от човека тя не може да отиде. Засега господарка на човека е личността. Видите ли, че някой се обижда, ще знаете, че той се проявява като личност. Съзнателен ли е, човек трябва да се качи по-високо от своята личност, да не се обижда.

Можете ли да обидите силно разгорилия се огън, като му сипете няколко капки вода? Можете ли да обидите океана, като черпите от него вода? Можете ли да обидите с нещо Хималаите? Човек се обижда, когато не е зачетена неговата личност, когато са пренебрегнати някои нейни права. За да бъде почитан, човек трябва да почита другите. Докато човек прави разлика между хората, докато поставя своята личност над личността на всички хора, той никога няма да бъде почитан.

Съвременните хора не признават личния елемент на животните, вследствие на което не им отдават нужното внимание и ги третират като безлични

същества. И животните имат личен елемент, само че личността на човека седи най-високо, като цар на всички личности. Мнозина предават на личността Божествен произход. Ако наистина Божественото начало е в човешката личност, никаква дисхармония не би трябвало да съществува в света. Докато в човешкия живот съществуват ред отрицателни прояви, Божественото не е проникнало още в личността. Човек не познава още своята личност. Разбере ли я веднъж, той ще ѝ даде нужното място и ще се освободи от противоречията и страданията в живота.

Двама души се сдружили и тръгнали заедно на път. Единият от тях бил дребен, нисък по-ръст, а вторият – едър, здрав, силен човек. Първият взел за път няколко хляба, а вторият, понеже не обичал да носи много товар, взел само един хляб. Той турил хляба си в торбата на първия. За колко време ще им стигне този хляб? Вторият, като едър, силен човек, още в началото на пътуването изял своя хляб и започнал да яде от хляба на другаря си. Това негово поведение породило недоволство в първия. Пътят им бил дълъг, вследствие на което хлябът щял скоро да се свърши. За да запазят добри отношения, вторият пътник трябвало да вземе два пъти повече хляб от първия.

Какво представят двамата пътници? Първият пътник представя Божественото в човека, а вторият – човешката личност, която живее за сметка на Божественото, което предвижда нещата. Дребният, малкият човек знае, че му предстои дълъг път и взима повече хляб в торбата си. Грешката е там, че този човек се е сдружил с голям и физически силен. Божественото може да върви паралелно с личността, но да не се сдружава с нея. Ама личността била голяма, богата, разполагала с много знания. Който много знае, той много трябва да прилага. Богатият трябва да дава повече, а сиромашът – по-малко. Малката цев пуца малко вода, голямата цев пуца много вода. Такива са законите на физическия свят.

В Божествения свят обаче законът е обратен: малкото ражда голямото. От малкото житно зърно се раждат великите неща в света. Житното зърно ражда великите хора: таланти, гении, светии. Ще кажете, че житното зърно е мъртво, не може да създава велики хора. И през воденица да мине, и в пещ да се пече, житното зърно всякога остава живо. Божият дух живее в житното зърно и показва на хората, че роеното от Духа дух е и никога не умира. Дойдете ли до живите неща, използвайте ги, дойдете ли до мъртвите, тях погребвайте в земята. Христос казва: "Който не яде плътта ми и не пие кръвта ми, няма живот в себе си."

Личността в човека представя живота на плътта, а Божественото – живота на духа. Когато духът вземе първо място в човека, плътта трябва да остане на последно. Вземе ли плътта първо място, духът отстъпва. Дето духът живее, плътта умира, дето плътта живее, духът умира. Защо? Храната им не е еднаква. Духът не може да поддържа живота си с храната на плътта. И плътта не може да живее с храната на духа. Ако плътта живее при духа и не умира, това показва, че тя живее по свой начин, независим от този на духа. Ако и духът живее при плътта, без да умира, това показва, че той живее свой собствен живот. Тази е причината, поради която виждаме два различни живота в един и същ човек. Тези два живота именно създават борбите и противоречията в човека. Човек ще се справи с противоречията си само когато животът на плътта се подчини на живота на духа, т.е. когато личността се подчини на Божественото начало в човека. Днес хората мислят върху въпроса, защо духът не живее в съгласие с плътта и защо плътта не живее в съгласие с духа. Много естествено. Те са разменили местата си. Един ден, когато всеки отиде на мястото си, плътта и духът ще бъдат в пълна хармония и единство.

Често хората имат крива представа за себе си, вследствие на което се мислят по-учени, по-силни, по-

духовни, отколкото са в действителност. Обаче, когато изпитанията дойдат в живота им, те виждат истинската си стойност. Може ли да се нарече силен човек този, който от една дума се обижда? Може ли да се нарече дълбок извор този, който от най-малкия дъжд се размътва? Ако от най-слабото земетресение водата на извора се губи, това показва, че той няма голяма дълбочина. Следователно в пълния смисъл на думата духовен човек е онзи, който остава неизменен при всички изпитания. Каквито бури и ветрове да срещне на пътя си, каквито сътресения да го сполетят, той всякога остава тих и спокоен. При обикновените земетресения земята се разтърсва на дълбочина най-много пет-десет километра. При големи земетресения, които рядко се случват, земята се разтърсва на по-голяма дълбочина. Земята представлява млада мома, която се движи около своя възлюбен – слънцето. Когато земята се разиграе силно, както при земетресенията, това показва, че като млада мома тя се е хванала на хоро и играе. Застои ли се дълго време на едно място, без да тропне на хорце, земята започва да остарява: от млада мома тя постепенно отива към стара баба. Има страни, в които не стават никакви земетресения. Те се намират в положението на баби, които си почиват.

Като се казва, че земята е млада мома, мнозина искат да се докаже това по научен начин. И да се докаже. Ако не е истина, пак недоказано остава. В сегашната наука много неща са доказани, но всички не са истинни. Изучавате един, втори, трети факт, виждате, че са доказани, но между тях пак няма никаква връзка. Каква наука е тази, която не може да свърже всички факти в едно неразривно цяло? Можете ли да наречете научни факти тия, между които не съществува никаква зависимост? Един научен факт е добре обоснован, когато между него и близките факти около него съществува известна зависимост, както между живачния термометър, външната температура и

подобряването или влошаването на времето. Запример видите ли, че живакът в термометъра се повдига, вие знаете, че външната температура се увеличава. Ако живакът в термометъра слиза, температурата се понижава. В зависимост от повдигането и падането на температурата се определя времето дали ще бъде топло, или студено. Зависимостта между тия факти е не само външна, но и вътрешна, т.е. психическа. Тези факти оказват влияние върху характера и темперамента на човека. Запример, ако едно дете е заченато в момент, когато живакът в термометъра се е изкачвал, в характера на това дете ще има възход. То ще е любвеобилно, с открити душ. Ако пък е заченато в момент, когато живакът в термометъра е спаднал, то ще бъде студено, затворено, хладнокръвно, ще минава за философ. Това е научен факт, за доказването на който се изискват ред наблюдения. Как ще се докаже фактът, че баща и син, които са родени в един и същ град, имат нещо общо в характера си? За да се докаже този факт, вие трябва да изучавате характеристиките на бащата и на сина и да видите дали си приличат. Ако си приличат, да разберете на какво се дължи приликата. Не само това, но ако бащата и синът са заченати в момент, когато живакът в термометъра се изкачвал, и двамата ще имат едно и също количество калории топлина и еднакъв род енергии.

Сега, като изучавате зависимостта между характера на човека и външните условия, вие си задавате въпрос, съвпадение ли е това, или действителност. Ако е действителност, вие искате да знаете външните условия ли създават характера, или характерът оказва влияние на външните условия. Когато посетите приятеля си през някой студен зимен ден и намерите стаята му добре отоплена, какво означава това? Това показва, че приятелят ви има добро разположение към вас. Той ви очаква, затова е изчистил стаята си добре, отоплил я, иска да ви посрещне сърдечно. Ако този ден

именно приятелят ви не е добре разположен към вас, той нарочно остава стаята си нечиста, неотоплена. Този ден той не иска да ви приеме, затова не ви е създал добри условия. Следователно заварите ли стаята на приятеля си или на вашия познат нечиста, неотоплена, не влизайте вътре. Студът показва, че този ден не ви приемат на гости и вие трябва да останете у дома си, да размишлявате. Растенията разбират този закон и разумно го прилагат. Щом вън е студено, те не излизат никъде. Те не подават главата си вън от своята стая.

Нищо в света, както и в цялата природа, не е случайно. Следователно не е случайна и зависимостта между външните условия и човешкия характер.

Представете си, че от върха на една планина като връх на триъгълник извират две реки, които текат в две различни посоки и образуват двете страни на триъгълника. Едната река тече към юг, другата към север, вследствие на което произвеждат два различни резултата. Първата река е по-топла и производителна, втората – по-студена и по-малко производителна. Ако двете реки представят краката на човека и ако при движението си с левия крак той възприема някаква отрицателна мисъл, в скоро време сърцето му ще изстине. Какво трябва да направи в този случай? Единственото спасение се заключава в това, да продължава движението си. Втория момент той ще вдигне десния си крак. Ако съзнанието му е будно, той трябва да образува повече топлина в организма си, с която да компенсират изразходваната. Не може ли да направи това, в него ще се яви желание да се върне назад. Този закон съществува и в природата.

Следователно човек не може да направи една след друга две стъпки, при които да става повдигане или спадане на живака в термометъра. Ако при първата стъпка температурата се повдига, при втората ще спада. И обратно: ако при първата стъпка температурата спада, при втората ще се повдига.

Изобщо, ако някъде в природата или в живота става повдигане на температурата с единица, на противоположния полюс някъде става понижаване на температурата с единица. Това наричаме закон на смени в природата. Който разбира този закон, той разбира и своите състояния. Като преживее някакво високо, повдигнато състояние, той знае, че неизбежно предстои понижаване на състоянието му.

Като ученици вие трябва да наблюдавате проявите на човешкия живот и да ги изучавате. Запример виждате, че един човек се гневи. Вие се приближавате при него и започвате да му говорите, че не трябва да се гневи. Това е неразбиране на живота. Оставете човека на свобода. Докато живее в личността си, той не може да не се гневи. Ако не се гневи, той ще умре, ако не се радва и не скърби, той пак ще умре. Човекът на личността може да живее само при правилна смяна на състоянията, т.е., когато му се радва, му скърби. За да живее този човек, причината на това се дължи на факта, че при минус един градус той получава отрицателна, потенциална енергия, а при плюс един градус – кинетична, или положителна, вследствие на което става трансформиране на неговите енергии. Следователно, ако в десния си крак не даде ход на своята положителна, или кинетична, енергия, а в левия – на отрицателната, или потенциална, енергия, човек е осъден на страдания и болести, на смърт. Това показва, че енергиите в човешкия организъм трябва правилно да се сменят, да се движат от десния крак в левия и от левия в десния. Ако искате да знаете дали този факт е научен, направете следния опит. Разделете нивата си на три части. В едната част посейте жито в пълнолуние, във втората част – във време, когато луната се празни, а в третата – когато слънцето е в своята най-висока точка. При пълнолуние се забелязва възход, повдигане на температурата, при изпразване на луната – понижаване на температурата. Проследете какви

резултати ще имате при трите случая. Направете още един опит, съзнателно да вложите положителна енергия в десния си крак, отрицателна – в левия и с тази мисъл обиколете нивата си и сеите. Резултатът на този опит ще бъде различен от резултата на първите опити.

Всички промени в природата, в нейните външни и вътрешни условия, говорят за дейтелността на висши, разумни същества. Повдигането и спадането на температурата не се дължи на човешката дейтелност. Повдигането на температурата, топлото време показват, че разумните същества имат добро разположение към хората и по този начин им помагат. Рязкото и ненавременно понижаване на температурата показва, че хората са нарушили някакви природни закони. Благоприятните условия в живота са израз на любовта и разположението на разумните същества към човека. Неблагоприятните условия са израз на неразположението им към човека, по повод на някаква негова погрешка. Значи погрешката на човека е била от такъв характер, че води към нарушаване на някой природен закон.

Често религиозните хора изпадат в заблуждение, като мислят, че щом е благ, Бог трябва да бъде снисходителен към човека, независимо от това, дали живее правилно, или не. Ако е вярно, че Бог всякога трябва да бъде благ, защо човек умира? При това, казано е в Писанието, че Бог не съзволява в смъртта на грешника. Не е въпрос защо грешният или праведният умира, но защо човек умира преждевременно. Когато умира преждевременно, човек сам предизвиква смъртта си, сам се лишава от ония условия, при които животът му може правилно да се развива. Всяка преждевременна смърт е равна на самоубийство. В момента, в който личността помисли, че е свободна, самостоятелна, напълно независима и може да прави, каквото желае, смъртта настъпва за нея. Човек живее, докато мисли, чувства и постъпва правилно. Личността трябва да има предвид, че не живее за себе си. Тя е свързана със

съзнанието, а то – с висшето аз. Значи между подсъзнанието, съзнанието, самосъзнанието и свръхсъзнанието съществува непрекъсната връзка. Самосъзнанието е живот на личността, свръхсъзнанието – живот на душата.

Следователно личността може да живее повече или по-малко в зависимост от това, доколко е в услуга на душата. Душата се нуждае от други източници, а не от тия, от които личността черпи своя живот. Продължителността на земния живот на човека зависи от отношенията, които той е създал с душата си: ако обича душата си, животът му се продължава, не я ли обича, животът му се съкращава. Невъзможно е човек да живее изключително за личността си и да стигне до дълбока старост. Дългият живот е в зависимост от любовта на човека към душата. Колкото повече душата изживява своя живот, толкова по-издръжлив е човешкият организъм. Искане ли да се лекува, човек трябва да потърси лекар и лекарства в душата си. Тя лекува по вътрешен път. Обаче не може човек да се лекува, ако не обича душата си. Който обича личността повече от душата си, той е осъден на смърт. Защо? Защото качествата на личността са страх, омраза, ревност и т.н. Казано е в Писанието: "Който мрази, той е осъден на смърт." Същото се отнася и до останалите отрицателни качества. Кой човек мрази? Който няма любов към Бога. Има ли любов към Бога, човек е придобил вечния живот.

Какво разбирате под думите "любов към Бога"? Да обичате Бога, това значи да бъдете извори, да давате изобилно. И чешмата дава на хората, и тя носи благо, но в края на краищата за това благо ще се счупят много глави. Докато посетителите на чешмата са малко, водата е благо за тях. Увеличи ли се броят на посетителите, около чешмата започва спор, блъскане, бой, кой пръв дошъл, докато най-после борбата свършва с пукнати глави. От благо за хората чешмата се

превръща в зло. За да се избегне това зло, количеството на водата трябва да се увеличи, да се хване по-голяма част вода от планинския извор. Оттук вадим следния закон. Когато броят на хората се увеличава, и количеството на благата, т.е. производителността, трябва да се увеличи. Не се ли спазва този закон, в живота се явява известна дисхармония. Израсте ли повече, отколкото са средствата за поддържане на организма, човек е осъден на страдания. Колкото повече човек расте и се развива, толкова повече трябва да увеличава своята гажба.

Същият закон се отнася и до човешките желания. Някой иска да стане учен, силен, виден човек. Преди да очаква това, той трябва да се опита и провери има ли условия за постигане на тия желания. Може ли при сегашните условия всички хора да станат учени? На всички хора се проповядва да станат силни, учени, богати, но малцина могат да постигнат това. За да живее човек дълго време на земята, все трябва да има някой, който да поддържа този живот. Ако бащата носи в себе си условия за дълъг живот, и синът може да живее дълго. За всеки човек може да се определи има ли условия за дълъг живот, или няма. Онези хора, на които е определен дълъг живот, се намират под влиянието на особени планетни съчетания. За тези хора са отворени и дванадесетте извора на живота. Онези пък, за които са отворени само пет извора на живота, ще живеят малко време на земята. Това именно показва, че в света нищо не е произволно.

Мнозина искат да им се дадат дарби, да се проявят. Ако отсега нататък човек иска дарби, неговата работа е свършена. Човек се ражда с дарби, които постоянно трябва да развива. Ще възразите, че във времето на апостолите Дух Божи ги осенил и те започнали да говорят на дванадесет различни езици. Ако това е станало в миналото, защо да не стане и сега? Това не е произволно явление. За да ги осени Духът, това показва, че в тях са били отворени всичките извори на живота.

Следователно, за да стане учен, човек трябва да се е родил учен. Само онзи може да се роди учен, който е работил в миналото. Той има добре развити ум и сърце. Днес човек се нуждае от условия, които да му съдействат да се прояви. Тъй щото, за да бъде учен, силен, човек се нуждае от здрав организъм, от добре разработени ум и сърце, да устоява на външните и вътрешни условия. Такъв човек се отличава с голяма устойчивост. Не е ли придобил тия неща, човек трябва да бъде внимателен, за да си осигури сносен живот. Каквото днес придобие, той ще го складира като капитал за бъдещия си живот. Казват за някого, че е добър човек, че е светия. Той може да е добър, свят човек, но за хората. По отношение на Бога обаче не е толкова добър. За Бога е добър човек този, който изпълнява неговата воля. Той може да се колебае за много неща в живота си, но стане ли въпрос за волята Божия, там всякакво колебание изчезва. Когато върши волята Божия, дълбоко в душата си той чувства правотата на своите действия и не се поддава на мнението на хората. Какво хората говорят за него, това не го смущава. Той се държи за волята Божия и с оглед на нея изправя постъпките си. Той не се спира върху външния изглед на нещата, но ги разглежда вътрешно. Понякога външно човек може да бъде праведен, а вътрешно не. И обратно: вътрешно може да е праведен, а външно не. Човек трябва да има будно съзнание, да разбира и най-скритите си мисли и желания и да си дава отчет за тях. Има мисли в човека, които са в състояние да го умъртвят, има и такива мисли, които могат да го възкресят. Ако една ваша мисъл не може да изправи едно ваше чувство или желание или ако едно чувство не може да изрази една мисъл, вие сте осъдени на големи страдания.

На какво се дължат страданията? На вътрешна дисхармония между ума и сърцето, между мислите и чувствата на човека. Това разногласие между мислите и чувствата на човека се дължи на факта, че той иска

да вземе повече неща, отколкото може да носи. Запример тщеславният иска всички хора да го хвалят. Могат да го хвалят няколко души, но невъзможно е всички хора да го хвалят. Защо трябва да го хвалят всички хора? Христос казва: "Търсете слава от Бога, а не от човеци." Може ли бедният, невежият да ви даде това, което искате? Може ли престъпникът да отговори на това, което душата ви желае? Какво може да даде престъпникът освен своето престъпление? Какво може да даде болният освен своята болест? Какво може да даде слабият освен своята слабост? Какво може да даде невежият освен своето невежество?

Като ученици вие трябва съзнателно да работите върху себе си, да придобивате знания. Като ги придобиете, трябва да ги приложите. Кажете ли ви някой, че изведнъж можете да станете учен и повярвате на думите му, вие сте на крив път. Човек постепенно придобива знания. Придобитите знания трябва да се приложат. Не се ли приложат, те могат да уморят човека. Необработеното знание представя лед или сняг, който, приеме ли го човек в стомаха си, може да го умори. Който е пил студена, ледена вода от планински извор, когато е бил изпотен, той знае какви са нейните последиствия. Ще кажете, че водата е чиста, слиза от планински извор и не може да причини никаква вреда. Ако температурата на водата е ниска, преди да се пие, тя трябва да се стопли.

Следователно, отдето и да иде знанието, за да се ползва от него, човек трябва да го асимилира и приложи. Всяко необработено и неприложено знание не ползва човека. Каквито усилия да прави, с такова знание човек не може да стане философ. За да стане философ, той трябва да има добре развит ум, да прониква в дълбочината на нещата. Според окултната наука философът трябва да е развил своето причинно тяло, да вижда и разбира причините и последиствията на нещата. Поет може да стане онзи, който е влязъл в

областта на нирвана. Значи философът трябва да има философски ум, поетът – въображение, добрият човек – любов. Без любов човек не може да прави добро. За да направи добро, човек трябва да вложи в доброто част от себе си. Доброто има смисъл само тогава, когато може да пресъздаде човешкия характер. За това именно човек трябва да върши волята Божия. Като върши волята Божия, той се свързва с неговата любов. Товава Божието дело ще бъде и негово. Това означава думите "Бог да живее в човека, и човек – в Бога."

Някои мислят, че като живее в Бога, човек се изгубва. Той се изгубва толкова, колкото детето, което след години става стар дядо. Губи ли се детето изобщо? Детето не се губи нито в юношата, нито във възрастния човек, нито в стареца. Това са фази на живота, през които човек неизбежно минава. Старецът често си спомня за своето детинство. На кое място в стареца живее детето, не може да се определи. Слушаме обаче дядото да казва: "Едно време, като бях дете, направих това и това." Детето не се вижда в образа на дядото, но то съществува в неговия ум. И дядото съществува в ума на детето. Играе ли, приказва ли, детето си представя, че ще израсте, ще стане момък, възрастен човек и най-после старец с побеляла глава, с бяла брада и мустаци. Детето символизира любовта, а старият човек – мъдростта. Старият от време на време хваща космите си, с което иска да каже: "Виждате ли тия бели косми на брадата ми?" Това са закони, по които човек трябва да живее.

Ангелите нямат бради и мустаци, което показва, че те живеят без правила и закони. Те не се нуждаят от правила и закони като хората, защото живеят в светлина. Като срещнете един ангел, ще видите, че от цялото му тяло излиза светлина във вид на лъчи. Те светят като слънце. Космите на главата, брадата и мустаците в човека представят растителното царство. Като знае това, човек трябва да пази главата

си от оголяване. Космите служат за урегулиране на енергиите в човешкия организъм, а оттам и при кръвообращението. Всеки косъм е център на динамическа сила, която помага за разпространение на кръвта по повърхността на тялото. Ако всички косми по тялото на човека се отнемат, той ще се натъкне на големи нещастия. Космите са толкова необходими за човека, колкото растенията за земята. Ако растенията изчезнат, земята ще се превърне в суха и безжизнена пустиня. Корените на растенията и на дърветата играят роля на помпи за извличане на вода от дълбочината на земята. Когато водата потъне дълбоко в земята, корените на дърветата със своята магическа сила я извличат на повърхността на земята. Поради това, че секаят горите, почти в цяла Европа се забелязва намаляване на водата. И в България насичат горите. Ако и в бъдеще продължават да ги секаят, много от сегашните извори ще изчезнат. За да не става това, на мястото на изсечените гори трябва да посадят нови.

Следователно, за да не пресъхват изворите на човешкия живот, всеки ден човек трябва да посажда по една добра мисъл и по едно добро чувство в своята почва. Само по този начин мисълта на човека ще се засили, а чувствата му ще се облагородят. Преди всичко човек трябва да развива самообладанието си, при всички условия на живота да бъде тих и спокоен. За да развива самообладанието си, човек трябва да знае, че един Бог съществува в света и към него да определи отношенията си – отношения на любов и самоотричане. Законът на себеотричането не подразбира загуба. Да се отречеш от себе си, от своя живот, това значи да придобиеш вечния живот. Затова е казано, че от онзи, на когото е много дадено, много се иска. Много е дадено на праведния, но ако той падне, голямо е падението му. Ако грешникът се повдигне, голямо е въздигането му. С други думи казано: големи са спънките на добрата

мисъл, когато попадне при лоши, неблагоприятни условия за реализирането ѝ. И обратно: всичко разумно се притича на помощ на слабото, да го превърне в силно, а лошото – в добро.

Да се говори на човека за доброто и красивото в света, за наука и култура, това значи да му се даде подтик към тия неща. Като се стреми към наука, човек вижда какво поле се открива пред него. Съвременната наука е още в детинството на своето развитие, но въпреки това има области, които са добре разработени. Такава област е например анатомията. Във физиологията има много въпроси, които впоследствие ще се изяснят. Теоретически много въпроси са обяснени, но дойде ли до практиката, те не се съвпадат. Истинско знание е това, в което има пълно единство между практика и теория. Истинско наследство е това, което едновременно със съобщението за него дават парите на наследника. Той веднага го пуца в обръщение. Който разполага с положително знание, той може да го приложи във всички области на живота. Това знание става плът и кръв за човека.

Какво трябва да прави човек, за да се домогне до положителната наука? От човека се иска само едно: да разработва своята почва и да знае какви растения могат да виреят в нея. Що се отнася до останалите условия, това не е негова работа. Запример знаете, че житото вирее в умерения пояс. Какво ще правите, ако попаднете в студен климат? Колкото да разработвате и подобрявате почвата, при студения климат житото може само да покълне, но не и да израсте, да цъфне и плод да даде. Ще кажете, че можете да отглеждате житото под стъкла, при изкуствено отопление. Това е невъзможно. Щом знаете, че житото не вирее в студен климат, ще се заемете с обработването на други култури, за които дадените условия благоприятстват.

Същият закон се отнася и до човешките мисли и чувства. Хранете в себе си такива мисли и чувства, за развитието на които вашата температура и почва

благоприятстват. Оттук вадим следните правила за живота: отглеждай само такива семена, които могат да виреят в твоята почва. Не отглеждай в почвата си такива семена, за развитието на които трябва да употребиш всичката си енергия, всичките си средства и време. За някои това са противоречиви мисли, но способният ученик намира правия път чрез противоречията в живота. Витлото, което движи аероплана, прави хиляда обръщания в минута, но въпреки това картеницата в аероплана е така нагледна, че когато действа, куршумите ѝ минават през междините на витлото, без да го засягат.

Следователно искате ли да реализирате една мисъл, тя трябва да се движи с такава бързина, че да излиза през междините на ограничителните условия, без да ги засега. В този случай ограничителните условия могат да се уподобят на витлото в аероплана. Може ли да се нарече човек онзи, който не е в състояние да излезе от ограничителните условия на гнева, омразата, съмнението, малодушието и да ги превърне в благотворна енергия? Малодушният е ленив човек. Той не вярва на силите си, затова очаква на помощта на хората. Каквата работа да започне, преди всичко човек трябва да разчита на себе си, а после на другите. Каквото предприемеш, върши го за себе си, а после за другите. Учиш ли, учи добре за себе си, а не за хората. Ако живееш добре, живеи за себе си, а не за това, какво хората мислят за тебе. Прилагай доброто за самото добро, а не за похвалите на хората. Развивай и прилагай силата си за самата сила, от любов към нея, към ползата, която тя допринася, а не от тщеславие да покажеш пред хората, че си силен. Важно е желанието на човека да постигне нещо красиво в живота си. Има ли това желание, той трябва да употреби всички усилия да го постигне. Който види тия усилия, той може да му се притече на помощ. Обаче не прави ли човек усилия, никаква помощ няма да му дойде отвън.

Като ученици прилагайте тази година закона за превръщане на енергиите. Мине ли някаква лоша мисъл през ума ви и лошо чувство през сърцето ви, веднага ги превърнете в добри. Ако видите някой болен, не казвайте в себе си, че нищо няма да излезе от него, но го насърчете, кажете му няколко утешителни думи. Ако мислите да се скарате с някой ваш близък, да му кажете няколко строги думи, откажете се от намерението си и помислете, че и този човек е толкова добър и благороден, колкото сте и вие. Какво сте направили за него, за да имате право да го съдите? Мислите ли, че като съдите човека, служите на Бога? Който иска да служи на Бога правилно, той трябва да се откаже от своите стари навици, от критика и одумване. Не мислете, че ако се откажете от старите навици, от слабостите си, вие изведнъж ще станете светии, ангели. Усилена работа се иска от човека, за да постигне онова, което душата му желае.

Думата "ангел" подразбира Божи служител. Не служи ли на Бога, човек служи на себе си. Който служи на себе си само, той е ангел без крила. Да не мисли човек за себе си, това не значи да престане абсолютно да се интересува от своя живот, но като знае, че съществува велик промисъл, той знае, че каквото да прави, има Един, който се грижи и за него. Щом има предвид тази мисъл, човек ще излезе от положението на своята личност, която мисли само за себе си, и ще започне да се грижи и за ближния си. Щом мисли за ближния си, човек се повдига по-високо и се свързва с Първата причина на нещата. Промисъл съществува за всеки, който изпълнява волята Божия. Който не я изпълнява, той не се намира под защитата на великия промисъл. Той трябва да се мъчи, да се труди и да работи. По този начин само той може да се спаси, да забогатее.

Всички хора се стремят към придобиване на знания, да се осигурят. Много от знания не спасяват човека. Колкото повече знания придобива човек, толкова повече

неприятели печели. В този случай знанието е подобно на голям капитал, който човек не може правилно да разпредели. Щом не може правилно да го разпредели, той ще му създаде много неприятели. Знанието е енергия, която, щом се събере в голямо количество в мозъка, трябва да се впрегне на работа за доброто на човечеството и за слава Божия. Не е достатъчно само да се търкат две тела, за да произведат топлина и светлина, но тази енергия трябва да се впрегне на работа. Не е достатъчно човек да придобива само знания, но той трябва да впрегне тия знания на работа. Човек може да се занимава с всички отрасли на науката и изкуствата, но преди всичко той трябва да използва тия придобивки за самата природа, която му е дала всички благоприятни условия за работа. Музикантът, поетът, художникът трябва да работят поне по един час на ден само за себе си. Как ще познае поетът запример, че работата му е добра? Като напише едно свое произведение, той трябва да го остави настрана, поне един месец да не го пипа. След това да го прочете и коригира. След един месец пак да го прочете, и ако не намери никаква погрешка, това показва, че работата му е добра и ще задоволи всички хора. Човек не трябва да изнася изведнъж всички свои работи пред света. Ако изнесе пред света всичко, което знае, даже и най-силният човек ще се обезсили. Искате ли да помогнете на някого, дайте му нещо от себе си, но само тогава, когато знаете, че той ще го употреби за добро. Не може ли да го употреби за добро, той нищо не печели, а вие губите.

Следователно човек трябва да работи така, че всякога да има поне микроскопическа придобивка. За да работи по този начин, той трябва да разбира основните закони на самообладанието. Той трябва да прилага този закон в погледа, в движенията, в чувствата, в постъпките си. За такъв човек казваме, че има установен поглед. Като гледа някого, той гледа

спокойно, без никакво трепване или колебание на очите. Чрез такъв поглед Божествената светлина се предава от един човек на друг. Когато казват за някого, че лицето му е озарено, това показва, че той е приел Божествената светлина от ближния си. Не можете ли чрез очите си да предадете тази светлина на своя ближен, това показва, че не сте го погледнали правилно. Как трябва да погледнете човека? Тихо и спокойно.

Като е дошъл на земята, човек трябва да знае, че очите, ушите, устата не са само негови удове и не може да разполага с тях, както пожелае. Те му са дадени да работи с тях не само за свое благо, но и за благо на своите ближни, на цялото човечество. Когато иска да свърши някоя работа с един от своите удове, човекът на самообладанието се отправя за позволение там, отдето му са дадени удове. Щом получи позволение, той пристъпва към работата си, която свършва с пълен резултат. Този е пътят, по който след време и обикновеният човек може да стане гениален.

Мнозина се стремят към придобиване на дарби по механически път. Каквито усилия да правят, те трябва да знаят, че чрез външни, физически усилия никакви дарби не могат да се развият. Запример, колкото поклони да прави човек, колкото молитви да чете, щом няма съдържание в тях, те не дават никакви резултати. Искат ли да постигне нещо възвишено и благородно, човек трябва да приложи самообладание. Физическите усилия не развиват дарбите. За развиване на ясновидството запример се изисква голямо самообладание и усилената работа върху ума, сърцето и волята. Ясновидецът трябва да има буден, развит ум и чисто сърце, да тълкува правилно образите, които невидимият свят му представя в будно и в сънно състояние. Ако човек види напълн вълк, змия, лисица, ще знае, че скоро ще срещне човек с характер на вълк, на лисица, на змия. Ако сънува, че една птичка иска да влезе в дома му, това показва, че скоро ще срещне една страдаща душа.

Това са символи, чрез които невидимият свят си служи. Това е неговият език. Вместо да говорят с часове, разумните същества си служат с образи, които съдържат в себе си някакви идеи. Вълкът има нещо добро в характера си. Той се привързва като куче. Привърже ли се веднъж, нищо не може да го застави да се отдели от човека. Лошата черта на вълка е, че дави овцете. Влезе ли в една кошара, той може да удуши всички овце.

Като изучават проявите и характера на вълка, хората намират, че е свирено, жестоко същество. Наистина, жестоко същество е вълкът, но не прави ли същото и престъпникът? Като влезе в някой дом, той убива всички, които му попаднат на пътя, обере, каквото намери, а отгоре на това запали къщата и бяга. Не е ли жестока постъпката на някой учен човек, който за една обидна дума търси начин на отмъщение? Като се вземе предвид степенята на развитието му и знанието, което има, постъпката на този човек е равна на тази на вълка към овцете. В бъдеще постъпката на този учен човек ще има такива последствия, каквито и тази на вълка. Причината, която кара вълка да дави овцете, е желанието му да се нахрани. Че е удушил една овца, престъплението му не е толкова голямо. Той е гладен и трябва да се нахрани. Голямо е престъплението му, когато изведнъж удавя цяло стадо. Престъпна е лакомията, която той проявява. Като иска да се осигури, той напада цялото стадо. Всъщност за момента му е нужна само една овца. Лакомията е присъщо качество на много животни. Те искат да се осигурят, но какво придобиват с това желание? Какво са придобили вълкът и лисицата със своето лакомство? С лакомството си те са намерили капана. Нищо повече. След това плащат с кожата си. Особено много се ценят кожата на лисицата. Не само лакомията на животните води към капана, но всяка лоша постъпка на човека води към капан. Дойде ли до човека, законът е по-строг.

Това показва, че не е позволено на човека да допуска в себе си лоши мисли и чувства, да проявява лоши постъпки.

И тъй, който иска да живее добре на физическия свят, той трябва да води добър, разумен, трезв живот. Първоначално той ще има големи спънки и мъчности, но с усилие на волята всичко ще преодолее. Разколебае ли се в Божиите закони, той нищо няма да придобие. Може ли да живее вълкът без овца? Не може. Всяка овца, изядена от вълка, поумнява, а вълкът скъсява живота си. Вълци, които нападат овце, не живеят дълго време. Овцата изобщо има доверие на вълка, но когато я нападне, тя изпитва голям страх и омраза против него. Тези чувства внасят отрова в организма на вълка, вследствие на което животът му се съкращава. На същото основание всяка лоша мисъл, всяко лошо чувство и всяка лоша постъпка внасят отрова в човешкия организъм и намаляват дейтелността на неговия дух.

Сега като ученици вие трябва да работите върху себе си, от една страна, да пазите своята вътрешна чистота, а от друга – да се чистите от наслояванията на миналото. Тази чистота не се постига само с физически пост, както мнозина мислят. Истинският пост подразбира умерено ядене и спане, умерен живот и т.н. Чистият живот изключва всичко онова, което скъсява живота. Има блага в живота, които, придобие ли човек преждевременно, стават причина да изгуби много ценни неща. Запример богатство, придобито не навреме, става причина човек да изгуби чистотата, добротата, знанието си и др. Защо му е това богатство? Богатството крие в себе си сили, които могат да провалят всеки слаб, неустойчив човек. Значи във всеки човек има една тъмна зона, в която се крият всички отрицателни качества, които могат да го унищожат. Не работи ли съзнателно върху себе си, човек понякога ще бъде роб на тази тъмна зона. Който е силен, който има морален устой, той може да бъде

господар на тази зона. Слабият обаче, докато се засили, трябва да заключи тази зона и да не дава ухо на това, което иде оттам. Минава ли през тази зона, той трябва да бъде глух и спял, да не чува и да не вижда. Особено силно се проявява тази зона в човека, когато той се стреми към чист, възвишен живот, към нови, светли идеи. Ето защо новото е само за силни хора, които искат да работят, да се справят с мъчнотииите и противоречията си. Ония пък, които се чувстват слаби, които не са си отживели, нека си поживеят, докато придобият опитности, които ще им помогнат в бъдещия живот. Ама трябва да живеем добре, да си помагаме. Как? Като проповядваме? Не учете човека как трябва да готви, но съответно добре и го поканете у дома си да хапне. Като опита яденето, той сам ще разбере как се готви и какво значи добре приготвено ядене.

Сега, като ви наблюдавам, виждам, че като ученици имате добри качества, но сте особено слаби в самообладанието. На най-силните по самообладание може да се постави тройка. Изобщо самообладанието е слабо развито в българина. Липсата на самообладание в българина може да се вземе като дефект на целия народ. Самообладанието е необходимо за всеки човек, а особено много за окултния ученик. Без самообладание ученикът не може да се развива правилно. Като работи върху себе си, ученикът трябва да се пази от слабостта да преувеличава или да намалява нещата. Разказва ли нещо, той трябва да го предаде, както е станало, без никакво преувеличаване или намаляване на фактите. Българинът обича да преувеличава нещата, затова, като разказва нещо, после се извинява, да не би да е преувеличил някой факт. Преувеличаването на фактите не е грях, но не е условие за точност. Точен трябва да бъде човек. Преувеличаването се дължи на желанието в човека да усилва ефекта. Запример някой казва, че видял някъде чешма, която текла много силно, воденица могла да кара. Като отиде човек на същата чешма,

какво ще види? Обикновена чешма, която тече като всички чешми, но далеч от възможността да кара воденица. Изкуство е човек да предава фактите, както са. Това значи да говори човек истината. Някой се укорява с цел да получи някаква похвала, друг се хвали, за да получи потвърждение на думите си. И единият, и другият не говорят истината. Изкуство е и като се укорява човек, и като се хвали, да говори истината.

Като ученици вие трябва да развивате в себе си чувство на благоговение, което се изразява във взаимна почит и уважение помежду ви. Който е развил в себе си любов към Бога, той има силно развито чувство на благоговение. В това отношение българинът не може да се вземе за образец. Той не е развил в себе си любов към Бога. В българина това поле е кораво, твърдо, мъчно се поддава на обработване. Мъчно се възприемат семената на Божественото учение от българската почва. Неблагоприятни са условията за новите Божествени идеи в България. Като знае това, българинът трябва да работи съзнателно върху себе си, да развие тъкмо това качество – любов към Бога, за да даде път на Божественото начало в своя живот. Той трябва да развие в себе си любов към истината. Този е единственият път за неговото спасение и самоусъвършенстване.

Съвременният човек – бил той българин или каква да е друга нация, се намира в свят, поставен между доброто и злото. За да се справи с този свят, той трябва съзнателно да изучава и доброто, и злото. Доброто и злото представят два вида енергии, необходими за живота на личността. Като енергия доброто слиза от слънцето, а злото излиза от земята. Човек живее, докато е свързан с доброто, прекъсне ли тази връзка, той умира. Прекъсне ли връзката си със злото, животът отново дохожда. Значи животът се крие в доброто, а смъртта – в злото. Като знаете това, не се стремете да премахнете злото от пътя си,

а увеличавайте доброто в себе си, като му давате широк простор. Доброто не се изявява чрез добри постъпки, но чрез любовта. Доброто е резултат на любовта. Човек не може да прави добро, докато не обича. Любовта пък произтича от благостта. Който е благ, той има любов в себе си, който не е благ, той няма любов.

Следователно изучавайте любовта като мирового, космическа сила, която ражда целокупния живот. Дайте път на любовта в себе си, а това, какво представят доброто и злото, оставете настрана. Достатъчно е да знаете, че злото е остатък от вашия минал живот, а доброто – продължение от миналия ви живот. Злото има начало, а доброто е без начало и без край. То е съществувало в миналото, съществува днес, ще съществува и в бъдеще.

Съвременните хора говорят, четат, пишат, работят много, но за да се ползват от всичко това, те трябва да придобият нещо, което да остане с тях през вековете. Те трябва да придобият такова знание, което да ги ползва в живота. Колкото малко да е семето, което се посажда в земята, все трябва да знае нещо. Запример то трябва да знае на каква дълбочина да пусне коренчетата си и на каква височина да се издигне над земята. Какво трябва да знае реката? Реката трябва да знае посоката, към която тече, и дали ще отиде в морето, или няма да отиде. Какво трябва да знае светлината? Светлината трябва да знае пътя и за най-малката дупчица, да влезе там и да освети всичко, каквото срещне на пътя си. В действията на водата и на светлината има нещо противоположно: тия места, които светлината първи огрява, водата последни залива; тия места, които светлината последни огрява, водата първи залива. Значи водата слиза първо в ниските места, а в големи гъждове само залива и високите места. При светлината е обратно: тя огрява първо високите планински върхове, а при залез слънце огрява ниските места, долините.

Следователно, ако човешкият ум не се стреми да слиза и в долината, да ги огрява, човек нищо не може да свърши. И ако човешкото сърце не се стреми да се качва и по високите планински върхове и оттам да се стича надолу, човек нищо няма да свърши.

Днес всички хора говорят за култура, за наука, за изкуства и т.н. Какво означава думата "култура"? В широк смисъл културата подразбира обработване на нещо. Запример говори се за житна култура, за култура на лозови пръчки, на различни плодни дървета, на животни, на хора и т.н. Следователно всичко онова, което човешкият ум и човешкото сърце могат да посадят в своята почва, да му дадат условия да израсте, да цъфне, да даде плод и този плод да узрее, представя култура на човека. Той култивира, т.е. обработва нещата в себе си с цел да види един ден техния плод. За да гоиде до известна култура, човек се нуждае от импулс в себе си. Този импулс е вложен в човешката душа. Всички дарби и способности на човека са вложени в неговата душа във вид на семена, които чакат своето време за посяването им. Щом се посеят, те се нуждаят от специфична енергия, която слиза от високите светове. За да се домогне до тази енергия, човек трябва да влезе във връзка с възвишени същества, които да му дадат начин за работа.

Казано е в Писанието: "Когато Духът на истината гоиде, той ще ви научи какво да правите!" Като знаете това, вие трябва да работите така, че да предизвикате Духа да гоиде във вас, да отвори сърцата и умовете ви. Духът постоянно слиза и възлиза, но се спира само при ония хора, които са отворили сърцата и умовете си за него. Светлината се спира само при ония пъпки, които се готвят да цъфнат. Светлината обича ония пъпки, които кривят в себе си условия за разцъфтяване. Учителят обича ония ученици, които учат, които се трудят и работят. Човек се обича не само за външните си черти, но и за вътрешните. Вътрешните качества

го определят като човек. Те се отразяват и върху външността му. Запример, ако устата на човека е красива, това показва устойчивост на чувствата му. Ако на челото на човека има две успоредни напречни линии, те показват добре развита съвест. Този човек никога не лъже.

Следователно човек се обича само за нещо красиво. Само красивото в човека се обича, но не и лошото. Когато казваме, че Бог обича и грешния, той обича доброто, което е вложено в него. Чрез своята любов Бог въздига грешния. Чрез любовта си той корени злото в него. Злото е potrebno дотолкова, доколкото служи на доброто. Вземе ли връх над доброто и пожелае да го погълне, злото ражда вече смъртта. Бог забрани на първите човещи да ядат от дървото за познаване на доброто и на злото, за да не допуснат злото, отрицателното в света. Допуснат ли злото в себе си, те никога няма да се домогнат до вечния живот.

За да придобие живота изобщо, човек трябва да работи в съгласие с доброто, с положителното в света. Животът изисква от човека будно съзнание, отговорност за всички неговии постъпки. Като живее, човек не трябва да търси лесния път. Съзнателният човек не се страхува от работа. Колкото по-трудна е работата му, толкова повече го задоволява. Човек се изпитва в мъчните работи, а не в леките. Ако посетите някой американски пансион, ще видите, че всичката работа се върши от бедни ученици и студенти. Срецу труда си те получаваат храна, квартира и по този начин сами се издържат. Човек трябва да работи, да преодолява инертната материя в себе си. Не прави ли усилия, той дава път на мързела в себе си. Отидете ли на гости в някое американско семейство, ще ви отдадат внимание като на гост, но само за три деня. Останете ли и четвъртия ден в дома им, те ще ви дадат някаква работа.

Един млад американец отишъл на гости при баща си, дето прекарал един месец. На заминаване от бащиния

си дом бащата казал: "Синко, вземи тази бележка, според която ще заплатиш сумата за едномесечното си прекарване в моя дом." "Добре, татко, но ще извадя от тази сума това, което се пада за два дена, които съм отсъствал от дома ти." И бащата, и синът постъпили по американски. В този случай славянинът постъпва другояче. Той никога няма да каже на госта си, че е прекалил с гостуването си и трябва да плати. Той оставя този въпрос на госта, сам да се сети трябва ли да плати, или не.

И тъй, който иска да успява в живота си, той трябва да спазва следните неща: да не се произнася върху работи, които сам не е чул и видял, да не разгласява неща, достоверността на които сам не е проверил, първо да анализира нещата, а после да действа. Който прилага тия правила в живота си, той всякога печели. От правилното им приложение зависи колко светлина може да приеме човек. Светлината обаче не изменя естеството нито на човека, нито на растението. Всички растения се осветяват, всички приемат светлина, но пелинът си остава пелин, трънът – трън, ябълката – ябълка и т.н. Когато обвиняват тръна за бодилите му, той казва: "Аз не съм виновен, че бода. Такова е моето естество. Вие, които сте разумни, трябва да се пазите от мене." Щом съществува в природата, и трънът е потребен. Той научи хората да си правят игли за шиене. Ако трънът не съществуваше, игли нямаше да има. Ако лютите чушки не съществуваха, и гневът нямаше да съществува. Хора, които ядат лютиви храни, лесно се гневят.

Съвременните хора апелират към доброто в света, към правене на добро изобщо. Те не знаят, че условията за правене на добро на някой човек не са всякога благоприятни. За всеки даден човек природата е определила специфично време за правене на добро. Не само това, но определено е и времето, кога можете да посетите известен човек. Отидете ли при него на определеното от

природата време, той ще ви приеме, както трябва. Не спазите ли това време, той няма да ви приеме, както трябва. Като знаете това, вие трябва да бъдете внимателни, да пазите законите на природата и правилно да ги прилагате. Човек трябва да знае дали навреме започва една работа, навреме ли отива някъде, или не. За да познаете кога постъпвате според законите на природата, наблюдавайте състоянията си, следете какво става с вас. Ако решите да започнете някаква работа, наблюдавайте състоянията на ума и на сърцето си. Щом останете тихи и спокойни в себе си и състоянието на вашия ум и на вашето сърце не се измени, започнете замислената работа. Вие сте попаднали в благоприятни условия, т.е. във времето, което природата е определила за тази работа. Стане ли някаква промяна в състоянието ви, не започвайте тази работа. Отложете я за известен срок, докато попаднете в определеното за нея време. Този закон работи навсякъде в живота: при учене, при женитби, при пътуване и т.н. Запример искате да пътувате за Америка, но вътрешно сте раздвоен. Имате ли някакво раздвояване, това показва, че трябва да отложите пътуването си. Ако въпреки това тръгнете на път, непременно ще ви сполети някакво нещастие. Всичко в света става по известни закони, т.е. нищо не е произволно. Като знаете това, изучавайте живота, изучавайте себе си, природата и живеете според нейните закони.

Като ученици вие трябва да се ползвате от своите опитности, но без да пренебрегвате опитностите и на другите хора. Ако не се ползвате от опитностите на хората, живели преди вас, защо ви е науката тогава? Светът се нуждае от разумни хора, от добри работници. Всеки народ, всяка държава се нуждае от добри граждани, проводници на Божественото, носители на новата култура. Като живее на земята, човек трябва да се кали, да стане твърд като диаманта. Има ли свойството на диаманта, каквито мъчнотии да среща в живота си, той ще запази своя вътрешен мир.

Температурата на ума и на сърцето му ще остават постоянни. Така са живели великите хора. Не живее ли по този начин, човек не може да приложи своите идеи, нито може да очаква някакво постижение. Новото подразбира нов начин на хранене, на мислене, на чувстване. Не се ли храни по нов начин, външно и вътрешно, човек не може да очаква големи постижения. Ще кажете, че храненето не пречи на човека да бъде нов, с нови идеи и разбирания. Той може да яде месо, и пак да бъде нов човек, със стремеж към велик морал. Не, покрай другото месоядецът внася злото в себе си и с месната храна. Който не може да се откаже от месната храна, той не може да се освободи и от злото. Който не е влязъл в причинния свят, той не е истински вегетарианец.

Някои вегетарианци се отказват от употребата на всякакви масла с цел да пречистят кръвта си. Кръвта не се пречиства само чрез храната. За да пречисти кръвта си, човек трябва да има чисти мисли и чувства, широки разбирания, да може лесно да трансформира нещата. Всеки човек се нуждае от храна, съответна на неговото развитие. Следователно, ако месото не е вредно за някого, той може да го яде. Вреди ли му, той трябва да се откаже от него. Друг е въпросът, ако човек доброволно се откаже от месото, без да му вреди, по високо морални съображения. Пълен вегетарианец може да бъде онзи, чиито деди и прадеди от четиринет поколения насам са били вегетарианци. Съвременното човечество се намира пред задачата да развие своето причинно и будическо тяло. Който е развил своето причинно тяло, той е станал вече господар на себе си, той владее силите на доброто и на злото. Който живее в причинния свят, той може да се нарече Божествен човек, човек на новото в света.

Когато на съвременните хора се говорят по-високи от техните разбирания, те се запитват реално ли е всичко това. Питам, реално ли е всичко, което ясновидецът разказва? Той казва, че вижда красиво,

обширно поле, изпъстрено с различни цветя, но докато говори още, картината изчезва пред него. Той вижда красиви, величествени планини пред очите си, каквито никога в живота си не е виждал, но скоро и те изчезват. И той сам се чуди реално ли е това, което вижда, или не е реално. Ако ясновидецът вижда само картини, без да може да стъпи на тия места, той се намира пред символи, които трябва да тълкува. Обаче, ако едновременно вижда красиви полета и планини и може да ходи по тях, той се намира в реалността на живота. Ако ясновидецът види през деня звезда, която внася в ума му една светла идея, тя е реална. Той се свързва със светлината на тази звезда и започва правилно да мисли.

Като ученици вие трябва да изучавате себе си, да проявявате нещата, за да се домогнете до реалността на живота. Запример някой ученик се явява на изпит, очаква да получи шесторка, а всъщност свършва изпита си едва удовлетворително. Друг път се колебае в себе си, а свършва добре. Той трябва да се вслушва в себе си, да не изпада в противоречия. Реалността изключва всякакви противоречия. Като развива своята интуиция, човек постепенно навлиза в реалния живот. Изучавайте природата, за да разбирате езика ѝ. Като наблюдавате изгрева и залеза на слънцето, вие ще знаете какъв ще бъде утрешният ден: дали ще вали, ще има ли вятър и т.н. Природата учи човека чрез символи. Те са нейният език. Като работи съзнателно върху себе си, човек трябва да развива и своя вътрешен барометър, според който да определя както външните, така и своите вътрешни промени. Всяко вътрешно неразположение в човека говори за известна дисхармония в неговите мисли и чувства. Щом ги изправи, и хармонията му се възстановява. При това положение той става господар на своите мисли и чувства. Светът, който е в самия човек, действа върху парахода му, т.е. неговото тяло, с което той пътува. Не е ли добре построен, параходът му ще се разбие от вълните на неговия вътрешен свят.

Следователно искате ли да стабилизирате знанието си, вие трябва да правите ред опити. Не прави ли човек опити, знанието му ще остане само теория. А всички знаете, че теория без практика не ползва човека. Дългият път, през който човек минава, му създава семейни и обществени опитности, които трябва да използва като знание. По този начин ще се предпазят от излишни страдания. Човек не е дошъл на земята да се мъчи и да страда, но да изпълни волята Божия и да развие в себе си любов към Бога. Ако мъжът и жената не обичат преди всичко Бога, те не могат да имат любов и помежду си. Щом майката и бащата нямат любов помежду си, и децата им не могат да ги обичат и почитат. Детето е плод на любовта на родителите си и на почитта на майката към бащата. Какви ще бъдат умът и сърцето на човека, ако духът не обича душата и ако душата не почита духа? Отношенията между ума и сърцето се определят от отношенията между духа и душата. Трябва ли човек да се съмнява в духа и в душата си? Ако се съмнява в духа и в душата си, човек се съмнява в Божественото.

Казано е в Писанието обаче, че никой не е видял Бога. Пророците пък казват, че виждат Бога. Христос казва: "Отец ми живее в мене, и аз живея в него." Как ще примирите тези противоречиви наглед мисли? Как ще познаете Бога? Човек може да познае Бога само тогава, когато върви по неговите стъпки. Стъпи ли човек там, дето Бог е минал, умът му ще се просвети, сърцето ще се облагороди, душата ще се разшири, духът ще укрепне – ще настане коренна промяна в него. Бог постоянно подобрява съдбата на човека. Ето защо, за да излезе от своята лоша съдба, човек трябва да даде път на Божественото в себе си, да очаква някакво щастливо бъдеще. Да очаква човек на бъдещето, това значи да очаква момента на своето пробуждане. Пробудил ли се Божественото съзнание в човека, работите му моментално се оправят. Това пробуждане не става

изведнъж. Време, усиленa работа се иска от човека, докато дойде до своето пробуждане. Няма по-велик момент в живота на човека от този, да почувства Божието присъствие в себе си. Бог посещава само тия души, които го търсят, които са готови да го видят. Почувстват ли Божието присъствие в себе си, животът им коренно се изменя. Ако ангел посети човека, последният ще се уплаши. Обаче от Бога никой не се плаши. Защо? Защото той се изявява на човека според степенята на неговото развитие. Който е почувствал Божието присъствие в себе си, той е разбрал своето предназначение на земята. Той казва: "Аз дойдох на земята да изпълня волята Божия."

Казано е в Писанието: "Молете се един за друг." И аз казвам: когато забележите, че някой ваш брат или ваша сестра се обезсърчат или заболяят, съберете се на едно място и се помолете за тях. Колективната молитва е силна. Общата работа не изключва свободата на човека. Ако някой мисли, че в общата работа губи свободата си, той е на крив път. Докато е в плът, човек не може да живее без хляб и ядене. Докато е в плът, той не може да бъде свободен от хлебаря и от гостилничаря. Докато е слуга, човек не може да бъде свободен от господаря си. И докато е господар, той не може да бъде свободен от слугата си. Господарят е длъжен да храни и да облича слугата си, както и редовно да му плаща.

Свободен, силен човек е този, който върши волята Божия. Докато любовта не цари в сърцето на човека, той не може да бъде свободен. Любовта изисква издръжливо сърце, светъл ум и силна воля, с които да се устоява на всички мъчности и прелятствия. Човек трябва да координира силите си, да има светли мисли като на ангелите, чисти чувства като на херувимите и силна воля като тази на светията.

И тъй, новата година изисква от всеки човек известно постижение. За тази цел тя носи за човека

благоприятни условия. От човека зависи да използва тия условия или да не ги използва. Използва ли разумно условията, човек може да реализира своите планове и добри желания. Той може да разплете обърканите си работи. Бог е изпратил в света велики и силни хора да очистят пътищата ви. Стъпите ли на чисти пътища, вие трябва да поддържате чистотата им. Това се изисква от вас. В духовно отношение 1930 година е добра. Тя носи добри условия, но от вас се иска работа. Работите ли съзнателно върху себе си, вие ще се ползвате от плодовете на своите усилия.

*Деветнадесета лекция
на Общия окултен клас
1 януари 1930 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

ЧУВСТВОТО НА ЛЮБОВТА

"Отче наш"

Размишление върху пътя на светлината

Тема: "Отличителната черта на ученика"

Втора тема: "Отличителната черта на умрелите и на живите деца"

Помнете един силен контраст. Ако човек не е умрял, не може да възкръсне. Не може човек да възкръсне, когато никога не е умирал. И не може човек да се роди, който не е умирал. Умрелият и възкръсналият, това са контраст. Отличителната черта на умрелия и на възкръсналия човек – умрелият и живият човек се отличават по едно качество. Умрелият и да го хвалиш, и да го кориш, все едно му се струва, а пък живият прави разлика. На умрелия, говори му, каквото искаш, и да го хвалиш, нищо не му е. Понеже неговата работа, която има да върши, е толкова важна, че всичките твои хвалби и укори нищо не струват. Нито хвалбите, нито укорите заслужават внимание. Много силно е заето неговото внимание от нещо вътрешно. Един светски човек ще каже, че умрелият е глух за всичко, а пък живият чува всичко. На живия човек, като му кажеш няколко сладки думи, на него му пада като мед на сърцето. Като му кажеш няколко горчиви думи...

Работата е, че всички мислите какво ще бъде менюто. Когато влязат мющерите в гостилницата, вече гледат какво ще има за ядене в тенджерите. Само че когато един учител влезе в клас, знаете по какво се различава? Той някой път е гостилничар, някой път и той яде. Казва: "Я ти в тенджерата какво си наготвил, я сили да видя." Някой път някой ученик се извинява: "Господин учителю, яденето още не е увряло." Изтълкувайте какво значи, че яденето още не е увряло. Все таки учителят в един клас ще намери някой, който да е сготвил нещо.

Коя е най-важната книга на Стария завет? Разно мислите. Най-важната обществена книга на Стария завет е "Песен на песните", Соломоновата философия. Той се е занимавал с философски въпроси. След като учил дълго време, направил една песен на песните, възпява нещо. Тази книга е каноническа. Доста спор се водил и едва минала през цензурата. Последна са я пуснали. Соломон не е разбран от съвременния морал. Много религиозни хора, като четат, казват – много надалече отишъл. Тъй, казва, на младите хора не се говори.

Казвам, той го е писал все за стари хора. Някой път и младите четат. На туй основание католическата църква забранява на простите хора да четат Библията. Хубаво, по някой път, като се говори, и вие се съблазнявате. Имате право. Тук имате една каноническа книга. Никой не може да се съблазни. Ще чета нещо, което е каноническо. Аз като говоря, не е каноническо, беканон говоря. Сега кое е онова, което е каноническо? Аз ще прочета един стих – началото и края, пък другото, ако разбирате, вие го прочетете. Ще прочета първия стих: "Дано да ми беше като брат, който е сукал от съските на майка ми! Когато те намирах вън, щях да те целуна и не щяха да ме презират." Ще прочета и последния стих: "Бързай, възлюблени мой, и бъди подобен на сърне или на еленчу върху ароматските гори." Старовременните хора мислят, че човек, който ще чете

"Песен на песните", трябва да е на сто и двадесет години, за да не се съблазни.

Казвам, то е само един начин на разбиране. Един психологически закон има. Само ония хора се съблазняват в света, които нямат никакъв идеал. Щом човек има един идеал, към който се стреми, той не може да се съблазнява. Заблуждава се само оня пътник, който няма никаква светлина да се ориентира. Само онзи кораб се заблуждава в морето, който няма фар на брега. Там, дето има фар – известен идеал, той никога не може да се съблазнява. Защото всякога, когато няма съответствие между две идеи в ума, иде съблазнителта. Когато се съпоставят две неща и мислим, че едното има преимущество, а другото не, има нещо, което хората съблазнява. Но то е един относителен закон.

Майката вкъщи много неща на децата забранява, после на същите деца тия работи не се забраняват, когато станат по-възрастни. Има неразбрани идеи. Когато някой път ние имаме една неразбрана идея, тя е като храните, които не са сдъвкани. Може да произведат обратни резултати в храносмилателната система. Всяка неразбрана идея може да произведе обратен ефект, понеже идеите са живи. Не може ти да гълтнеш едно живо същество в стомаха. Ако туй същество не умре, то ще ти създаде една голяма беля. Всяко същество, което влезе в стомаха, трябва непременно да умре. Не умре ли, ти умираш заради него. Всяко едно същество, което влезе в твоя организъм, трябва да се съгласи с общия ред и порядък, който съществува в организма. Не се ли съгласува, веднага ще има вътрешна дисхармония. Следователно идеята, която се съпостави или дойде откъдето и да е в ума, ако тя не е в общото съгласие на мислите, тя ще произведе един обратен резултат. Сега този закон е следният.

Много пъти аз съм говорил за любовта. Любовта, както се разбира, ние разбираме някой път човешките чувства. То е схващане за любовта, каквото хората

имат за любовта. Има в човека едно специфично чувство на любовта. То у всичките хора още не е събудено. Когато то се събуди, тогава ще разберете какво е любовта. То през целия живот си остава непобудено. Много чувства се събуждат, които имат нещо наподобяващо на любовта, но някои се раждат, без да се пробуди, и си умират пак така. Ако попитате тия хора какво нещо е любовта, те не могат да ви кажат. Казват: "Ние сме опитали, ние имаме право." Чувството на любовта се отличава с едно специфично качество. Този човек, на който туй чувство е събудено, той зло не прави, не може да прави. Злото е несъвместимо с неговото естество. Даже когато иска да ти направи някой зло по човешки, той пак ще ти направи добро. Значи туй чувство се отличава с това, че злото е несъвместимо с хода на нашите мисли и с постъпките ни.

Цялото ни битие, целият живот друга гама има. Като разглежда нещата, всичко вижда хубаво. Този човек, в който туй чувство се е събудило, той не може да види злото в света. Него може да нарекат индиферентен. Може да му посочите някой грях, казва: "Не виждам никакъв грях." Няма престъпление, няма жестокост заради него, не вижда злото. Други очи има, другояче гледа. Може да кажете – загубен човек, не може да прави разлика между доброто и злото. Аз уподобявам туй състояние на чиста и бистра вода, която минава по каменна плоча. Колкото кал и да турите, изчиства се. Всичката кал не може да се прояви. Туй чувство е толкова силно в човека, у когото се е пробудило, че злото изчезва. Туй зло в неговия ум, в неговото сърце изчезва. Умрял някой, казва – ще възкръсне. Изтекла кръвта някому – хубаво. Някой може да каже – много хубаво е на другите хора да изтича кръвта, но твоята? Все едно е дали твоята, или моята, все едно е. Като че не се интересува. Но този човек вече има едно специфично схващане за човешката кръв. Той счита кръвта като един извор, не като нещо ограничено. Кръвта може да тече, колкото

искаш, и той може да ти наведе примери за това. Толкоз години все изтича тази кръв, но живата кръв не изтича, изтича тази кръв.

Казвате, какво ще стане с нас? Всеки трябва да се стреми да събуди това чувство в себе си. Фактическата страна седи в събуждането на това чувство. В старо време и в новите времена има разни методи, но нито един не дал един метод. Доколкото ние знаем, има специфично време, когато туй чувство може да се събуди. Ако човек пропусне специфичното време, когато туй чувство се събужда – туй чувство се съвпада с това, което се нарича новораждане. Много хора се раждат, без това чувство да се събуди. Вследствие на това християните имат една опитност, те се радват, но тази радост след туй, това чувство не се пробудило. Когато туй чувство се събуди, животът вече не изгасва, човек минава в друга гама на една по-висока степен.

То е степен на развитие. Не казвам, че то е качество. Защото има други чувства в човек, които въздигат. Онази вътрешна мисъл на светлината, има едно друго чувство, което хвърля светлина, той го вижда в светлина. Няма ли това чувство на светлина, предметите не са ясни, животът няма смисъл, смисълът на живота не е ясен. Едновременно с чувството на любовта в човека се раждат други две чувства, които отличаваат човека. Три чувства се събуждат – то е целият човек. Едно чувство, което осмисля физическия живот. Той знае защо живее, защо яде. Туй чувство, което наричаме физическо чувство. Ражда се мисълта. Най-после се ражда и любовта. Когато се роди любовта, роди се и светлината. Щом се роди светлината, осмисля се животът, защо трябва да яде и да работи. Този човек вече е добил пълнота, с който може да се разбираме по всеки предмет. У някои хора туй чувство е будно. Във всичките хора чувството за ядене е развито сега.

Казва, какво ще правим, как ще прекараме живота, ядене трябва, жена, деца, хляб трябва, сериозна работа. Туй чувство не е лошо, обаче туй чувство не вижда откъде ще дойдат тия работи. Щом дойдат другите чувства, веднага въпросът се поставя на друга нога. Сега, разбира се, вас туй може да ви смущава, кога ще се събудят тия чувства. За това не мислете. За това не мислете по единствената причина – да мислиш кога ще се роди туй чувство, то е все таки да мислиш кога ще се влюбиш или кога ще ядеш. Когато му дойде времето. Всяко нещо има свое време.

Сега може да вземете идеята за влюбването. Какво означава влюбването? Щом намериш един идеал, то е влюбване. Ти се влюбваш в науката, може да се влюбиш в обществения живот, може да се влюбиш в загробния живот, може да изучаваш предмети, които привличат вниманието ти. Не мислете, че влюбването е нещо лошо. То е специфично нещо. В природата изобщо, когато човек се влюби, имат друго отношение. Между вас човек, който не се влюбва, минава за човек. Който се влюбва – той е малко... В природата е обратното. Който не се влюбва, той не е човек. Който се влюбва, той е човек.

Сега ще изтълкувате някои от вас, които обичате да се влюбвате. Аз правя разлика между влюбване и пиянство. Аз не наричам пияните хора влюбени. Влюбването е едно чувство трезво. Влюбил се онзи човек в науката, накъдето ходи, гори, науката седи в ума му, но при първия удобен случай той подава мотиката, оставя ралото, разпряга воловете, работи на плочата. Казва, само с оране работа не става, трябва да се върши и друга работа.

Сега от всица ви се изисква една вътрешна мисъл на филтриране на вашите мисли. Ние живеем в един свят, дето трябва да се филтрират нещата. Или от всичко онова, което ви се говори, най-ценното да се извади, да имате една настолна книга. Всеки един от

вас трябва да има една настолна книга. После влюбеният човек се отличава с едно качество – той никога в живота си не се разочарова. Туй е хубавото. Както онзи човек, у който чувството на светлина се е събудило – той не се заблуждава, той не е сляп. Наричат го ясновидство. Ясновидците и тем подобните способности, това са все хора от тази категория, от чувството на светлината. Способности на новия ум ги наричат.

Сега природата има известни начини. Всички тия същества – и най-възвишените, които са завършили своята еволюция, които вземат участие в развитието на цялото човечество, изобщо, дето има хора по-пробудени с туй чувство, се занимават по-специфично – тях е приятно. Както един работник се занимава с хубавите растения или онзи, който обича някоя порода от животни, или онзи бижутер, който се занимава с хубавите скъпоценни камъни, ходи по света и ги намира, така и тия напреднали същества, когато се пробуди един човек за това чувство, интересуват се. От този човек вече целият невидим свят се интересува. Като почнат те да се интересуват, оттам насетне неговите работи тръгват. Той не знае какво нещо е сиромашия, те всичко вземат предвид. Той е като цвете и те казват, всякога навреме трябва да се полива. Вие не ходите да поливате тръните, но едно хубаво цвете го турите в саксия и го поливате, милвате го, имате специфични грижи за него. Този човек, в когото това чувство се пробуди, в невидимия свят за този човек започват да се интересуват. Или както един учител в училището, когато има способен ученик, има едно особено разположение към него. Майките, каквото и да говорят, но когато една майка има четири-пет деца, когато има едно разумно дете, има особено разположение към това дете. Можем да кажем, че барометърът на къщата или термометърът на къщата е детето. Вкъщи, където детето е като идеал, караница няма. У бащата и у майката детето е като идеал.

Каране в семейния живот няма. Когато децата вече не са идеал, там става сбутване.

Докаато хората имат идеал, не може да се карат. Когато идеалът стане различен, тогава може да се спорят. Ще пренесете закона в себе си. Щом се явят два идеала във вас, веднага ще се раздвоите. Вие със себе си ще се карате, не знаете какво да правите. Сега често в хората няма една пряма идея. Идеалът е любовта към Бога и любовта към ближния. Няма различаване, че любовта към Бога е една, а любовта към ближния – друга. Като два идеала няма да ги поставяте любовта към ближния и любовта към Бога. Някои казват, че едното е по-високо от другото. В природата съществува един идеал за любовта. Любовта към ближния, това е едно отражение на първия идеал. Който не схваща така, той ще се съблазни. Той ще мисли, че любовта към Бога е една. Господа, казва, не съм го видял, той е висока работа, човека го виждам. Обаче от моето гледище единственото същество, което виждаме, то е Бог. А хората първа ще ги виждаме за бъдеще. Ако един от вас, вие, които толкова се познавате, ако един от вас замине за другия свят, как ще го познаете? Хвърли брадата, хвърли мустаците. Да се носи брада, то е само обичай на този свят. Най-после вашият дядо, който заминал за другия свят на сто и двадесет години, как ще го познаете в другия свят? Или вашият баща заминал, как ще го познаете? Той ще се измени съвършено. Тази мускулна система, всичко туй ще остави тук. Кое е онова специфичното, с което ще познаете баща си или майка си, или някой ваш учител. Кое е специфичното, с което познавате, как ще го познаете? Вие нали не сте се замислили върху този въпрос? Казвате, да се познаем. Кое познаваме в другия свят? Вашата работа, знаеш, на какво мяза? Ще приведа един пример.

Казва: "Бе, Иване, имаш да ми гължиш." "Е, ще платим, малко закъснях. Що са дни, които Бог е създал,

един ден ще платим." Ние сега казваме, ще го научим. Трябва да се научи. Все ще го научим. Досега все сме го казвали, че ще научим. Така е, но има един специфичен ден, когато урокът трябва да се научи. Туй, което дължим, трябва да се плати. Защото във всяко изплащане има падеж. Онзи, който взел парите, забравил падежа. Минава една година, среща го онзи, казва: "Парите!" Казва: "Още две години, прегрешил си." Среща го след една година, казва: "Парите!" Казва: "Прегрешил си, още една година има." Третия път позабъркал, не смее да пита. Среща го последния ден, казва: "Слушай, парите, които взех от тебе, днес им е падежът." Той казва: "Аз мислех, че още има време." В неговия ум дойде обратният процес.

Съществува един процес между двама хора, между които А В има вземане и даване. Имате линията **AB**. Зависи откъде гледаш тази линия **AB**. Може да я гледаш от едно положение, и тази линия да ти се види наполовина. За онзи, който има да дава и за онзи, който има да взема, тази линия не е еднакво дълга. И двамата са на обратен процес. Когато някой гледа, дълга не му се вижда, че тази линия е двойно по-малка. Щом мине една година, вижда му се наполовина. Онзи, който има да дава, той вижда само една трета от линията. Онзи, който има да взема, той започва да гледа тази линия по-голяма, струва му се, че има още време. Другият я вижда къса, перспективно така му се показва. Другият, който има да взема, в него се заражда желание, казва: "Той трябваше да ми плати по-рано." Макар че има падеж три години, иска по-рано да му плати. Другият казва: "Можеше още да го държа." Когато в единия се заражда желание да му плати по-скоро, в другия се заражда желание да му плати по-късно. То е естествен ход на нещата.

Този закон е, когато вие много бързате добри да ставате. В невидимия свят имат точно обратния процес. Онзи, който много бърза, той никога не може

да сполучи. Онзи, който изучава нещата, той трябва да ги изучава по същество. Любовта в света трябва да бъде импулс във всички ваши стремежи.

Запример вие не може да разберете любовта нито на физическия свят, нито в духовния свят, нито в Божествения свят, ако туй чувство на Божествената любов не е събудено. Вие все ще разберете нещо. Хванете някого за ръката, ще се ръкувате. Казвате, студена му е ръката. Защото, щом кажеш студена, защо всички хора, които обичате, искате ръката да бъде малко топла. Ако е гореща, казвате, гореща е или суха. У някои е суха, у някои е много влажна, у някои е мека. Тогава според този закон, у който има сухо време, той не може да оре и сее. Суша има. Ако ръката е много влажна, в него има шика, всичко е кално. Ръката не трябва да бъде нито много влажна, нито много суха – това е хубавото време за работа. Има друго едно състояние, когато човек завърши работата, едно състояние на ръката има. Може да знаеш, когато се ръкуваш, един човек завършил ли си работата, или не. Ако дълго време наблюдавате, ще се научиш да разпознаваш сухите ръце, влажните ръце. После има една студенина на ръцете, която е приятна. Има ръце топли, но са неприятни. Има студенина на ръцете, която действа обезпокоително. Топло е, но като че едно колело, което се върти, хладнина образува, усещаш една малка хладина. То е нормалният човек, в който стават течения. Този човек е здрав. Към това всички трябва да се стремите. Щом стане ръката студена, то е неестествено положение. Събрала се много влага. Когато се съберат много мисли и много чувства, те образуват туй тягостно състояние. Един човек желае много неща, пък не знае кое по-напред, няма средства – образува се тягостно състояние. То е като човек, който много ял. Стомахът не е в състояние да смели храната. Когато има много желания, същото нещо е. Изисква се енергия, да се подгържат.

Сега, каква беше общата тема? Каква беше идеята, която искам да изясня? Аз се позабравих. От вашето гледище кое вие наричате "прилично"? Коя мисъл е прилична? Прилична мисъл е, която не уврежда и не шокира. Защото всяка една мисъл, като излезе в природата, взема един образ и ако тя е съгласна с природата, не произвежда дисхармония. В музиката нека вземем гамите, които съществуват. Двама певци може да пеят, ако има различие в тоновете – по половин тон може да бъде различието, ще се роди един дисонанс в пеенето. Тогава ще ни се струва, че те не пеят хубаво. Вас ви се струва, че няма хармония. Не че има дисхармония, но в дадения случай има несъгласие. В дадения случай тоновете не са координирани, звуковите вълни не са координирани.

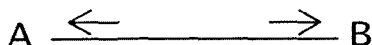
Някой път несъгласията, които съществуват, разногласията ви се дължат, че вие на разни гами пеете. Един пее на мажорна гама, друг – на миньорна, друг – на хроматическа. Един миш-маш. Казва, не пеем ли хубаво? Хубаво пеете, но един дисонанс има. Сега няма лишни гами. Всички гами са намясто. Двадесет и четири гами има, има още и други. Всяка една гама – една специфична черта. Когато мислите, всеки трябва да има един камертон, откъдето да се започне. Защото всичките певци сега вземат "до", "ми", "сол", "до". "До" – но този тон не е основен. В камертона има различие. Трябва упражнения. Трябва да знаете, че сутрин, като пее човек, и на обяд, и вечер, като пее, в тоновете има едно различие. И камертоните се менят. Сутрин е един камертонът. Влагата, времето мени камертона. За да вземете правилен тон, вие сутрин трябва да пеете. Сутрин, като станете, може да пеете. Певец който иска да стане, да пее сутрин един час и на обяд, преди да е ял, и вечер, преди да е залязло слънцето, един час да пее. Не пее ли така, певец не става от него. Да пее, не да викне. Той може тихо да пее. Защото силният глас не зависи

от напъна. Онзи певец, който е даровит, естествено излиза гласът. Онзи горкият стяга се, мъчно пее. И с цигулката е същото. Онзи като вземе цигулката, върви свободно, върви, другият като вземе цигулката, не върви, нищо не излиза.

Сега този закон важи и за мисълта. Когато вие се напъвате да мислите, вие не може да мислите. Казвате: човек да мисли. Мисълта трябва да излиза естествено. Има един естествен начин за мислене. Не поставяйте мисълта, че не може да мислите. Казвате: "Как ще се разреши този въпрос?" Пей, както го разрешава певецът. Представете си, че някой от вас има да взема. Казва: "Кога ще платиш?" "До", "ми", "сол", "до". Ако аз зная да пея хубаво, няма ли да си платя дълга? Ще дам един концерт и за една вечер може да платя дълга си. Ще взема тридесет-четиридесет хиляди лева. Сега този, който има да дава, ако знае да пее "до", "ми", "сол", "до", веднага ще плати дълга си.

Казвам, на вас ви трябва едно самовъзпитание вътре. Едно свободно възпитание. Тъй както съвременните хора гледат. Да можеш в даден случай, каквато и да е постъпката на човека, да имаш правилна преценка. Вземете един пример в човека. Или вземете животните, всичките млекопитаещи – ще имат обща черта. Когато се срещат две млекопитаещи, ще се помиришат. Едното ще помирише другото. Аз ще го представя по-благочестиво. Най-първо туй животно ще дойде на предната врата, от главния вход. След туй, за да не го видят, ще дойде от задния вход. Или ще го помирише под опашката. Помирисват се за носа и после за опашката. Щом помирише по носа и по опашката, казва: "С тебе приятелство може да имам." Щом помирише на опашката, казва: "Приятелство с тебе не може да имам." Скарат се вече. Откъде в тях този обичай, отде е дошъл? Казвате, кучешка работа. Но то е един закон, който съществува и в природата. У животните в носа се развиват две течения.

Във всяка една
работа има две
противоположни
течения. А-то е
електричеството, В-

то е магнетизмът.
Отзад като се
срещат, искат да видят има ли естествено
разположение. Ние го наричаме отзад, но по това се
познава здравият човек. Кучетата, като се помиришат
отпред и като се помиришат отзад, познават здраво
ли е, или болно. Като помирише, че е болно, погледнеш
някой път, животното си замине.

Казвам, откъде са научили тия течения, познават
вече характера си. В туй животинско състояние хората
са го загазили. Когато двама хора се помирисват,
погледне горе главата, погледне краката. Поглеждането
на краката е опашката. Като те гледа от главата до
краката, той добива едно понятие. Пък някой не може
да си състави. Но този навик почти хората са го
изгубили. В тях тази интуиция е отслабнала. Той те
премери веднъж, два, три. Съществуват известни
закони в природата, които съвременните хора не ги
вземат предвид при възпитанието, ни в
самовъзпитанието.

Сега в нашия ум са се наредили ред правила, правила,
как трябва да се постъпва. Питам, какъв е мащабът,
каква е мярката? Коя е мярката, с която природата
мери, че известна постъпка е права, а друга крива.
Трябва да съществува една мярка. Тази мярка трябва
да бъде еднаква за всичките. В природата съществува
една мярка, с която всичките постъпки може да бъдат
прави или криви. Следователно, който има тази мярка,
този човек, в когото това чувство е събудено, той не
вижда злото в света. Понеже неговият ум е зает с
нещо възвишено, той не се интересува. Понеже всичките
ония хора, които правят някаква погрешка, те плащат

скъпо. Няма да се мине дълго време, и те изплащат. Всяка една погрешка в природата се ликвидира. Няма да се минат години. В минутата, в която правиш погрешка, ражда се един дисонанс, какъвто и да е, в самия тебе. Погледнеш или кажеш нещо, даже другите хора не забелязват. Ти кажеш на себе си: трябваше да го правя, да го кажа. Онзи човек не подозира това. Казваш: не трябваше да кажа. Ти се самоосъждаш. То не е самоосъждане, но една правилна преценка на нещата. Та всеки един от вас има една правилна преценка за нещата. Може да имате и второстепенна мярка. Кое считате за благоприятие между хората?

Най-първо човек трябва да изучи онези мерки, които съществуват в природата, ако иска да бъде здрав. Сега мярката на природата, когато ти направиш една погрешка, когато усещаш едно приятно разположение на духа си, че всяко нещо, което извършиш, ти да усещаш едно приятно разположение. Както певецът, като пее, сам да се чува и да се наслаждава на своето пееие. Ако той сам не се чува и не се наслаждава, той не може да бъде добър певец. Певецът, за да бъде добър, той трябва да влезе в себе си. Той не се ли слуша, изгубена е работата. Онзи, който свири, той на себе си да свири. Като схваща тоновете, да му е приятно – непременно тази музика ще бъде приятна и на другите.

Казвам, същото е и за живота. Ако моят живот на самия мене е неприятен, не може да бъде приятен и на другите. Ако моята мисъл не е приятна на мене, не може да бъде приятна и на другите. По някой път ние сами сме недоволни от живота, пък искаме другите хора да бъдат доволни. Следователно разрешението е там. Тъй както ние живеем, ние да бъдем доволни, да имаме едно вътрешно доволство, да остане вътрешната страна на живота. Наричате някои неща погрешни, други не. Праведният човек не може да мисли за погрешките. Праведният човек е зает с въпроса, какво трябва да прави. Той всякога вижда какво трябва

да прави. И всяко нещо, което той трябва да направи, той го счита пред себе си, той го има всякога предвид. Пред него нещата не са изпуснати. Може да мисли някой, че е пренебрегнат. Той има всичко предвид. Той казва, Всеки ще дойде на реда си. Той си има известен ред.

Запример някой път може да си мислите, че сте богат човек и раздавате пари. Има един обичай у българите, когато венчавате младата невеста, кръстницата носи едно голямо сито. В туй сито са турени лешници, рошкови, смокини, от всички сладки работи. После турени са пари. Кръстницата, като излиза, хвърля. Всичките деца, които знаят, че кръстницата носи това, тичат и едни вземат лешници, орехи. Защо носи кръстницата туй сито? Това е доста хубав символистичен обичай. Изважда кръстницата и хвърля. Питам, защо кръстницата носи, а самата невеста не носи? Едно време невестата го носеше ситото, сега го носи кръстницата. После у българите има и този обичай. Когато младата невеста дойде, нейният възлюблен застава от едната страна, а деверът от другата. Двама мъже я водят. Двама кавалери има, като отива да се венчава. Деверът с байрака от едната страна, младоженецът от другата. Защо? Да не офейка, да не избяга. Туй е сега от мене коментариум. Аз го тълкувам така. Откъде останал у тях този обичай, че една невеста трябва двама души да я водят – единият от лявата страна, другият – от дясната. За да не дойде някой да я хване за лявата страна. Тогава аз ще ви дам да пишете върху темата „Защо двама души водят невестата?“. Доста хубава тема.

Сега, представете си, че вие слизате от невидимия свят, нали. Допуснете, че невидимият свят представлява голяма фамилия, синове и дъщери на един баща. След като слезете на земята си, хиляди години седите на земята, и вие вече забравихте братята и сестрите. Тук сте странници, чужденци, вече тук има противоречия. Този направил нещо, онзи направил нещо,

това станало, онова станало. Горе всичко беше вред, а тук, на земята, не е. Питам, след като се върнете в невидимия свят, къде ще бъдат вашите грехове? Грехът седи в забравянето. Аз мисля вече, че той не е брат. Като се върнем в другия свят, ще видя погрешката, че сме се забравили. Грехът на земята седи в туй, че нямаш ти идеал. Щом ти мислиш, че в този човек има една душа, която ти я познаваш, никога няма да му направиш зло. Щом мислиш, че той няма като моята душа, може да си позволиш някое престъпление, може да убиеш, да откраднеш, всичко може да направиш. Но щом имаш първоначалния Божествен идеал в себе си, ти не си в отрицателната страна. Ти ще постъпиш тъй, както той с тебе ще постъпи.

Питам, когато братът срещне сестра си, как той постъпва с нея? Най-първо ще я презърне, ще я целуне. Нищо повече. Но когато я целуне и презърне, ще затрепти този свещен трепет, ще се зарадва в душата си, че срещнал сестра си. Тогава – превод: сестрата ще го води към баща си. Казва, намерих тази сестра, повърна се тази сестра. Пък младата невеста – пак тълкувам сега, двамата братя, като я намерят, че я хващат – единият за едната ръка и другият за другата. Чакайте сега да ви извадя поучението. Ще ви приведа един пример. Той е следният.

Оженва се една млада красива мома за един красив момък. Момата богата и момъкът богат. Той казва: "Защо си толкова тъжна." "Жал ми е за майка ми." Той на другия ден пише едно писмо на майка ѝ. "Стара мамо, ще ми бъде много приятно да дойдеш при нас, защото – как да кръстим булката, хайде да я кръстим Стоянка, – защото нашата Стоянка е малко тъжна." Погледнеш, на другия ден майката дошла. Тя се радва една седмица. После пак скърби. "Скърбно ми е за баща ми." Той пише: "Стари татко, елате на гости." Дойде и той. Мине една седмица, пак е тъжна. Казва: "Тъжно ми е за брат ми." Той пише и на братя на Стоянка да дойде, ще ѝ бъде

приятно. Но след една седмица пак тъжи. Има още една сестра. Дойде цялото семейство. След туй пак е тъжна Стоянка. Защо е тъжна? "Тъжно ми е, че майка ти не дошла." Той пак пише писмо. Дойде свекървата. След една седмица дойде свекърът. Той пак пише, братя и сестри, те дойдат. Мине се една седмица, Стоянка пак е тъжна. "Защо тъжиш, миличка." "Баща ти и майка ти да ти го кажат." За себе си знае, но на него не може да го каже. Понеже нейната майка и нейният баща, те избраха нейния възлюблен, тя ги вика да го видят. Казват: "Тя ни беше присърце, тя е хубава." Понеже неговата майка и неговият баща я избраха и нейната майка и нейният баща избраха него, те ни събраха, но ние един друг не се обичаме. Тя е възлюблена на неговото семейство. Те казват: "Като тази мома няма." Неговите баща и майка и сестри това говорят: "Като този момък няма."

Тази Стоянка казва: "Едно нещо зная. Не можах да взема този, когото обичах." Хората разрешават този въпрос. Като кажат: тъжна е Стоянка, дойде майка ѝ, баща ѝ, брат ѝ, сестра ѝ, свекървата, свекърът, брат му, сестра му. Пак е тъжна Стоянка. Значи аз изяснявам въпроса. Всеки един човек е една невеста. Той е венчан с материята. Вие сте един приведен зет. Родени веднъж, вие сте женени. Най-първо мислите, че сте тъжни за едно. След като ви дадат всичко, пак се усещате тъжни. Но ви дадат второ, трето, четвърто, пето, всичко, но вие пак въздъхнете. Казвате: "Какво има?" Има едно нещо в света. Всичко имаш в света, но едно нещо не ти достига. Както тази младата булка. Казва: "Жалко ми е, не мога да го обичам." Но в нея остава една идея, която е непостижната. Аз го наричам това Божественото в света. То е непостижимо на земята. Онзи, когото тя обича, тя не може за него да се ожени, понеже той с нейното оженване е умрял. Той заминал.

Закон съществува в света. Ако двама души на земята се обичат – почти няма изключение, ако единият се ожени за друг, който остава, умира. Тя вече е тъжна,

че онзи, когото тя обичала, заминал. Той заминал в невидимия свят. Той седи като идеал и тя всякога съжалява, че той си отишъл. Тя съзнава, че тя е станала причина той да си замине или пък той съзнава, че той е станал причина тя да си замине.

Казвам сега, законът, който ще извадите: всякога, когато безлюбието влезе в света, когато се наруши законът на обичта, хората започват да умират. Този закон е верен. Когато в рая хората съгрешиха, че този дух се повдигна, напусна ги, човек тогава усети безсмислието на земния живот.

Казвам сега, трябва да имате един синтетичен ум. Вие сега разглеждате какво трябва да се прави. Вие мислите, че сегашният живот не е важен. Сегашният живот е един етап. Какво разрешава сегашният живот? Той разрешава много малко същността. Преди туй вие имате една редица от съществувания и пред вас съществуват други възможности за съществувания, които ще дойдат. Не сега как живеем, но как ще съединим сегашното съществуване с бъдещето. Ние искаме да направим живота хармоничен на земята. То е невъзможно. Той е хармоничен дотолкоз, доколкото ние сме достигнали. Понеже ние искаме неща, които не могат да ни се дават на земята. Ти може да искаш да бъдеш цар на земята. Аз всеки едного от вас може да го произведа цар. Всеки от вас може да бъде цар. Ти може да бъдеш цар на сиромашията. После може да бъдеш министър-председател на сиромашията. Може да бъдеш патриарх на сиромашията, владика, свещеник, директор. Каквата длъжност искате, елате, аз ще ви я дам. Когато някой от вас е сиромаш, може да каже: "Аз съм цар на сиромашията. Цар съм, царувам на сиромашията." По този начин може да се оформят. Цар на сиромашията. Ако ти може да управляваш сиромашията, ти не може ли да управляваш и богатството. Онзи, който управлява сиромашията, той може да управлява и богатството.

Сега главната тема каква беше? Тогава питам, как тъй вие, които не сте опитали любовта, се произнасяте за любовта? Ред съществувания човек изучава закона на живота. Любовта съдържа проявата на живота. Проявата на живота, то е сцената, дето любовта трябва да се прояви. Но любовта до един момент е извън времето. Когато туй чувство дойде, в целия живот ти чувстваш единство в любовта. То са психологически моменти. Ти чувстваш в любовта единство във всичкия ти живот, понеже то са гами. Значи хората на злото са друга гама. В този тон има един голям дисонанс. Но в закона на любовта ти чувстваш единство. Ти философски не може да го обясниш, но в даден момент ти чувстваш, че във всичко туй има едно единство. После излезеш из този психологически момент, чувстваш разногласие. Дойдеш в следния момент, чувстваш единство. Любовта примирява всичко в себе си.

Психологически трябва да минете през тия любовни центрове на любовта, за да се хармонизират вашите душевни състояния. Възпитанието е там. Не да схванеш откън. Всичките противоречиви състояния, при които човек подлудява, се дължат на това, че човек не може по някой път да ги примири, и подлудява. В дадения случай този психологически момент примирява всичките противоречия. Да усетиш, че има смисъл животът. После пак може да захванеш втори, трети, четвърти момент. И то е истинско възпитание. Казваш, в любовта всичко това е добро.

Днес бързате ли? Сега ще направим коледна среща. Мнозина от вас трябва да си оформят известни възгледи. Има известни основни възгледи, които са необходими за нашия душевен мир. Има едно разбиране, което хората имат. Има едно разбиране, което съвършените имат. Човек не трябва да бъде тесногърд, но – кое е противоположното на тесногърдието. Човек разтегнат не може да бъде, но не и тесногърд. То са

крайности. Всякога във влажно време кордите на цигулката се разтягат, а в сухо време се скъсяват. Когато ти си сиромаш, какво е сиромашия? Сиромашията влага ли има, или суша? Богатството има голяма влага. Богатството и сиромашията, това са две крайности в живота. По закона на числата животът не седи в крайностите. А е началото, В е краят, С е животът, това е златната среда.

Не са крайностите, не са богатството и сиромашията, които носят живота, но богатството и сиромашията раждат възможностите в човека да живее. Ако в ума на човека останеше само идеята за богатството, той ще умре. Ако в ума на човека остане само идеята за сиромашията, той ще умре. Но ако внесеш двете идеи – на сиромашията и на богатството, ще живееш. Ако у човека оставиш само мисълта, че той ще умре, той ще умре. Ако ти оставиш само идеята да живее, той пак ще умре. Ако внесеш двете идеи – смъртта и живота, той ще живее. В смъртта и живота той живее. Това са противоречия. Смъртта произтича от едно престъпление на един закон. Тогава се ражда смъртта. Онзи, който не може да умре, не може и да възкръсне. Който възкръсне от тази смърт, минава в по-високо състояние.

Тогава казвам, всеки човек, който не може и да възкръсне, той не разбира живота. Погрешката е там, че като умре, не може да възкръсне. Който умира преждевременно, лошото е там. Следователно, като съгрешиш, ние не умираме навреме. Следователно, като не умираме навреме, не може да възкръснем. Значи не си слял навреме, не може да изникне.

Казвам сега, в тия разбирания в света имаш едно желание. Желанията ти навреме да станат, не преждевременно, не и след като мине. Ако го постигнеш, тогава ще имаш най-хубавите резултати. Ако твоят идеал в тебе дойде преждевременно, ти нищо няма да постигнеш. Питам, ако един велик певец в света стане

говедар, няма кой да го слуша да пее, пее на говедата си, какво ще кажат говедата някой път за този велик певец или поет. Както онзи първия гръцки певец Орфей, той със свирене пасял овците си. Овците се спирали с благоговение да го слушат, козите скачали при неговото свирене. Ако ти със своя си живот не може да заставиш овците, добрите хора престанат да пасат и ако лошите хора не може да накараш да скачат, ти не живееш добре. Срещнеш добрия човек. Като засвириш на Божественото, да го накараш да се замисли, да те слуша. Като срещнеш онзи светския човек, той казва: "Аз толкова да слушам не мога, но аз мога да играя." Единият свири, другият слуша.

Защото и българското хоро спазва туй правило. Мъдрите, старите баби, които отиват там, избират своите снахи. Старите седят отвън, младите влизат в хорото. Младите са светските хора, те се друскат. Казва, те са зелени, млад-луд. Не са луди тия хора. Знаете ли произхода на думата "луд"? Всеки един човек, който, без да му свирят, играе, наричат луд. Когато на човека свирят, че играе, умът му е намясто. Луд е онзи, който, без да му свирят, играе. Луд е всеки човек, който подлудява без причина.

Та казвам, в свиренето, в Божественото добрите хора ще се спрат да слушат, а лошите, ако ги виждаш да играят наоколо ти, ще знаеш. Туй трябва да стане и у тебе, в душата ти. Защото половината от твоето естество седи тихо и спокойно, другата ти част от естеството ти трябва да бъде в движение.

Индусите често употребяват съзерцанието. Често някои остават цял живот в съзерцание. Има една страна в човека, която трябва да съзерцава. Другата трябва да бъде в движение. Известна част от нашите идеи трябва да бъдат в покой, друга – в активна работа. Когато дойдем до методите на съзерцанието, вие в дадения случай трябва да знаете – в дадения случай или трябва да сте спокойни, или трябва да вземете

участие. Във всяка една работа трябва да знаеш да бъдеш зрител или съучастник. Ако си като зрител, бъди като зрител. Ако вземаш участие, вземи участие.

Ти си самия разумен човек, който знае и да мълчи, и да говори. Онзи човек, който знае кога да замижава очите и кога да гледа, той едновременно знае защо да мига и защо да гледа. Когато пред неговия поглед ще мине нещо дисхармонично, той си затваря очите. Малките деца, когато има опасност, те си отварят очите. Когато има нещо хубаво, ние ще отворим очите си. Очите са създадени да гледаме хубавите работи, Божествените работи. Щом дойдем до злото, да си затворим очите. Когато човек мижи при доброто и си отваря очите при злото, какво казва онази поговорка? Той, казва, мижи при доброто.

В Соломона имаше един крив метод. Той искаше да опита женското сърце, искаше да опита какво нещо е жената. Той се завзе да намери какво нещо е любовта, да я определи. Не че не може да се определи какво нещо е любовта, но той съвсем загази в тази работа. Соломон дойде до едно заключение, казва – колкото идеи имаше, само една основна идея трябва. Той имаше шестстотин наложници, толкова още жени и най-после той възня овчарката. Тя друга история има, но може някой път, при по-благоприятни условия може да ви разправя за историята, за окултната страна на тази негова възлюблена.

Но казвам, човек в живота си трябва да има една основна идея, която никога да го не напуска. С нея той ходи, за да бъде пътят му ясен, да се осмисли животът. Щом има две разбирания, непременно ще се роди едно противоречие. Да кажем, ти мислиш какво нещо е Бог. Ако сега остане да научиш какво нещо е Бог, то е изгубена работа. Ако сега остане да разбираш какво нещо е любовта, то е изгубена работа. Много си закъснял. Ако сега искаш да разбереш какво нещо е доброто, ти си закъснял. Досега тия работи трябва да

ги знаеш. Децата ги знаят вече. Какво нещо е доброто? Какво нещо е любовта? Какво нещо е истината, мъдростта? Велики работи. Какво нещо е мъдростта? Децата го знаят. Тия петте добродетели, това са петте стълба, на които целият човешки живот е съграден.

Без любов животът в света не може да съществува, не може да се прояви. Без мъдрост никакво знание не може да има, никаква мисъл не може да се прояви. Без истината никаква свобода не може да се прояви. Без правдата никаква физиология не може да функционира, никакво кръвообращение не може да има. Без добродетелта никаква къща не може да съградиш. Следователно онзи материал, с който ние градим всичко туй, иде от доброто. Доброто влиза в градеж. Следователно, ако нямаш правдата, това са превозните средства. Ако нямаш превозни средства, ако нямаш всички тия добродетели, които осмислят живота, петте добродетели, те са основата на целия наш живот вътре в света.

Любовта е най-непонятното нещо за всинца ви. Вие искате да знаете какво нещо е любовта, пък за нея въздишате. Вие не може да определите какво нещо е любовта, но за нея мечтаете, имате едно вътрешно схващане. Какво нещо е мъдростта, не знаете. Какво нещо е истината, не знаете, но желаете свободата. Туй, което дава радост на живота, то е истината. Който снесе тия умствени окови, сърдечни окови, който снесе всичките окови. Туй, което сменя тия окови, прави ви свободни. Всичката тая сила в света, туй същество, което ни освобождава, ние наричаме истина.

Аз пак ще се спра върху апостол Павел, който казва: "Ние отчасти знаем и отчасти мъдруваме, отчасти мислим за нещо, отчасти говорим. Когато дойде съвършеното, ще напуснем тия работи, които са отчасти. Като бях младенец, разсъждавах много добре, разсъждавах според знанието, което имах."

Сега всички вие трябва да се пазите от едно вътрешно пресилване. В човек при пресилването става прегаряне. Само на земята нашите инсталации постоянно изгарят. Сегашната любов на хората е едно противоречие. Да ви приведа един пример.

A^2 _____

Имате A^2 , да кажем. Аз ще туря тия успоредни линии **АВ**. Те се намират в едно хармонично състояние. **А** взема десет хиляди лева назаем от **В**. Не му

изплаща тия пари. Щом не му ги изплати, веднага се изменя отношението, което съществува, любовното отношение се изменя. Оттам насетне **А** казва: "Изяде ми парите, десет хиляди лева ми изяде." Отношението, което съществуваше в света между тях, се изгуби. Тия двамата души се отблъскват. Отивам, казвам: колко ти дължи? Толкова. Колко лухви има да ти плаща? Толкова. Дам парите, направи се нова инсталация, двамата пак се обичат.

Често следователно материалните работи между вас развалят инсталацията. Туй показва, че вие нямате сигурна инсталация. Енергиите, които съществуват в дадения случай, развалят условията, в които сте свързани. Тогава съществува дисхармония. Трябва да се роди Божественото в нас, тия външните условия не може да се развалят. Ако е братство, десет хиляди лева не трябва да развалят братството. Любовта се отличава с туй, че човек влага живота си, жертва го. Че изгубил един живот, два живота – нищо не е, за да придобие любовта. Да придобиеш любовта, струва повече от един живот. Сега, така както разсъждаваме, вашият сегашен живот няма да го вземете за мацаб. Какво вие мислите, какво вие чувствате, туй вие ще го оставите малко настрана. Аз гледам на предмета малко другояче.

Отварям тази книга, Библията, нали. В гадения случай вземам първата глава, чета най-главното. Казвам, знаеш ли какво казва Господ. Прочета веднъж, обърна този лист, дойда в Новия завет. Прочета как Господ създал света, дойда в Новия завет. Законът е все същият. Туй вече е минало – как се родил Христос, минало е това. Дойда в Откровението. Всеки един лист е важен, когато се чете. Той е настояще, той е важен заради тебе. Щом го прочетеш, че мисли, че е важен, последующето, което иде, е свързано. Не че не е важен, помня този материал, който съм прочел. Прочета Откровението, казва: какво ще бъде заключението на живота? Като остарееш и станеш един дяго, ще разбираш живота, колкото като четеш Откровението.

Всеки един живот е свързан с едно Откровение неразбрано. Тогава какво ще разбираш от Откровението? Ти ще четеш, ще четеш, дойдеш ли до Откровението, осмислените работи ще объркаш. Тогава, като не разбираш края на живота, ще се върнеш пак отначало, ще кажеш: "В начало бе Словото." Казва Христос: "Аз съм алфа и омега." Не искайте да дойдете до омегата. Защо искате да знаете какъв ще бъде краят на живота – омегата? Началото и краят на живота, това е едно откровение. Казва, какъв ще бъде краят на моя живот? Не само ти, но и в небето не знаят края на твоя земен живот. Краят на твоя живот какъв ще бъде, ти не може да знаеш. Твоят край е край на всичките хора. И краят на всичките хора е краят на тебе.

Сега няма никакъв край, сега има начало. Началото е алфата. Казва: "Аз съм алфа и омега на нещата." Казва Бог: "Само аз съм, който изяснявам тайните." Онзи, който може да изясни откровението на края, той е омега. Прочетете и вие. Аз съм чел. Може да четете. В Откровението говорят, говорят, но никой не може да знае. Там за коне се говори. Първият кон излязъл, друг кон, ангелът с тефтера, има свитъци, че гърмове, че звезди падали от небето. Паднала една звезда – и тя

била горчива. Не зная дали нашата земя може да събере една звезда.

Та казвам, не се интересувайте. Казвате: "Как ще свърша аз?" Никога не се интересувайте как ще свършите. Как ще започнете, гледайте началото. Щом началото е хубаво, и краят ще бъде хубав. Та сега, гледам, някои дойдете до едно място, дето аз не го обичам. Най-първо имате едно начало, после търсите края. До едно време вие се въодушевявате, говорите, говорите. Един ден спре се във вас въодушевлението. Казвате: "Остаряхме вече." Поостаряхте. Какво разбирате под думата "поостаряхме"? Остаряването е едно вътрешно отношение, натрапено от света. Че си остарял, остарял си, но не си поумнял. Каква е тази старост? Какво от това, ако отиваш на чужбина да печелиш и след като прекараш тридесет години в чужбина, нито пет пари не си спечелил. Какъв гурбетлик е? Разбирам да си напълнил торбата с пари, но като ходиш в странство, да се върнеш с пълна торба. Връщаш се дома – торбата празна. На никакъв гурбетлик не си ходил. Това не е гурбетлик.

Казвам сега, ако вие от мъчнотиите в живота не може да извадите от тия мъчнотиин скритото съкровище, каква наука имате? Някой път говоря, но и стари, и млади трябва да извадят скритото богатство. Срещаш един човек, направи ти добро. Срещаш друг – излъже те, окраде те. И двамата са две души в живота, играят важна роля. Ти не си разрешил въпроса, защо те обира. От човешко гледище е едно престъпление, от Божествено гледище ти не си разрешил въпроса, защо този човек те окраде. Сега не мислете, че само вас крадат. И светииите по някой път ги обират. В Америка в 1905 година се яви един пророк Шлятер. Той бил германец и му дошла една идея да иде в Америка. У него имало една сила да лекува. Малко говорил, той повече работил. Петнадесет-двадесет хиляди хора той излекувал. Цял въпрос беше във вестниците. Отива

Шлятер в Сан Франциско, намерил един просяк, тръгват като другари. Той имал десет долара, разделил ги наполовина и дава половината на просяка. Вечерта го поканва в хотела, дето спи. Сутринта вижда, че неговите гащи са задигнати заедно с парите. Разваля се планът на Шлятер. Той цял месец работил да спечели пари. После минава в другата страна на Сан Франциско и го намира, и пак бил болен този просяк, пак го излекува.

Питам, каква роля играе този пример, защо се явява в този просяк желанието да го обере? Виж, казвате, благородство. Шлятер и този просяк може би имат някаква връзка. В неговите случаи, когато лекувал, само един случай има, когато изгонил едного. Петнадесет-двадесет хиляди излекувал и само на едного казва: "Да се махнеш, ти си убиец." Него изпъжда. Във всички случаи само едного изпъди. После в къщата, дето седял, пише едно писмо на хазяина си, казва: "Понеже Отец ми ме вика, аз ще си замина." Къде отиде Шлятер, не го знае никой. Той казва на американците, че втори път ще се яви на кон. Шлятер предсказа нещо, което не стана. Той предсказа, че ще стане нещо в Америка, не стана. Закъсня, както пророчеството на Йона. Казвам, само в един случай той не излекува едного, във всички други случаи прави добро.

Казвам, всички добри хора имат в характера си нещо определено. Противоречията, които сега съществуват във вас, тия противоречия се появяват от средата, в която живеете. Щом излезете навън на студено, веднага ще почувствате студа. Тук, на топлото, сте разположени, вън на студа се свивате. Защо не кажете на студа "Слушай!", усмихни се на студа. Тялото, като излезе на студа, най-малко температурата е спаднала двадесет градуса. Туй спадане на температурата може да стане по един естествен път. Защото студено време, което съществува, е едно малко противодействие. Студът в света съществува по единствената причина, за да

урегулира отношенията между хората. Студът е за лошите хора на физическото поле. Човек, както е лош, като му стиснат ръцете, той се свие. Много са смешни хората, стават много мекички. Като изстине човек, няма да се заканва, става мекичък. Даже и най-добрият човек на топлото казва: "Махни се, много топло стана." Топлината в някои отношения, хубавото в света прави хората лоши. Лошото в света прави хората добри. Тогава, ако туриш студено на един добър човек, имаш един естествен човек. Ако туриш топлината на отровната змия, която хапе, на кобратата. На змията турете студено, да не хапе. На добрия дайте топлина, за да е разположен.

Тогава казвам тъй, на лошите хора – сиромашия, на добрите – богатство. Вие ще кажете: "Защо с нас е така?" Защото сте сиромаси. Ако се признавате, че сте сиромаси, аз няма да се произнасям. Казвам тъй: сиромашията – за лошите, богатството – за добрите.

Следователно богатите хора в духовния свят са крайни калпазани, за тях Господ дал палта. Богатството е работа. Този мързеливият човек, той мисли за парите. Той досега го е мързяло, съвсем ленив, първокласен мързеливец. Като му дал Господ пари в касата, той започнал да работи. Казва, четох си парите. Досега не се е занимавал, не е чел, писал. Като му дали богатство, той започва да смята, научава се да чете, да пише. Досега не е знаел името си да напише – Иван Драганов. Вие, като минавате за бедни, понеже сте се научили, Господ ви освободил, да бъдете свободни, да не пишете. Казвам, вас Господ ви готви за нещо ново. За какво? Царе на сиромашията. Вие сте смешни. Ако сте богати на каймета, не е ли по-добре да си сиромаш, да дойде златото. Ще осиромашееш, но минаваш от едно състояние в друго. Вие трябва да осиромашеете за стария живот и да станете богати за новото. Старият живот, това са каймета. Те изиграха ролята си тия каймета. При сегашния нов живот ви трябва едно

условие, което да ви даде стабилност във вашия ум, в разумността на първичната идея, която цари.

Идеята за Бога в нас трябва да бъде свещена идея. Запример във вас вие още не чувствате. Някой брат се намира в оскъдност, той няма нито пет пари, в лишение е. Другите се молят, но никому не иде на ума. Казва: "Как е дошъл между нас?" Как е дошъл? Дошъл. Няма солидарност да се съберат десет-двадесет души да му помогнат. Не туй да бъде изкуствено. Ако даваш, от колкото дадеш, толкова ще ти дадат. Ако ти в ума си не туриш идеята да дадеш, ти богат не може да станеш. Ако даваш – както Бог дава. Няма да даваш повече. Толкоз, колкото е напорът, напрежението.

Вътре има един закон. Всички трябва да бъдете щедри, за да забогатеете. Вие ще опитате богатството. То ще бъде един товар. Ако не сте щедри, никога няма да бъдете богати. Защото богатството е готовкоз богатство, колкото може да го впрегнеш в работа. И за себе си, и за ближните, и за Бога. Богатството трябва да служи на Бога. Трябва да служи на мене. И трябва да служи на ближните.

Казвам сега, ще ви дам още едно сравнение.

Вие казвате: "Как ще се оправи светът?" Между вас как може да се оправи? За десет години да се даде един опит. Той е следният. Настоящият ред на нещата да остане. Да кажем, директорът на една гимназия да си остане, всички членове да останат по местата си. Само да се изменят заплатите. Заплата, която взима разсилният, да се даде на директора и заплатата, която взима директорът, да се даде на разсилния и всеки да изпълнява своята работа. Да се опита кой обича своето занятие. Питам, тогава службата на разсилния нямаше ли да се заеме от хора с високо образование? Ако разсилният взема, колкото взема един министър-председател, и обратното, десет години да се види кои са хората, които обичат своята работа. След десет години ще дойде друг ред.

Сега ние се намираме в тази невъзможност, дето мишката иска да удари звънец на котката. Кой държавник би се осмелил да даде заплатата на министър-председателя на разсилния, и той пак да бъде министър-председател и другият да е директор, онзи да е разсилен, но заплатата да е сменена. Питам, тогава нищо няма да се постигне в света, както и сега не се е постигнало. Богатите хора, които са богати, те са доволни. Нито с богатството, нито със сиромашията се постига, но те съществуват като две възможности. Богатството съществува в света като една възможност. В невидимия свят то е една величина. И сиромашията, и тя съществува като една величина. Ако вие не разбирате произхода на сиромашията и ако не разбирате произхода на богатството, тогава не може да имате една ясна представа за онези величини, с които човек работи в света. Първото нещо – човек трябва да се справи със сиромашията. После трябва да се справи с богатството. Това е една възможност. Знанието е друга една възможност.

Казвам, при сегашните условия вас ви трябва едно вътрешно разбиране. Ако нямате туи разбиране, вие пак ще се повърнете. Вие ще мислите за Божията любов и ще мязате на онези, които са се научили да крадат, пък се обърнали и станали християни, покаяли се. Като влезли между християните, понеже не се научили да работят, ходили – от този просил, от онзи просил. Казва най-после: "Тази работа с просия няма да стане, но пак на стария занаят." Отива при проповедника, много се интересува от Евангелието, сърцето му плаче, казва проповедникът. Онзи започва да го обира. Той казва: "Много ти благодаря. Твоята проповед много нещо ми донесе, нахрани сърцето ми." Като се връща проповедникът към дома, пипа се, пипа се – кесията я няма. Не може да го набеди, че е онзи. Казва: "Господи, право ли направих, че го обрах, или не?" Питам сега. Всеки проповедник, който не изпълнява волята Божия, обере го.

Питам сега, какво заключение ще извадите? Вие ще кажете: Учителят каза стария занаят. Този християнин апаш, той, който бърка и изважда парите, направи ли престъпление по сегашния морал? Опитът е краен. Все ще се намери някой човек, който да ми даде нещо. Но аз турям една крайност, която рядко се случва. То е голяма крайност. Тогава казвам, право ли е, че напилал кесията на този проповедник? Аз поставям въпроса: вие трябва да се научите да мислите. Ако повърхностно мислите, не може да различавате.

Питам, ако един човек бръкне в един джоб, имате десет хиляди лева, обира ви и след три години ви връща сто хиляди, намясто ли е? Казва: "Едно време бръкнах в джоба ви, взех пари, сега ви връщам." Престъпление ли направил той? Зависи от мотива. Щом го употребиш за едно благо, не е престъпление. Ако ти работиш изключително за себе си, то не е морал. Казвам, трябва да съпоставяте нещата. Питам тогава, апашът, който извади парите на проповедника, направи ли престъпление? Той внесе парите в банката. Господ казва: ти толкова време проповеди държиш, че трябва да се помага, помагаш ли? Вземи това, което е много. Тия пари в джоба не са негови. Ако вас един апаш ви обере, вземе гнилото от вас, обрал ли ви е? Не. Но то са примери, да се научите да разсъждавате, да мислите правилно.

Сега можем да оставим хората да постъпват криво по някой път от една неразумност, която съществува. Ние сме крайни, ние очакваме крайни резултати. Искаме всички да станем светии. Ти, за да разбираш светията, то е далечна работа. Не се заблуждавайте. Или някой иска да стане агент. Агент може да станеш всякога. Но да станеш агент, да разполагаш със силите на природата, то е наука, то е далечна работа. Всеки може да стане, но изисква се време. Всеки един от вас там, дето е достигнал, материала, който достигнал, трябва да го заучи.

Сега на вас да ви дам да направите един опит. Колко души от вас са готови да направят един опит, без да го знаят? Колко души от вас може да направят опита? Колцина от вас бихте направили опита – вечерно време да се съблечете голи и в мрачината да легнете в снега двадесет минути на гърба, други по корема си. Вие сега ще кажете, друг опит няма ли, ами сега защо. Аз не казвам, че ви го давам, но ако влиза в програмата, най-първо вас ще ви шокира, ще се намерите в трудно положение. Те са опити, с които ви изпитват. Когато ще прекарат такъв опит, тебе на ухото ще ти го кажат. Да се съблечеш гол и половин час на снега на гърба и половин час на корема, ще научиш един урок, който по никой друг начин няма да научиш. Ще идеш на Витоша, на чистия сняг, дето крак не е стъпвал. Но трябва работа, размишление. Защото човек се ражда гол, не се ражда облечен. Ако ти не може да се съблечеш от всичките обвивки, които хората са ти турили, както Бог те създал, да остане само Божественото в тебе, ти не може да разбираш дълбокия смисъл на онзи великия живот вътре в тебе. Докато слушаеш в тебе само човешкото, благочестието в тебе е временно. Когато дойде да застане онова Божественото в тебе, тогава ще разбереш как животът функционира в тебе.

Слушайте, ще ви дам едно нещо, което лесно може да направите. Минавам в друг контраст силен. Четиридесет деня от днес всяка сутрин ще изпивате по една студена чаша вода на гълтки. Четиридесет деня наред. Може да направите един опит. Сутрин една чаша от 150-200 грама вода ще налеее в чашата, ще се помолите, ще оставите чашата, пак ще глътнете, пак ще се помолите. На другия ден – пак същото. За колко време може да изпиее водата? Пет, десет, петнадесет, двадесет минути? Туй ще ви подейства хубаво. Ще ми разправите за вашата опитност. Четиридесет деня спазете. Лечебно действа на които стомахът е разстроен. Четиридесет деня ще го

регулирате, на гладно сърце ще пиете. Ако някой се колебае, хич да не започва. Не влизайте в тази верига, защото разваляте работата. Започнеш ли работата, гледай я насвят. Не я ли свършиш, хич не я почвай. Прави каквото знаеш. Но започнеш ли, туй ще бъде едно правило, един закон. Тия четиридесет чаши ако ги изпиеш насвят, някога в твоята еволюция ще ти донесат едно голямо благо.

Какво може да направят четиридесет чаши? Всичко зависи от онзи свещен трепет. Казвате: "Аз не съм разположен да размишлявам." Аз считам молитвата, да се молиш в правата смисъл – да се спреш да помислиш за Бога, за онова разположение, което той има към всичките хора, всички тия същества – един доволен, друг недоволен, изпращат мислите си и веднага той обръща внимание на едните и на другите. Господ свърши своята работа, създал вселената и му остава време пак с тия грешници на земята и на тях – на този, на онзи, да послужи. Аз наричам молитвата да хванете туй голямото изобилие, каква благодат към всички има Господ. Той седи и урежда работите. Ние ги разваляме, а той всяка сутрин като погледне, светът е уреден. После пак ние разбъркваме, той урежда, урежда, урежда.

Ще се спреш, да може да оправиш ума си, да може да схванеш благодатта на Бога, неговата любов, неговата истина, неговата мъдрост. Това е свещен момент, свещен трепет в молитвата. Него ден този образ да седи в ума ти, да гледаш, както Бог гледа. И целия ден Божието благословение ще бъде с тебе. Ти си свързан с него. Ако ти кажеш: Бог, той всичко може да направи, то не е молитва. Като кажа, Бог всичко може да направи, но да почувствам в душата си свещения трепет как всичките хора се радват. Ще почувствам радостта на майката, която родила детето. Ще почувствам радостта на болния, който оздравял. Ще почувствам радостта на сиромаша, на който някой дошъл и му направил едно добро. Навсякъде да

почувствам как се радват от тия блага, които Бог дава. После ще почувствам радостта на този, който се е молил. Значи ще вляза в туй свещено единство. То е молитвата. Сега аз казвам, не критикувам, но тъй както се молите, тъй не се моли. Казвам, и то е хубаво моление. И да се моли човек, и то си има своето място.

Сега слушайте, аз съжалявам, че много време ми отне. Аз мислех да свиря, но оставям свиренето, мислех един концерт да ви дам. Ако бях ви свирил, щяхте да плащате. Изпейте една песен.

Изпяхме "Весел ти бъди".

"Божията любов носи пълния живот."

*Двадесета лекция
на Общия окултен клас
8 януари 1930 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

ДВАМАТА БАКАЛИ

"Отче наш"

Размишление върху Божия промисъл

Чете се темата "Отличителните черти на ученика"

Какво е тъкачество? Да изтъчеш платно.

"В начало бе Словото"

Разбирането на човека зависи от неговия живот. От неразбирането зависят неговите страдания. Щом се увеличават страданията, увеличава се неразбирането. Щом се намаляват страданията, то е един признак, че разбирането се е увеличило.

Вие, най-първо, може да турите **М** – мъдростта, то е най-високото състояние. Мъдрецът е, който се е научил да живее. Следователно мъдрецът не страда. След него иде разумният човек – **Р**, после иде интелигентният човек – **И**, после иде астралният човек – **А**, и най-после иде личният човек – **Л**, човекът на личността. Той е като кърт, който се занимава с ровене, който всякога избира почва да рови. Ако питате защо ходи отдолу и рови, ще ви каже, че той си има философия. От нашето гледище може да е посмешно, но той си има разбиране, философия – от векове ходи и рови. Той знае защо ходи под почвата. От наше гледище не знаем

кои са причините, които го заставят да рови, защо не си избрал някоя друга служба, да не рови.

Ние го кръщаваме кърт, понеже постоянно кърти. И англичаните казват "кърт". Кърт с какво се пише, с ижица или с ъ? Англичаните имат "кърт", и българите имат кърт – кърт, да седи някъде, да има място. Но "кърт" на английски значи да отрежеш. Българинът казва "кърт", и англичанинът казва "кърт". Българинът го кърти, англичанинът го реже. Англичанинът е по-практичен. Българинът ще търси търнокоп, да го изкърти.

Във всяка една философия трябва да гоидем до основните положения, които човек трябва да изучава. Той трябва да изучава доброто и злото като сили въвн от себе си, или да ги изучава обективно. Те може да окажат известно влияние. Доброто оказва известно влияние и злото оказва известно влияние. Доброто внася известно влияние, че внася известно разширение в чувствата и в мислите и т.н. А пък злото има свойство да изстудява. Всякога при злото става свиване в човека. Следователно, ако този принцип действа, злото е един процес на смаляване. Като гоиде злото, ще се смали. При злото човек има най-малките условия да се прояви. В края на краищата този, който върви в този негативен път, всичките придобивки са кратковременни, бързи са. Един вълк може да хване една овца и да я изяде, но в края на краищата ще плати с живота си. Тези придобивки не са постоянни.

Казвам, всички вие, които сте дошли до това положение на живота, трябва да имате специфично схващане. Вие ако гледате светът как живее, вие не може да намерите вашия път, защото външният път не е меродавна мярка.

Запример онзи ден ние бяхме на Витоша. Имаше 22 градуса топлина, баня някои си правиха, толкоз беше хубаво. Тук, долу, беше мъгла и студено. Според този закон ние казваме: горе всякога е по-топло, долу е по-

студено. Не е вярно това. Англичаните, като ходиха да изследват Хималаите, намериха, че на места има студ, който ги вмразяваше, но и по височините имаше места, на които топлината беше 25–30 градуса топлина. Още съвременната наука не е изучила топлиите и студените зони. Има известни зони, където оперират известни сили. Учителите на окултните школи знаят, но съвременната официална наука сега започва да изучава тия знания.

Вие имате най-доброто разположение като човек. Не се мине половин час, веднага се смени настроение-то. Казваш: "Нямам разположение." Ти само констатираш факта, но причините на твоето неразположение де са, не знаеш. Може да са вътре в дома. Вие намирате някого виновен. Вие го считате като лош полез. Казвате: "Този, ако не е вкъщи, работите ще вървят." Но това не е философия. Причините на нашето неразположение не се намират в дома. То може да е един повод, един резултат на нещо у вас. Или срещнете някого по пътя. Казвате: "Лош поглед има." Може да се случи да се измени вашето състояние. Започвате да ставате суеверен. Или после срещнете някой човек, казвате: "Откак срещнах този човек, не ми върви." Или пък: "Откак срещнах този човек, изясни ми се." То е, че този човек съвпада с добрите течения, които идат, или пък друг съвпада с лошите течения.

Вие сте достигнали до една област, дето трябва да знаете да се справите с външния свят. Казва: "Ще се моля на Бога." Аз, когато казвам, че трябва да се моля на Бога, разбирам, че трябва да дишам. Дишането е закон. Трябва да дишам правилно. Или трябва да ядем. Яденето е един закон, той съществува – ти трябва да ядеш. Какво трябва да ядеш и как трябва да ядеш? Какво трябва да ядеш сутрин? Попара? Какво трябва да ядеш на обяд? Печено? Вечерно време какво трябва да ядеш? Някой казва: "Пух един чай."

Природата, като определила яденето първоначално, имаше ли чай, предвиден за меню? Чая го имаше, тя

го тури, но тя тури водата, за да прекарва твърдите храни, да ги поразмеква. Понеже тази вода се изменя от външните влияния, на колко градуса трябва да бъде, каква топлина трябва да има? При сто градуса над нулата пие ли се? При десет градуса под нулата пие ли се? Десет-двайсет градуса под нулата водата пие ли се? Не се пие. Едва ли до нула градуса може да се пие. При колко градуса замръзва водата? При нула градуса. Ако знаеш на колко градуса замръзва водата, това няма да поддържа живота ти, то е специфично знание. Ако знаеш как да употребиш водата, това е важно.

В някои отношения птиците, животните, млекопитаещите употребяват водата по-добре, отколкото хората. Понеже в нашето ядене някой път ние туряме повече сол и мазнини, те ни заставят да пием повече вода, отколкото трябва. А пък някой път ние ядем храни, които са толкова сладки, у нас се заражда желание да пием повече вода. Казваш: "Аз вода не пия." Когато искаш да бъдеш здрав, някой път е нужно да стане известна промивка. Трябва известно количество вода, да става промяна. Водата в организма играе такава роля, каквато играе в земното кълбо. Ти не може да произведеш каква и да е реакция без вода. Трябва да става обмяна всеки ден, трябва да внасяш всеки ден вода в организма си, и то доброкачествена. Да кажем, ако си в един град като Париж, Лондон, Берлин, Ню Йорк, имаш право да се извиняваш, но тук, в София, може би на един-два километра разстояние може да имаш, може да напълниш едно гърне с вода, нищо няма да те извини. Казва: "Нямам време." Време всички имате, стига да иска човек. Когато иска, има време, когато не иска, няма време.

Времето на човек, който има желание, се продължава. Времето на човек, който няма желание, се скъсява. Като каже: "Има време", има време. Като каже: "Няма време", няма време. Като каже: "Много полека вървиш", тъй става, много полека върви. Като каже:

"Много бързо вървиш", тъй става – много бързо върви. Казва, че "тази работа не може да направя", и тъй става – не може да я направя. Като каже, че може да я направя, тъй става – направя я. Казва, че учен човек ще стане. Тъй става – учен човек става. Като каже: "Учен човек няма да стана", тъй става – учен човек не става.

Човек е всемоощен – каквото каже, става. В това отношение почти маги сте. Казвате: "Не вървим добре в пътя." Право е, тъй става. Именно трябва да дойдем до положението, дето думите стават сила. Но ти се свързваш с известни течения, казваш, с каквито дружиш, такъв и ставаш. Промяната е един резултат на всички сили. Ти вървиш, но не си сам. Като погледнеш, ще видиш, ти не си сам. Ти вървиш – отляво и отдясно цяла една компания, разговарят се като агенти или както ги наричат, комисионери, – тези, които разпространяват търговски стоки. Всеки носи стоката си и убеждава.

Сега на вас ще ви дам едно окултно правило. Вие искате да го пишете, вие само ще ме слушате. Аз ще ви го представя във форма, както е в природата, вие ще извадите правилото. В природата има двама бакали, големи предприятия, фирми. Едната фирма принадлежи на тъмнината, другата принадлежи на светлината – бакалин на тъмнината и бакалин на светлината. Вие може да ги кръстите черната ложа и бялата ложа. Едната – по Бога, другата – по дявола. Но то е един факт.

Аз, щом като вляза в един бакалин на тъмнината, ме посреща много учтиво: "Заповядайте, господине." Дюкянът е отлично нареден. Захарта, зехтинът, всичко туй, но в него има желание да ме излъже. Като ме излъже, той усеща в тази лъжа много голяма приятност. Ако може да ме излъже, по-хубаво нещо от това не може да намери в света. Той има десет чувала наредени, с хубава захар, но не зная коя е най-хубавата. Ако го попитам коя е най-хубавата, той ще ми представи

за най-хубава най-лошата. Питам: "Ами онази?" Той казва: "Не струва." Той иска да прокара калпавата, евтината захар за доброкачествена. Аз погледна, представя се, че вярвам. Казва: "Онази е много евтина." Казвам: "Дай ми десет килограма от нея." Той прехапва устните, тя е по-скъпа. Ние играем на табла, хазартна игра. Той не е от тези, да се покаже. Казва: "На драго сърце." Тегли. После има смокини. Пак същия закон, иска да тури евтините, да ги прокара много по-скъпо. Аз казвам: "От другия чувал ми дай." Напазаря си, напълня торбата, изляза. От най-евтиното и най-хубавото вземам, аз си избирам. Законът е такъв.

Като вляза при един бакалин на тъмнината, аз си избирам стоката. Ще го питаш коя е най-хубавата и най-калпавата. Не вземай от тази, която той казва, че е най-хубава. Това, което той казва, че не струва, от него вземи. Ако гържиш туй правило, глава няма да те боли. При този бакалин като влезеш десет пъти, той постоянства, същият закон. На единайсетия път като идеш, той затворил, фирмата се преместила на друго място, ликвидирал да го не знаят. Ако ти не си умен, той всякога ще те излъже. В него има желание да лъже. Не че ще спечели, някой път губи, но като те излъже, той целия ден е весел, казва: "Намерих едного да излъжа."

Щом като влезеш при бакалина на светлината, ако гържиш същия закон, както при бакалина на тъмнината, ще изгубиш. Като влезеш при него, ще кажеш: "Моля, дайте ми от най-хубавата стока." Каквото ми даде, най-хубаво е, той трябва да избира. Аз не избирам, той избира. Когато съм при другия бакалин, въпросът е друг, тогава аз избирам.

Тия бакали вървят с вас и продават стоката си. Каквото ти каже бакалинът на тъмнината, ти направи противното. Ти няма да казваш какво мислиш заради него, ще похвалиш тяхната стока, че е много хубава, но ще вземеш от другата стока. При другия бакалин законът е, че той не може да продаде калпава стока, той

продава хубава стока. Единият продава долнокачествена стока за първокачествена, хубавата стока държи за себе си.

Ние, когато оставяме работите, казваме: "Бог да ги уреди." Когато отиваш в бакалницата на светлината, в Божествената бакалница, остави работите ти да ги уреди друг. Кажете: "Най-хубавото ми дайте." Не си избирайте. Избирате ли вие, ще изберете най-долнокачественото. Щом си в другата бакалница, избирайте вие. Щом сме на земята, ние сме в бакалницата и всеки един от вас трябва да избира. Ако не избирате, дяволът ще ви избере най-долнокачественото. Дете ще се роди, пак ще избираш. Туй дете в тъмнината се ражда по един начин, в светлината – по друг начин. Някои хора се раждат вечерно време, някои посред нощ, имат един характер. Някои се раждат до обед, имат друг характер. Каквото казвате вие.

Казвам, щом сте се родили вечерно време, ще знаеш, че в тебе има много стока от бакалина на тъмнината. Но ти опитваш тия стоки добри ли са, или не. Трябва да знаеш твоята стока доброкачествена ли е, или не. Искаш пари назаем. Ти ще се покажеш много внимателен. Отиваш ти при бакалина на тъмнината, искаш да минеш за много праведен, искаш да вземеш пари от него. Мислиш ли, че ако изнесеш една от неговите отрицателни черти, той ще ти даде пари назаем? Нищо няма да ти даде. Ще кажеш: той не е лош човек. Не, не, ти умно не постъпваш. Ти от бакалина ще вземеш пари назаем, макар че е лош. Той ще ти тури условия, но ти избири условията, не се връзвай. Ти кажи: "Ако аз взема пари назаем за една година, колко са лихвите?" Казваш: "Както ти уредиш." Ако е както той урежда, ще бъде като оня българин, който взел осем крини жито от един турчин, че след като плащал осем години, останали осемдесет крини. То е дяволът. Като те върже дяволът, след осем години ще имаш да даваш още осемдесет крини, ако оставиш той да урежда ра-

ботите. Щом вземеш парите, не отлагай, плати. Оставиш ли, отиде вече. За една година плати. С добрия бакалин може да отлагаш година, две, три, пет, десет. При онзи – за година, повече не отлагай.

Ако се зароди във вас желание, да изправите погрешките. Що е изправяне на погрешките? Една погрешка е един навик. Тай както българите, които се намират в Америка, дето има друг обичай. Няколко пъти може да го арестуват. В България сто пъти може да плюеш, никакъв затвор няма. Но в Англия има място, плювалници има. Не е позволено да плюеш където и да е. И в природата е така. Един англичанин казва така: "Законът на природата е закон на Англия." Англия се води по законите на природата. Както в природата постъпват, така и тя постъпва. В природата не обичат да плюеш, където искаш. Ти може да плюеш, тя не забранява, но ще платиш. Не се позволява да плюеш навсякъде. Плюеш ли, ще се яви полицаи, казва: "Моля номера ви, името ви." Ще ви съставят един акт, ще ви глобят. Първи път ще ви глобят, втори път, трети, и ако човек не изправи една своя погрешка, не погрешка, то е един навик, какво ще придобие? На десет места плюеш, но десет акта ти съставят по сто лева. Ти едва на деня изкарваш 50 лева, какво си спечелил? Печалбата е, че ще изплатиш това, което има да даваш. То е икономическата страна.

Вие казвате, защо светът да е нареден така? Оставете този въпрос за света, защо светът е така нареден. Има работи, с които ние не трябва да се занимаваме. Защо хората трябва да се развиват, оставете този въпрос настрана. Как се е развивало човечеството. Даже най-видните хора проучват как се е развивало, как е минало от една форма в друга, се опитват да превърнат. Ние още не знаем в каква форма ще се смени конят, след тази форма конят в каква форма ще мине. Ако има прогрес, ако формата представлява закон на развитие на живота, тогава всяко стъпало, вся-

ка форма ти трябва да знаеш към коя от формите спада в дадения случай.

Много от нашите мисли не са от рода на хората. Да допуснем, че у тебе се заражда желание, кажеш: "Да го хвана за врата, да го удуша!" и мислите, че то е изкуство на човек. Не е изкуство на човека, то е изкуство на животните. Казва: "Иде ми да го хвана, да го разкъсам на парчета." Мислите ли, че това е от човека? То е на животните. Казва: "Искам да му направя добро, къщица да му мебелирам, да му купя дърва." То не е животинско, то е човешко.

Всичките отрицателни черти, които човек може да прояви, то са животински състояния, които човек носи със себе си. Или това са някои долни фази на човешкия живот на грехопадението. Тия фази ние сме наследили, това са неща, утаени в нашия организъм. Ние може да се освободим, не са толкова опасни утайки. Ще дойде една утайка, ще се прояви. Ако вие знаете, може да се освободите. Сега човекът не е създаден от утайки. Има утайки, има и наслоявания, богатства, вложени в човешкия организъм, сили, с които той трябва да се справи.

Та в тази област трябва да знаем откъде започва личният живот. Има една област, да се занимаем с почвата, с всички елементи. Ако може да изучите личността обективно, вие тогава ще изучите отрицателните, лошите страни на личния живот. След като се справите с него, ще влезете да изучавате астралния живот. Той е вече животът на водата. Рибите преди хиляди години са придобили известна опитност, известни познания. След туй ще дойде интелигентният човек, то е човекът на ума. Ще се справите с какво? С въздуха. Най-после ще дойде разумният човек, той е духовният, плод на умствения свят. Вие ще имате тук силите на светлината и силите на топлината да се справяте. Мъдрецът вече се занимава със самия живот.

Тия четири области, то са условията, при които животът може да се прояви. Ако не разбирате тия

условия, тогава и животът да дойде във вас, ако не сте подготвени за тия условия, този живот правилно не може да се прояви. Вземете в земеделието. Може житото да го посеете, както българите го сеят, то е една от системите. Семето го хвърлят в почвата. Обаче сега има една друга система, която препоръчват, леховата система. Вие може да накарате един клас да порасте една педя и половина, но трябва да го посадите няколко пъти. В тази лехова система, най-първо, се посаждат семената рядко. След втори път, като се разкопае земята хубаво, тия покаралите житени зрънца се пресаждат наново на разстояние 20, 25, 30 сантиметра едно от друго. Ако вие посадите по тази система, от един декар ще изкарате толкоз жито, колкото може да изкарате при другата система от десет декара. Значи, ако на житото му дадете по-голямо пространство, то ще даде повече.

Следователно законът е същият. Вие имате известни дарби в себе си. Ако на тези дарби дадете повече условия, с по-малко усилия ще даде повече изобилие. Ако не разбирате, вие с години може да се мъчите. Добрия живот вие не го считайте една придобивка, която може да се даде по наследство. Добрият живот, добрите навици, то е придобивка. То е задача на живота.

Казва: "Аз искам да бъда добър." То е задача. Ти се раждаш с възможности да бъдеш добър. Но добър да станеш, то е придобивка на живота. Ти се раждаш с възможности да мислиш, но ти мъдрец не може да се родиш. Ти се раждаш с възможности, но всичките придобивки, това са възможности, зависи от вашата разумност как ще постъпите. Някой казва: "Сега аз не съм добър човек." Като че неговата добрина е наложена. Казва: "Да бях се родил добър, да бях се родил богат, ама баща ми да беше богат." Това са вметнати работи, че баща ви е богат или че баща ви е беден, това са вметнати работи в живота. Случайно е да бъде баща ви сиромас. Баща ви е сиромас, защото е заспал, защото

мо не разбира, затова е станал сиромаш. Баща ви е богат, защото разбира. Ако вие вървите по линията на разбирането на баща ви, вие ще имате, както баща ви има. Ако вие не вървите по разбирането на баща ви, вие няма да имате, както баща ви, вие ще загубите всичко, което има. Може да се ползвате от опитността на баща ви. Миналото, опитността унаследявате, може да се ползвате, както от книгите на един библиотекар. Ти не може да вземеш тия книги, да ги задържиш за себе си. Чуждите добродетели и добродетелите на баща си не може да вземеш. Добродетелта на баща ти е негова, твоята добродетел е твоя. Туй, което придобиваш, то остава твое.

Затуй именно казвам всички хора да вярват. Хубаво е всичките хора да вярват, но твоята работа ще се оправи от твоята любов. Твоите работи ще се оправят от твоето добро, твоите работи ще се оправят от твоята интелигентност, от твоето сърце, от твоя ум. Не казвам, че ти ще бъдеш съвършен господар. Условиата, при които си турен, тази Първоначална причина, Бог, който те е турил, този Бог има желание всичко да уреди, казва: "Разумно ще работиш." Той ти турил учители наоколо, да изпълниш неговия закон, оставил те е свободно там, дето работите вървят съгласно.

Сега вие вървите добре. Божествените ограничения идат, понеже Бог никога не може да направи погрешка. Ние сега мислим, че той, като допуска погрешка, казва: "Ще мине." Че като направим погрешка, даже той не мисли, законът е такъв. Ти, щом направиш погрешка, ще усетиш мъздовъздаянието не след много векове. Казва, карма. Някой седи на високо място, казва: "Аз ще скоча." След векове не иде мъздовъздаянието от скачането, веднага ще си изкълчиш крака. Казва: "Ще остане ли в другия свят да ме наказват?" Не, наказаха те сега. Мъздовъздаянието в света иде точно навреме. Туй, дето някой от вас казва, че нещо ви се случило от

миналото, има нещо. Има нещо от миналото, но ти скочи. От миналото ти може да направиш същата погрешка, че има мъздовъздаение. Миналото върви, но ако си разумен, кармата не може да те застави да грешаш. Но е тъй, но ти може да не грешаш, може да не скачаш, от тебе зависи. Защо ще скачаш долу.

Казвам, в разумното разбиране на живота, този живот трябва да го примириш с условията, при които живеем. Да кажем, ти си беден човек, но не харесваш положението си, седиш, занимаваш се – защо Господ създаде света, колко е лош и т.н. Ти остави защо Господ направи света. Ти допусни в ума си, светът е добре направен, допусни, че всичките хора са добри, ти си останал на опашката последен, който трябва да се поправиш. Веднага ще се подобри светът. Ти като мислиш, че светът е лош, не си на правия път. Представи си, че всички са добри, и ти си останал последен в тази йерархия. Всичките хора са се обърнали към Бога, ти си останал на опашката. Ти живсеш с неправилно убеждение на миналите векове, че хората са лоши. Може това да е една мисъл на миналото в тебе.

Кога са лоши хората? Щом някой човек ме излъже, той е лош. Преди да те излъже, не беше лош. Даде ми пари назаем, той е добър. Не ми ли даде пари назаем, той е лош. Преди да ми беше дал парите, не беше добър, и като не ми даде, стана лош. Дали човек дава, или не дава, то е друг въпрос. Не трябва да си създавам идеята, че едн-кой си човек е длъжен да ми дава, каквото поискам. Няма такъв закон. Който иска. Но при какви условия, който иска? Всички знаете, който иска, при какви условия дава. Той иска почивка, дай му почивка. Исква стомахът храна, дай му храна. Исква въздух, дай му въздух. Исква умът да мисли, дай му мисли. Ако ти дадеш на ума, каквото иска, ако ти дадеш на сърцето, каквото иска, ето закона, от който трябва да започнем. Ако на тия твои близки, които искат, не може да послужиш, как ще послужиш на външните хора.

Тогава вие ще се намерите в положението на онзи, който отива при друг. Той нямам доверие, казва: "Не може ли да ми кажеш една лъжа?" "То, казва, беше на младини. Но сега лош е животът. Много съм пострадал, побеля ми главата. Баща ми умрял. Викам ме, нямам пари." Капват две сълзи. Онзи изважда хиляда лева. Казва: "Това е последната лъжа." Той сам не вярва на това. То е един краен пример. Аз не зная, такъв един пример едва на един милион хора може да стане. Турям един знаменател един милион. На един милион хора ще се намери един така да постъпи, но го има, не е изключение. На един милион случаи ще дойде един, така да те излъже по този начин.

Питам, след като те излъже, дал си хиляда лева, най-първо се заражда желание, казваш, той те излъга. Какво се образува в тебе? Казваш: "Що бях толкоз будала аз?" Аз, ако съм на ваше място, ще го повикам, ще му дам един банкет, ще му кажа: "Понеже баща ти умрял, ще ти дам банкет, ще ти дам хиляда лева. Много ти благодаря, ти ми създаде хубави мисли." Аз му казах: "Кажу ми една лъжа." Не му казах: "Кажу ми една истина." Аз накарах този човек да лъже, казах му: "Кажу ми една дубара." Аз му казах да лъже. Ако му бях казал: "Ти си ходил в странство, кажи ми нещо хубаво", човекът щеше да ми каже. Аз казах: "Я ми кажи една лъжа, кажи ми хем хубава лъжа." Сега има една опасност.

Една нова насока трябва да вземете. По някой път в живота има един морал, той е относителен. Ти трябва да бъдеш добър, това няма да туряте в сметка. Ти трябва да се учиш, това няма да туряте в сметка. То е все едно да казва някой: "Ти трябва да дишаш." Преди той да ми каже, аз дишах. "Ти трябва да ядеш." Преди той да ми каже, аз ядох. "Ти трябва да почишаш." Преди той да ми каже, аз почивах. Какво иска да ми каже "ти трябва да дишаш", на това трябва да обърнем внимание. Правилно трябва да дишам. Казва: "Правил-

но трябва да мислиш." Като каже: "Ти трябва да мислиш", ти досега не си ли мислил? Но правилно трябва да мислиш. Ти трябва да бъдеш добър християнин. Нима досега не съм бил добър християнин? Трябва да определим в какво седи тази добрина. Това е твое право. Казва: "Да разбере правата смисъл." Казва: "Учен човек трябва да стана."

Казвам: "Ти си се облякъл тънко, скоро времето ще се измени." "Че отде знаеш, че времето ще се измени?" Господ знае. Не се минава един час, времето се изменя. "Аз не го послушах. Вали гъжд, окваса се, може да се простудя. Този човек предупреждаваше, казва, времето е хубаво, но може да се развали, съмняваш ли се?" Като тръгвах от къщи, бях неразположен, туй неразположение моят барометър го показва. Ти тръгваш, но времето ще се развали. Неразположението показва, че в пътя времето ще се развали. Тръгваш в пътя за стока, усещаш крайно неразположение. Казват: "Ти не си добре запознат, ще те излъжат." Ти го усещаш вкъщи, ти отиваш, казваш: "Казваше ми нещо." Хубаво, щом ти е казвало нещо, щом си така неразположен, трябва да купиш най-малко. Ако искаше да купиш за десет хиляди лева, трябваше да купиш за хиляда. Ти си отишъл да купиш за десет хиляди, пък си купил за двайсет хиляди. Купуваш много стока, не може да я продаваш. Това е вътрешно лакомство.

Мнозина християни им се иска изведнъж да станат християни. Казва: "Искам да бъда много добър човек." Той иска да бъде много добър човек, всичките вестници да пишат за него: "Негово превъзходителство господин Иван Стоянов даде десет хиляди лева за сиромасите, двайсет хиляди лева за едни-кое си училище. Този е един благороден човек." Дава за Великден, за Коледа, после за другата година. Всичките хора знаят, че той прави нещо. Той иска да бъде добър човек. Питам, след като пишат вестниците, той казва, печели. Хората ще кажат, имал, че дал. Не е това.

Човек трябва да има едно вътрешно съгласие с живота. Друго нещо трябва да търси. Божественото, разумното. В какво седи туй Божественото, разумното? Когато дойде това Божественото, разумното, ние постоянно го отричаме. Ще се заредят като този бакалин. Него ден ти ще влезеш в бакалницата на тъмнината. Ще попиташ за туй, което искаш, колко струва. Той ще ти даде най-калпавото. Тази захар ти не избираш.

Сутрин ставаш, молиш се, искаш да бъдеш добър човек. Но Бог на пътя ти дава най-малкия опит, да бъдеш добър човек. Срещне те един господин, казва: "Ела с мене да ми направиш една малка услуга." Най-малкото е то.

*Двадесет и първа лекция
на Общия окултен клас
15 януари 1930 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

ОПИТНАТА ШКОЛА

"Отче наш"

Размишление

Всеки ученик или всеки верующ има да се занимава с две задачи по отношение на числата: абсолютни числа и относителни числа. По отношение на философията има да се занимавате с реалните неща на живота. Едновременно трябва да изучавате човешкия свят и Божествения свят. Именно трябва да държите в ума си мисълта: абсолютно реалността не може да се прояви на земята. Тя временно се проявява.

Вземете един процес, вие сте гладен. Като се наядете, мислите ли, че няма да огладнеете? Не се минат три-четири часа, гладът пак се явява. Пак се нахраним, не се мине много, пак огладнеете. Сега философията, защо е гладът. Гладът е един стремеж, една реалност, на която никой не знае произхода. Тогава се задава въпросът, без ядене не може ли. Та казвам, трябва да се утоли жаждата. Щом има глад, без ядене не може. В човека то е един стремеж да се прояви вечното в човека. Ти, като си гладен, благодари на Бога, че си огладнял, защото в този глад ще видиш Божията благост. Този глад, то е благо на Бога. Ако не ядеш, няма да благодариш. Дойде желанието да спиш, благодари на Бога, че искаш да си почиваш, то е условие да видиш Божията благост. Това е едно схващане.

Малкото дете вкъщи направи една погрешка. Дойде баща му с пръчицата, понашари го. Веднага за пръв път то се слуса, как, отде баща му да го набие, отде извади този закон. Намери се в едно противоречие. От една страна, го обича, от друга страна, има пръчица. Пръчицата отде излезе? Детето накара пръчицата да израсне. То като не послуша, пръчицата израсна. Щом човек върши волята Божия, пръчицата не израства.

В каквото и да е смисъл, дето наказват човека, то е едно противоречие. Може да бъде противоречието в ума, може да бъде в сърцето, може да бъде във физическия свят, но справи се с противоречието.

Сега, на първо място, как ще се справиш с противоречието? То е най-лесното. Щом си нацапаш ръката и си при някой извор, не ходи да се показваш на този, на онзи, че си се оцапал, не се стреми да се чистиш с кърпа, но тури ръката си в извора, измий я във водата и благодари, че си се оцапал, за да видиш свойствата на водата. Ти след всяко измиване изучаваши свойствата на водата. Ти като си измиваш калта, от водата влиза едно качество, свойство, никой друг път, ако не беше се оцапал, нямаше да влезе.

Да допуснем, че както сега светът е направен, че хората не биха правили погрешки, да допуснем, че всичките хора бяха светии. Но в света нямаше да има светии. Сега има светии, понеже има грешници. Светии и грешници, това са два полуса. Онзи, който разбира: в света се явява грехът, за да се явят качества на светията. Злото се явява в света, за да се прецени доброто. Пък онзи, който иска да проникне в дълбокия смисъл на злото – никога не може да се разреши. Преди да е съгрешил човек, други съгрешиха преди него, още по-напреднали. В сравнение с тях човек е дете. Човек в райската градина е дете. Преди него съгрешиха по-големи. За малкото дете казват, че имало ябълка, а за по-напредналите, които съгрешиха, казват, че се възгордяха, но как се възгордяха и какво направиха, никой не знае.

Сега ще ви чета Дванадесета глава от Деянията. На какво трябва да почива опитността? На реалното, на Божественото. То всякога трябва да се прояви. Ние рядко съзнаваме това проявление. Аз ще ви прочета Дванайсета глава, пък вие ще си направите заключението. *(Учителят чете.)*

"А в църквата ставаше усърдна молитва за Него." Сега вие казвате: "Господ нали знае. Щом знае, ние не трябва да се молим." Не е въпросът, какво Господ знае, ние трябва да се молим. Че учителят знае, то е друг въпрос. Ти ще учиш. Учението на учителя не те ползва, ако ти не учиш. Те се молиха и резултатът на тяхната молитва какъв е? "И когато ангелът щеше да го изведе, Петър спеше вързан между два войни с вериги." Както всички, когато ще се случи нещо, спят. Ангелът му заповядва какво трябва да прави. Забележете, ангелът не му даде никаква директива, той го остави наред пътя, не му каза къде да ходи. Освобождава го и го оставя на пътя. Сега Петър, като го остави ангелът, идва съзнанието в него. "Петър дойде на себе си." Когато слугинята съобщава, че Петър хлопа, и първите християни не вярваха. Казват: "Кой знае какво ти е хрумнало. Той е вързан." Те са вярвали, че е неговият ангел. "Той е!" Казват: "Луда е." Както сега казват. Сега, когато някой направи пакост на добрите хора, иде мъздовъздаването. Петър знаеше обичаите на евреите, до известна степен той бил прозорлив.

Аз наричам Божествено, това е малкият елемент, който успокоява човека, както в туй последното положение. Че има други, които се грижат за човека, то е, което внася успокоението в човека. Сега мнозина застават на почвата, казват, едно време имало нужда от чудеса, сега няма нужда, понеже чудесата са били за неверните. Сегашните хора не са много верующи, следователно има нужда от подобно изявление. Че слънцето преди векове изгрявало, нима сега няма нужда да изгрява? Има нужда. Че звездите изгря-

вали преди векове, нима сега няма нужда да изгряват? Има нужда.

Казвам, за бъдеще всеки един от вас поне да има донякъде една опитност. Не е необходимо всички да имате една и съща опитност. Има извънредни опитности. Те са като високите планински върхове, те не са за всички. Има обикновени опитности, които са за всички. Някой се обезсърчил, понеже няма тази голямата опитност. Колко планини на земята може да има като Хималаите? Само едни. Всичките други планински вериги са други. Има съотношение между планините. Така и между опитностите на хората има съотношение. Нещата в природата не се повтарят. Щом има една висока планина, не може да има като нея втора. Щом има две планини, еднакво високи, те ще си противодействат.

Като се изследват планините, вземете Хималаите, те вървят постепенно, постепенно се снишават до най-ниските. То е вярно за святостта на хората. Святостта е специфично качество, то не е за всичките хора, да бъдат свети. "Свети бъдете." Ти може да бъдеш веруещ, праведен, но свят, ако ти е определено в тази смисъл, може да станеш. Сега да разберете "определено". Щом си даровит, имаш условия да учиш, да придобиваш всичкото знание, което е необходимо. Щом нямаш способности, задоволи се с малкото знание, него придобий. Заради голямото знание не оставяй малкото.

Мнозина правят същата погрешка. Един виртуоз, като слушал друг, по-знаменит от него, в Русия, се самоубил, че и той не е такъв виртуоз. Някои от вас се обезсърчават, като видят праведен човек. Ако е за ярем, светията има по-голям ярем. На грешниците турят малък хомот, на светиите турят такъв, че като го натоварят, тегли за десет волове. Десет пъти е по-голям яремът му, отколкото на грешника. Като слон е той, светията. Сега от вашето гледище вие мислите, светията е чиновник, покръщат го. Върши работа

той, най-много работи той. Най-работните хора са светиите, много малко спят. Някой път подремват един час или половин час, другото време работят. Виждали ли сте мазоли на светии, светийски мазоли?

Потребна е тази новата струя в света, да подгържате връзката с невидимия свят, да се усили във вас животът. Не този живот. Вие, ако нямате връзка, ще замязате на една черна. Ако нямате връзка, пак ще имате живот, но ще чакате да завали дъжд и от покрива на някоя къща да дойде да се напълни черната. Няма да бъдете извор. Щом образувате връзка с невидимия свят, вие ще замязате на един извор. Сегашната идея на човечеството е всичките хора да станат големи или малки изворчета, да текат.

Казвам, ако някой от вас е обезсърчен, нека има смиреннието. Десет-двайсет сестри и братя да се съберат да се молят заради него. Защо да не се молите един за друг? Двайсет сестри, съберете се. Какво ще кажете и вие? Българите едно време имаха навика, при някоя вдовица ще идат двайсет-трийсет души на тлака, ще ѝ жънат.

Сега ние сме дошли да положението сами да се молим за себе си. Мъчна работа е. Светиите може да се молят, но по-слабите, за тях се казва: "Молете се един за друг."

Най-голямата сила в ръката на един веруещ е молитвата. В едно отношение най-голямата сила, това е знанието, това е връзката, която трябва да бъде разумна, с Божествения свят. Молитвата е разговор. Тия, които са завършили своето развитие, ти трябва да се приближиш при тях, трябва да слушаш, да се молиш. Тогава, както сегашните ученици ходят при професора, разговарят, или художници, или скулптори. Този ученик иска да усвои изкуството, той обикаля веднъж, два, три, четири, пет пъти. Вземете онзи, който прави поезия, колко пъти ще коригира, после рими има, ритъм. Римите много лесно може да се намерят, но

ритъмът е мъчен. Той туря две думи в рими: "Планини високи, долини дълбоки."

Необходимо е всякога човек да спазва своя детински дух. Детето се отличава с едно качество на приемане любовта, която дава. Когато Бог дава, вземай, не питай защо го дава. Защото, ако питаш защо Бог дава, ти ще вземеш, и после ще дойдеш до обратния процес, ще дойде другият процес, ти ще даваш, той ще взема. Тогава, ако питаш, ще дойде другото, да даваш, за да знаеш. Когато Бог дава, не питай, използвай. Та и в яденето ще изпитате Божиите блага. И в знанието ще изпитате Божиите блага. В любовта ще изпитате Божиите блага. В мъдростта ще изпитате Божиите блага. В истината ще изпитате Божиите блага. Навсякъде ще опитате Божието благо в света.

Мнозина от вас вече сте на една възраст, казвате: "Остаряхме." Защо остаряхте, кажете ми. Ще ме заставите да кажа нещо, което не желая: остаряхте, но не поумняхте. Не всички, някои от вас са толкова умни, че моите погрешки намират. Четири очи имат. Мъчно е да се намери една погрешка в света. Най-мъчното е да намериш една погрешка в света на един човек. Защото видимите погрешки не са погрешки и видимите добродетели не са добродетели.

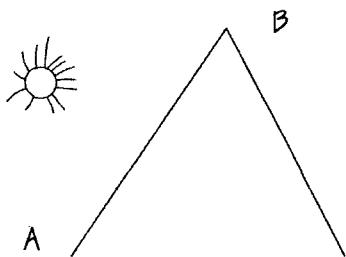
Ще ви кажа две противоречиви правила, не ги обяснявайте. От незнайното е излязло знайното и от знайното е излязло незнайното. Това, което не си знаел, излязло това, което знаеш, и от това, което знаеш, излязло това, което не знаеш.

Сега ще поставите въпроса, защо именно, как тъй от туй, което аз зная, да излезе незнайното. Под думата "незнайно" се разбира по-високо знание, туй което ти не знаеш, разбира по-високо знание, което не разбираш. Туй, което не знаеш, ако по буква тълкуваш "не знаеш", е друго.

Значи от обикновените числа 1, 2, 3 излизат ония незнайни съотношения, които излизат от незнайното.

От обикновеното знание излиза незнайното, висшето знание, а от висшето знание излиза обикновеното знание. Тъй се тълкува в света.

Казвам, трябва да започнете с малките опитности. Ако ти нямаш един малък опит, ако ти не започваш с малките работи на нещата, ти до великите никога не може да дойдеш. Ако от великите работи не може да слезеш долу, никога не може да имаш туй знание. Онзи човек, който от великото знание слиза до малкото, ако този човек съизволява да се занимава с малките работи, имате вече опит. Незнайното, това е реалното в света, а пък знайното, това е относителното. Сега ние на земята вървим по обратен път, за да се убедим, че има друго знание, вън от сегашното. Сегашното знание не води към този път чрез заключения и опити. Казваме, трябва да има нещо в света.

Тогава в природата има един процес. Между двете линии има съотношение. Когато слънцето изгрява, огрява най-високите върхове. Когато слънцето се качва нагоре по своята орбита, сянката слиза долу. Този закон е верен. Щом ти на физическото поле в мате-

риално отношение губиш, в духовно печелиш. Страданията, това са сянката, с която слизаш. Ти страдаш – слизаш надолу, ти трябва да знаеш, че реалното се качва нагоре. То е смисъл на живота. Имаме обратен процес: щом слънцето дойде до залязване, сянката започва да се качва. Ние се радваме, когато сянката започва да се качва. Сянката се качва нагоре, но реалното слиза. Питам, кое е по-хубаво, сянката да слиза или да се качва.

Да ви представя въпроса тъй. Представете си в дадения случай линията А, по която слизате. Ти си слу-

га, цанил си се при един много добър господар, плаща ти, да кажем, сто златни лева на месец, които правят три хиляди и седемстотин лева. Малко ти дава в сравнение. На другата страна ти имаш един господар, който ти плаща по десет хиляди златни на месец, но всеки ден те бие по два пъти на ден. Питам тогава, кое е за предпочитане, десет хиляди и по два пъти да те бият на ден или сто лева златни и да се отнасят човешки с тебе. Онзи винаги ти казва: "Аз пари ти давам, трябва да работиш." Другият ти казва: "Много малко ти давам, но братски постъпвам." С втория господар имаш разбиране на общи начала. Кое е по-хубаво? Следователно в дадения случай туй малкото с любов е за предпочитане, отколкото голямото с вътрешно неразположение.

Сега някои с вашите философски възгледи мязат на този господар, който дава по десет хиляди на месец, но всеки ден има погрешка. Да кажем, че някой пророк пророкува, но не се сбъдва пророчеството, ти тогава какво ще направиш?

Разправяше една от българските пророчици, Кортеза, нейната опитност. В България, ако една жена, която да се нарече пророчица, тя е първата, всички други след нея идат, това е мое мнение. Тя казва: "Имам три състояния. Едното, Божествено, виждам нещата, каквото казвам, става. Друго състояние, човешко, половината е вярно, половината – невярно от това, което казвам. Трето състояние имам, в което трябва да се моля. Дойде някой, казва: "Кажи ми нещо." Аз искам да им угодя. Каквото кажа, не става, ще ги излъжа. Тогава дойде дяволът. Казва: "Отдалеч иди, кажи ми нещо." Колкото пъти съм казвала в туй положение, все е невярно и колкото бой съм яла, все за това. Трябва да мълча, но Кортеза все иска да се покаже."

Често и в другите хора това състояние го има. Някой път ще мълчиш. Като дойде онова положение, да се качиш на върха, на този Божествен връх, то е едно съчетание в природата. Когато той е свързан с всич-

ките разумни същества, всички те ще му помагат. Пророкът, който предсказва нещата, и става, той не е сам. Цяла йерархия му помагат, той тил има. Онзи, който казва, и не става, той е сам. Щом се повдигате, всичко може да направите, тил имате, не сте сами. Щом кажете: "Аз вече съм придобил, стъпил съм на краката си..." Някоя сестра казва: "Стъпила съм вече на краката си." Не, тил имаш, не като Ирода. То е от Бога. Той казва: "Аз съм." Но има едно християнско смирение, което не е вярно.

Някой път ние носим привидно смирение. Някой казва: "Аз не съм много учен." Той очаква да му кажеш: "Ти си много учен." Позволиш ли си да му кажеш, че не е учен, ще си намериш белята. Той казва, че е беден, туй-онуй, а иска да каже, че е учен човек. Ти само му кажи, че е невежа. Той сам може да си казва, той, като ти казва, опитва те какво ще му кажеш. И действително нямаш право да му казваш, че е невежа. В какво седи неговото невежество? Той е толкоз невежа, колкото ти си в дадения случай. Когато ние дойдем до Божествения свят, и аз може да бъда толкоз невежа.

Значи под думата "невежа" разбираме: нещо не знае, има нещо, което е пропуснато. Изисква се едно вътрешно смирение. В туй смирение трябва да има знание. Може да имаш знанието на апостол Петър, да знаеш, че ангелът дошъл, бутнал твоите вериги, обуеш се. Каже ти: "Стани и излез вън." Този човек, който е изваждан от тъмницата, или онзи, който не е изваждан от тъмницата, е по-силен? Който е изваждан, той има убеждение в себе си. И философът има знание, но не почива на един реален факт. Затуй са необходими реални факти в живота. Все таки трябва да имате една малка опитност.

Някои поне от вас насън сте били избавяни. Разправяше ми един, насън натиска го една мечка, почва да го дави. Дошъл баща му, който бил умрял, хванал мечката за опашката. Казва: "Избави ме баща ми от меч-

ката." Ако баща му не го бе избавил от мечката, какво щеше да стане? Щеше да се събуди. Но все таки това е една опитност. Друг един православен свещеник разправя как се мъчил. Той сънува, че го нагълтва едно куче. Казва: "Като ме нагълта, после ме изплю навън." Но след туй нагълтване какво става? Три месеца е боледувал, на косъм е бил животът му. Ще дойде кучето в дадения случай. Кучето е една опитност неблагоприятна. След това ще дойде друго. "Добре че ме изплю, че като поп щях да умра."

Сега и първият, и вторият пример е реален, действителен. Онзи, че баща му хванал мечката за опашката, и този свещеник не знае защо това куче го е нагълтало, защо го е изплюло навън, отде накъде. Но има съотношение, той боледувал, и в неговия живот станал един преврат. Казва: "Ако не си изправиш отношенията към Бога, ще те нагълта това куче. Ако не ги изпълниш, ще те нагълтам, ако ги изпълниш, ще те изплюя."

Може да сравните лошите условия с онова куче, което може да те нагълта. Щом речеш в себе си да служиш на Бога, ще те изплюе кучето навън. То са ред други условия. Та у вярващия всякога трябва да се усилва неговата вяра. Сега не говоря, не ви казвам, че нямате вяра. Имате вяра. Някои имате вяра да скъсате един конец, но като туриш двата конца, не може да ги скъсаш. На друг вярата е силна да скъса два конца, но като туриш три конца, не може да ги скъса. Казвам, моята вяра се изпълни на един конец, искам и на два конца, после на три, четири, пет, шест, седем, осем, девет, десет, единайсет, дванайсет. Казвам, дванайсет конца като ги навъртите, моята вяра е като туй въже, ще се скъса.

Казвам, може да концентрирате вие вашите мисли където и да е и да скъсате едно въже. Опитали ли сте се вие да скъсате един конец, да видите? Вземете две тояжки, свържете един тънък конец, концентрирайте мисълта си, да видите дали може да скъсате

конеца. Вземете най-тънкия конец. Вие ще кажете: "Този опит е толкоз прост. Ние толкоз напред сме отишли, да късаме конца сега!" Онези от вас, които искат наука, да видят какво може да направят. Мнозина от вас ще се разочароват, конецът няма да се скъса. Конецът много мъчно се къса. Трябва да знаеш специфично как да концентрираш своята мисъл, как да скъсаш този конец. Но за да направиш този опит, трябва да има разумни поводи, не само да констатираш един факт. Възможно ли е със своята мисъл да скъсаш един конец? Ако с мисълта си може да скъсате един конец, тогава може да насочите вашата мисъл където и да е като творческа сила.

Сега външната страна, разумната страна. Една мисъл във вас може да е като конец, да ви свързва. Имате едно ваше желание, то е като конец, едно последствие ще образува. Един конец между два колци, това е едно желание. Някой човек от вас е взел пари, хиляда, две хиляди лева, но не ги върнал, не ги платил, прави си оглушки. Искаш да бъдеш добър, но дойдеш до конца, не може да го скъсаш. Ако този конец вътрешно не може да го скъсате, външно – още по-малко. Ако някой от вас може да скъса един конец от макара, аз давам хиляда лева, една премия. Мъчна работа е. И другият въпрос е мъчен. За Бога трябва да простиш, но Бог никога не ни принуждава да простим. Бог ни опитва, но никога не ни застава да простим. Ще дойдеш до конца, не може да минеш този конец. Този конец е на пътя, отдолу не може да се провреш, нито отгоре може да прескочиш. Ако речеш отгоре да прескочиш, той ще се повдигне, ако речеш отдолу да минеш, той слиза. По никой начин не може да прескочиш, нито да се провреш. Ти трябва да скъсаш този конец. Има други начини, може да го развържеш. Понеже развързването взема повече време, скъсването – по-малко, по-практично е да го скъсаш.

Казвам, този малкият опит е към вярата, която трябва да имам. Тази живата вяра, с която човек да се не обезсърчи. Обезсърчаването ще дойде. Ние не пропо-

вядваме, че няма да дойде обезсърчаването. Промени ще дойдат, но за нас е важно да добием онази реалност.

Най-първо, може да имаш две вериги турени. Аз зная праведни хора, имат вериги турени, молят се на Бога. Казва: "Каквото се помоля за хората на Бога, много ме слуша, но каквото се помоля за себе си, не ме слуша." Някой казва тъй: "Каквото се помоля за себе си, Господ все ми е дал. Каквото се помоля за другите, Господ нищо не дава." Някой казва: "Молих се за себе си, имам един вол, Господ да ми даде друг, но умря и другият вол." По-добре да не беше се молил за вола. Има хора, като започнат да се молят за тебе, волът ще ти иде и овцата ти ще иде. Защо ти е такава молитва!

В съвременния християнски живот и в новото учение съществуват големи противоречия за физическия и духовния живот. Трябва да знаем донякъде причините. Само онзи, който те обича безкористно, неговата молитва може да бъде благотворна. Онзи, който не те обича, неговата молитва не може да бъде благотворна. То е закон донякъде. И затуй в основата, не да те любят, любовта е акт по-силен, но да бъде молитвата благотворна спрямо тебе, трябва да те обичат.

Основната идея коя е? Двете вериги да се скъсат. После човек трябва да се учи. Когато се яви ангел на Мойсея, каза: "Изуй обувката си." Когато човек излиза от човешкото и влиза в Божественото, той трябва да се изуе. Ангелът, който изважда Петра от затвора, по-неже го въвежда в света, казва: "Обуй се." Когато отиваш в човешкото царство, ще се обуеш, ще се облечеш, ще напълниш кесията. После ще напълните джобовете си, и двата джоба. Вие казвате: "Без пари." Когато отиваш при Бога, ще отидеш бос, гологлав, от нищо не се нуждаеш. Когато отидеш в човешкото царство, хубаво ще се облечеш. Христос казва: "По-напред ви казвах така, но сега ви казвам – с тояга и с пълни джобове." Когато кажем, че без пари може – може, когато отиваш при Бога. При хората когато отидеш, без пари не може.

Сега ще гледате да не направите грешката на онзи турски дервишин в банята. Когато отидеш на баня, трябва да имаш десет стотинки, да платиш. Че ти служиш на Бога! Казва: "Това е твоят занаят. Тази баня не съм направил да се къпят хората без пари. Аз се прехранвам от нея." Законът е такъв. Условиата при Бога са едни, при хората – други.

Следователно и за човешкия характер, когато обичаш един човек, може да му кажеш много работи, но когато не го обичаш, затвори устата си и нищо не казвай. Когато не обичаш някого, похвали го. Ако кажат: "Много зле мислят заради тебе", кажи: "Много добър човек е. Аз го познавам, много добър човек е." Похвали го. Големите дипломати правят така.

Представете си, че вие сте затворен, ти вземеш стражаря да го ругаеш, казваш: "Много лош човек." Кое е по-хубаво – да гоидеш чрез закона на любовта или да идеш чрез закона на противоречието? Аз препоръчвам на една млада мома. Хващат я, доведат я при един стражар. Тя го хване за ръката, постисне го, усмихне се. Като стисне ръката, поусмихне се, все се смекчава законът. Тя иска да каже: "Ти този закон отскоро си го хванал." Най-после той се застъпи за нея, връща се при началника, казва: "Погрешно сме я хванали, тя е много добра." "Тъй ли – казва началникът. – Пуснете я тогава." Вие ще кажете, то е грешно. Скъсайте тази верига. Ангелът иде, нищо повече.

Сега аз давам това само за изяснение. Те са изключителни случаи. То се случва много рядко. То е една досетливост, една, тъй да кажем, възпитана воля. Силата, която Бог е поставил в душата, разумно използвай. Ние говорим за разумното. Когато привеждам някой пример, имам предвид разумното. В разумния свят нещата имат смисъл. В човешкия свят имат пак смисъл, но законите са други.

Казвам сега, направете един опит да скъсате конеца отвътре. Всеки има по един конец, опит направете

ме. Този конец, ако имате достатъчно време, развържете го. Защото, ако не правите тия опити, животът се обезсмисля. Разправяш веднъж своята опитност, разправяш втори път, трети, хората се насищат. Всеки ден трябва да казваш нещо ново. Човешкият живот на промените изисква нещо ново. Нещата, които не се подновяват, те отслабват. Всеки ден вие ще внасяте по една нова мисъл, ще я намирате. Не излизайте навън, докато не я намерите. Може да е малка като мушица, но да бъде нова идея. Туй новото, колкото и да е малко, всеки ден трябва да го имате. Туй Божественото да проникне. Не си разположен, не отивай на работа. Ще кажете: "Какво ще каже началникът." Да допуснем, че вие сте началник, но трябва да дадете отчет. Какво ще кажете, защо не сте отишли? Да допуснем, че вие сте неразположен, не отивайте. Какво ще пишете на вашия началник? (*"По домашни причини."*) Ако кажете, не съм разположен, по домашни причини, е най-лесното. Ако кажете: "Жена ми не ми позволи." Жената е една сила.

Аз съм привеждал онзи пример, дето един считал, че жена му е много лоша. В своето нетърпение я хвърлил в кладенеца да се дави. След малко един дявол, побелял, бяга от кладенеца. Казва: "Защо бягаш?" Казва: "Една жена дойде." Онзи, който направил тази поговорка, искал да каже, че е много лоша. Светица е била. Като влязла вътре, проповядвала е на дявола, че той трябвало да избяга. Тя излязла от кладенеца и не се върнала при мъжа си, заминала си. Но той се научил, че дяволите ги е страх от жена и станал лекар. Отива при някой болен, казва: "Жена ми иде." И болният става. Той, откак хвърлил жена си в кладенеца, направил къща, купил си волове. Всички дяволи бягат. Тази жена, от която бягат всички дяволи, сила е тя. Като кажеш: по домашни причини, разбира се... Какво се разбира "по домашни причини"? По домашни или по семейни причини се разбира, или жена му е болна, или децата, или майката. Туй за семейните. Ами онези, които не са семейни?

При втория начин научно трябва да се доказва. Другото, без да се доказва, по закона на вярата.

Най-първо, трябва във вас постепенно да развива-
те вярата. Щом се развива вярата, развива се и говор-
ната реч на човека. Можете напълно да знаете към
каква степен на развитие сте дошли. Ако имате една
реч, по думите, които употребявате, ще знаете какво
е вашето развитие. Вярата продукува речта. Чрез
вярата убеждаваме хората, вярата ни проправя пътя в
живота. Надеждата ни стимулира, вярата ни проправя
път, любовта реализира нещата. Когато говорим за
вярата, разбираме: пътят е навсякъде отворен, всички
препятствия вътре в живота трябва да се премахнат.

Сега това са общи положения. Да кажем, ако вле-
зете в опитите. Има една школа в християнството,
спесифична във всичките мистични школи, има една мис-
тична школа на опитите. Който влезе, той дава обе-
щание, че няма да пита. Като влезеш, задължен си, как-
вото ти казват, да направиш, помни това. По-добре не
се свързвай. Най-първо ти казват: "Не се свързвай, труд-
но е." Като влезеш, няма да питаш. Каквото ти кажат,
трябва да го направиш. Ще кажете: "Ако не е право?"
Не влизайте! Щом влезеш – право-криво, ще го правиш.
Казва: "Не се свързвай, за да бъдеш свободен." Обаче в
тази школа, щом мислиш, че може да ти кажат и нещо,
което не е много разумно, тия хора не са много прос-
ветени. Ако тия хора тебе може да те турят на един
опит, който може да понижи твоя морал, тия хора не
са разумни. Но ако всичките опити имат за цел да те
повдигнат, те са разумни.

Казвам, разумните същества нямат някоя своя
лична цел. Има две школи в света – едната черна, дру-
гата бяла. Там като влезете, малцина излизат. Изли-
зат учени, но мнозина пропадат. Казвам, навсякъде се
изисква изпълнение. Запример, в тази школа ако влезе-
те, най-първо, ако ти си един княз, ще ти дадат да
миеш паници. Мръсни паници ще ти дадат и няма да ти

гадат един парцал, сам трябва да намериш. Ще прегледат паниците, ще кажат, че не са хубаво измити. Представете си, че вие сте от обществено положение, не знаете да миете паници. Пишат бележка, че не си знаел да ги умиеш хубаво. Ще се намериш в противоречие.

В този опит седи една от великите тайни. Човек, който не знае да мие, какво знае? Миенето е първото нещо, защото в опитите ония прибори, с които трябва да оперираш, трябва да бъдат чисти. Този закон е верен. Всяка една мисъл, с която трябва да оперираш, трябва да бъде чиста, понеже тя е едно средство, сила, с която може да оперираш. Мисълта, това е един елемент, с който ние може да боравим.

Следователно, като наумиш този закон, ти може да дружиш с хора, които са чисти. Не само да имаш предвид твоите мисли, но и с другите хора, които имат чисти мисли, трябва да оперираш. Казвам, то е опитна школа, в която хората може да се развиват. Вие ще дойдете дотам. Някои са влезли в опитната школа, някои ще дойдат, но има едно разбиране. Щом влезеш в опитната школа, ще се намериш в едно голямо противоречие. Най-първо, може да ти дадат да умиеш паниците. После, да знаеш къде да хвърлиш помията.

Сега колко мисли останаха във вас? Веригите, като дойде ангелът, трябва да ги скъса. Значи онзи, който ни ръководи, има един, който е всякога заинтересуван от нас, има един – дали ние го знаем, или не, той е заинтересуван. Когато той дойде, ще скъса веригите от твоите крака, ще те освободи, ще те изведе из страданията. Ще бъдеш ти тогава при своите близки, ще им разправиш опитността си.

"Зора се светла зазорява"

Помнете една мисъл: не се ровете много във вашето минало. Не ровете една рана, не изваждайте превръзките десет пъти на ден. Превържете я веднъж и я

оставете да оздравее. Щом много пъти я превързвате, тя живеница ще стане.

Казвате: "Не съм способен човек." Не мислете за това, че не сте способен човек. Грешен си. Благодари, че си грешен, ти ще опиташ Божията благодат. Ти си дошъл в света да опознаеш Бога, не себе си. Ти остави себе си, ти си една форма. Ти като познаеш Бога, ти тогава ще бъдеш величие, всичко може да направиш. В момента, в който не може да познаеш, ще кажеш: две втъкаваш, три разтъкаваш. Не се ровете, не казвайте: "Грешен съм." Кажу: "Много хубаво, че съм грешен, намясто е. Светия съм. Много хубаво, че съм светия, намясто е. Невежа съм. Много хубаво, че съм невежа, намясто е. Малък съм. Много хубаво, че съм малък, намясто е. Пари нямам, намясто е. Богатство нямам, намясто е." Казвай си, че някой си познал, че е богат. Щом той е богат, ти съзнаваш една истина. Щом аз съзнавам, че някой е богат, Бог му е дал туй богатство, туй знание, радвай се. Учи се някъде, радвай се, че има кой да го учи. Следователно, мене като учат, аз ще има кого да уча, аз ще стана учен човек.

Аз може в половин час да ви направя учени хора. Как тъй? Вземете едно желязо, което е черно, аз може да го направя в половин час да светне. Като го извадя, ще свети като лампа. Именно това е положителна страна. Има един обратен метод. По някой път аз съм го употребявал, но той е преходен. Запример някой път ви казвам: "Трябва да взема група, да измия паниците." То е временно, да мия паници. В Божествения свят два пъти в една и съща паница не може да ядеш. Тук и десет пъти може да ядеш, но в Божествения свят втори път с една и съща лъжица не може да ядеш, втори път нова лъжица, нова вилица.

Тогава питам, какъв е вашият закон? Когато пишеш писмо на твоя приятел, всеки път на нова хартия пишеш. Казваш: "Пратете ми хартия." Всякога нова

хартия, не може старото. Старото спада към друг закон. Има някои, използват закона, казват: "Ние сме праведни." Срееще ме някой, че ми гледа ума. Казвам, ти благодари. Ти се считааш по-умен, но ако аз не съм глупав човек, ти не можеше да бъдеш умен. Аз съм причината ти да бъдеш учен. Казва ми: "Ти си много учен човек." Има възможност и ти да станеш учен човек, и ти имаш възможност.

Гледайте все положителната страна. То е правилният път. Някой път аз казвам някому: "От тебе нищо няма да стане." Не са ме разбрали. Аз искам да кажа следното: "Тъй както чувстваш, тъй както мислиш, тъй както постъпваш, нищо няма да излезе от тебе." Ти си като муха, дойде до прозореца, трак-трак. Онзи, който направи прозореца, е по-умна глава. Прозорците са по-яки, отколкото главата на една муха. Да е волска глава, може да счупи прозореца, но една муха, ще бъде смешно. Не мислете, че вие може да счупите тия джамове, те са по-яки. Вие ще изучавате характера на вашия стопанин, че той по някой път отваря прозорците. Разумност се изисква. Като отвори, излез навън, не се блъскай. Туй е сега разумната страна.

Седиш, дойде голямо нещастие, някоя трудна мисъл, зарадвай се. Че да кажем, не си красив, грозен си. Казваш: "Грозен съм." Че някой път грозотията е похубава, отколкото красотата. Някой път неучеността е за предпочитане, отколкото да бъдеш учен. Те са временни отношения сега. Щом не си учен, хубаво е. Щом си учен, пак е хубаво. Но в даден случай не ми стига умът, казвам, като заминеш, трябваше да ми кажа това. Ти ако беше казал това, не знаеш какъв щеше да бъде резултатът. Но тогава ще мязате на онзи българин, който отишъл във Варненско при един чехларин. Мерил, мерил, всичките чехли не му стават на краката. Турчинът казва: "Калъпсъз." Той излязъл на четири-пет километра оттам и казва: "Ти си калъпсъз." Ако беше казал в дюкяна, щеше да го набие.

Някой път благодари, че не ти дойде на ума, че ти дойде на четири-пет километра. Дръжте за положителната страна. Нещата както се слагат, е хубаво. Беден си. Сега не е да ви утешавам. Беднотията, то е едно преходно състояние, през което трябва да минете, път на живота е. Ако Бог те е турил на място, може би този път е най-хубавият път. Беднотията е добра замисъл на Провидението. Не че Бог иска да те остави беден през целия живот, той те изпитва. Ти си свободен всичко да мислиш, но всичко в света работи за добро. Най-голямото противоречие съдържа една Божествена мъдрост. За бъдеще ще проверите, че тия закони са верни. Каквото и да се случи, за онези, които обичат Бога, ще се превърне за тяхно добро. Ако е така, да придобием тази опитност и да вървим напред. Знание придобивайте, сила придобивайте.

Дойдат някои от вас при мене, казват: "Учителю, аз не искам много пари." Малко не искайте. Когато ще искаш, или много искай, или нищо не искай. Аз, като ида при някой човек, няма да искам хиляда лева. Като дойда при вас, ще искам двадесет и пет милиона златни. Това е най-малкото, което трябва да дадете. Един ден това ще бъде най-малкото. Сега показва на каква степен на развитие сте. Сега казвате, да дадеш двадесет и пет милиона, ще се разтърси земята, земетресение ще стане. Ти, като дадеш двадесет и пет милиона, като че си дал двадесет и пет стотинки. Значи седи в ума ви една много голяма величина. Когато дойде Божественото, изобилие ще имате.

Запример вчера бяхме на екскурзия. Казвам на един: "Много си богат. Екскурзията струва двадесет и пет милиона, билетът струва двадесет и пет милиона и толкоз за въздуха. Другото е даром." Значи петдесет милиона в злато. Казва: "Да ги имам." Ще ги превърнем във валута на земята. Като станеш учен, може да превърнеш събраната енергия в един хубав ден, може да превърнеш в двадесет и пет милиона злато. После, ако тази енергия събереш и направиш десет грама радий,

един грам струва девет милиона, значи девет по десет. Знание се изисква.

Сега ние сме още в пътя на деца. Ние сме в положението на онзи петел, който ровил на купището, дето слугинята изхвърлила един скъпоценен камък. Петелът ритнал скъпоценния камък, казва: "Да беше едно житено зърно." Толкоз разбира. Ако вземе скъпоценния камък, има хиляди петли да се хранят. Казва: "Зрънце да е."

Ние сега търсим зрънца, гребните идеи, пък тия скъпоценните неща заминаваме. Ние сме дошли до положението. Не че вие сте петли на бунището, то е само за изяснение. Най-хубавата идея в нас, най-хубавото, което Бог ни дава, ние го ритаме, там е погрешката. Погрешката е в неоценяването. Бог ти дава условия да се повдигнеш, ти не може да схванеш. Какъв момент очакваш за бъдеще някога? Пък за бъдеще ще дойдат други неща предвид. В дадения случай днес има благо, използвай го. Ако не едно, второ, трето, четвърто. През целия ти живот Бог няма да те остави. Всеки ден носи своето благо. Той няма да ти даде една възможност, но хиляда възможности. Единия клуп като хванеш един ден, всичко ще тръгне.

"Божията любов носи пълния живот."

*Двадесет и втора лекция
на Общия окултен клас
22 януари 1930 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

МАХАЛОТО

"Отче наш"

В думите "зора се зазорява" дайте един отчет само в природата каква е зората, какво представлява сама по себе си.

Размишление

Едно забавление за деца. (*Учителят показва едно махало, с което се мерят теченията в човека.*) Това е една кофа, с която може да се изкарва вода. Сега някой от вас искате да знаете какво означава. Природата не го е създала. Значи в природата съществуват известни сили, които действат така. Но този образ, тъй както хората го направили да врачуват, ако се държи ръката отдолу да изолира, показва енергиите, които текат в човека в едната и другата ръка. Разделени са на вътрешни градуси, но същевременно са така елементарни. Има течения, които са здравословни, има течения, които са болезнени. Често тази стрелка, която е чувствителна, се обръща, на едната и на другата страна се върти, магнетическа е. Може да се определи какво е състоянието. Всеки човек може да се познае нервен ли е, какви са мислите, тревожи ли се. Ако мисли положително, стрелката показва, песимист ли е. Ако не е, стрелката играе. Какъвто е човекът, такава става и иглата, ту на едната, ту на другата страна се движи.

Стрелката е вътре. Това е копринен конец, да се изолират теченията.

Всеки един човек е едно такова махало. Като те хванат отгоре за главата, ще показваш. Един човек е такова махало, влезе в едно общество, казва: "Не зная, неразположен съм, нервно напрегнат." После се чувства радостен. Как ще го кръстите, какво махало? Скръбните хора се въртят по един начин, радостните хора се въртят по друг начин. Глупавите се въртят по един начин, разумните се въртят по друг начин. Все въртене има. И глупавите се въртят. (*"Как се движат?"*) Много искате изведнъж. (*Учителят върти махалото.*) Туй показва как се върти земята.

Човек е един чувствителен уред. Човешкото тяло е хиляди пъти по-чувствително, отколкото това махало. Всичките тия състояния, които денем вие минавате, ту грешници ставате, ту светии ставате, едно махало сте. Казвате: "Не съм разположен днес, няма да се моля." Щом нямаш пари, ще се молиш и оттамък ще минеш. Идеш при бакалина, ще се молиш. Щом джобът ти е пълен, изправиш се горд. Тази поза от какво зависи? Нямаш убеждения. Това са неща, наложени отвън. Дойде офицерът, войникът се изправя, замине си, отпусне се. Дойде учителят, ученикът се изправи, замине си, той се отпусне. Тези положения са наложени отвън, това не представлява нещо съществено, това е амалгама, която времето ще изхвърли. Има такива амалгами, научни амалгами има, религиозни амалгами има. Щом амалгамата изчезне, и огледалото изчезва.

Казвам, има преходни неща, които се отразяват на тия вътрешни състояния. Трябва да различавате състояния от състояния. Не съм разположен. Съществено ли е това неразположение? Много съм радостен. Съществено ли е това състояние, твоя радост ли е, или е отражение? Законът е такъв в махалото. Който е радостен, ако турите друг при него, който е по-радостен, веднага ще произведе точно обратен ефект. Турите при

някой скръбен друг, по-скръбен, ще произведе обратен резултат. Той ще стане радостен. Казвате: "Защо?" Защото едно състояние може да се смени с друго. Затуй именно стават тия вечни промени. Човешките промени се дължат на физическия свят, както стават.

Сега, разбира се, не само това, но онези учени хора, които изследват, те забелязват известни движения, които стават. По ръката има линии. Тия линии показват, че има течения. В хиромантията това са течения. И следователно, ако течението е силно, ако туриш туй махало отгоре на линията, започва да се движи по линията на ума или започва да се движи по линията на сърцето. Не само това, онези, които наблюдават, ще забележат, че има известни движения, които се поддават на туй махало, които показват състоянието на индивида какво е. Запример в туй направление, както го виждаме, се забелязва трептене на тази стрелка отгоре.

Казвам, човек трябва да наблюдава своето махало всяка сутрин, като стане. Всеки един си има по едно такова махало в себе си, и още не е уредил. Като съчетае човешкото махало.

Сега по някой път вие питате. Вие задавате много мъчни въпроси. Пита ме някой: "Колко пари имаш в джоба си?" Исква да знае едно от двете – или иска да му даде, или иска да му вземе. Казвам: "Имам две стотинки." "Нека стоят за тебе." Казвам: "Имам хиляда лева." "Дай ми петстотин лева назаем." Дойде някой в някое общество, казва: "Кой е най-почтеният, най-големият?" Защо търси най-големия, най-почтения? Защо иска пари назаем, да му направи услуга? Дойде някой, пита: "Кой е от вас най-герой, смел човек, който знае да стреля?" Исква да образува хайка, чета. Всеки търси съответстващи индивиди в света.

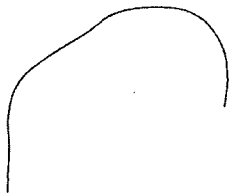
Та от невидимия свят, света в който живеете, често ви рекрутират, всеки ден мъже и жени ви рекрутират. Ходиш, стреляш в гората, но никакъв заек няма, всички патрони изхарчени, нищо не убиеш. Целия ден го

рекрутират. Ходи, бум-бум. Някой от вас може да е бил на някоя сватба с тези турски тъпани: дум-дум.

Казвам, ако ние дойдем да се освободим от тия противоречия, да видим в какво смешно положение се намираме. Запример някой често ме пита, казва: "Кажу нещо ново." Аз зная какво. Кажу в джоба какво имаш. Да дам нещо. Работата с даване не се разрешава. Животът всякога дава, той не се различава. То е в разбирането вътре, ако ти можеш да разбереш. Запример в дадения случай аз питам числото 5 идейно ли е, или просто като едно изразение. Кажете вие какво чувствате, числото 5 идейно ли е число, или не. Сега вие сами ще си дадете мнението, туй всъщност, което предполагате. Вие казвате: идейно. Числото 6 в дадения случай идейно ли е сега? Но вие се смущавате, не сте свободни, нащрек сте, да не би да ви хванат. Когато се надуват хората, е така. Запример някой от вас не искате да четете, да не би да направите една погрешка, стеснявате се.

Най-първо, всеки език си има свое правописание. "Ям" как се пише на български? С "я" ли се пише? Ядене, ядене – няма какво да се спираме яденето какво означава в дадения случай. Когато човек яде, наблюдавай го, ти ще го познаеш по яденето. Като седне на трапезата, ще го познаеш какво мисли за тебе, добро ли ще ти направи, като го нахраниш, или лошо ще ти направи. След време от яденето, от едно чувство на яденето, като го угостиш, ще познаеш за бъдеще какво ще ти направи този човек за това ядене, какво ще излезе от яденето. Ако наблюдаваш първите десет ханки, както взема хляба, как отхапва. Той това може да го направи несъзнателно, както това махало е несъзнателно, но мисълта в него ще се изрази. Както взема хляба, ще го познаеш. Дайте му една пита, не му давайте малко. Опечете му една пита и го оставете той да я разчупи. Опечете една кокошка и оставете той да я разкъса. Турете една паница с една хубава лъжица и вижте как ще започне. Оставете цялата пита, цялата кокошка.

Българите, които живяха петстотин години под турците, се научиха да угощава турците, да не им правят зло. Всякога, когато българите хранеха турците, знаеха свойствата на свинята, че турчинът, в който страстите са силно развити, турчинът е на повърхността. Турчинът беше пратен при българина, българите да възпитат турците. И турците възпитаха българите. Защото на турците бяха главите вдигнати отзад, разви-

ти са отзад техните глави. Турчинът не му мисли много, турците не са един мислещ народ.

Сега турците, които дойдоха да завладеят българите, бяха хора на кефа. Ако бяха разумни... Те за петстотин години, тъй както се разрешиха в цяла Европа, изгубиха почти всичко. До Виена дойдоха. Тия турци бяха се забравили. Тия турци бяха се позабравили, те започнаха да гонят своите султани. Кой беше най-прочутият султан, който ходи да се бие с Тамерлана? Втория път може да научите кой беше.

Историята е едно огледало. Човек може да играе ролята на турците. Човек може да играе ролята на Тамерлана. Човек може да играе ролята на Наполеона. Колко време продължи държавата на Наполеона? Работите, които бързо стават, бързо се развалят. Работите, които медленно стават, медленно се и развалят. Закон има. Вие не можете да ускорите нещата в природата. С каквато бързина нападите, каквото ще бъде нападението, такова ще бъде и отстъплението. Законът е почти същият: в един прилив колкото приливът е силен, толкоз и отливът ще бъде. Тъй щото в реакцията трябва да знаете, както се проектира вашата мисъл, такава ще бъде и реакцията. Трябва да знаете, че всяка мисъл има своя реакция, всяко чувство има своя реакция, всяко убеждение има своя реакция, всяко едно

верую има своя реакция. Трябва да знаете, реакциите ще дойдат отвън. Именно човек всякога трябва да се спира. Когато дойде в света, той мисли върху реакциите, които ще дойдат.

Да допуснем сега, че вие забогатявате. Ще дойде реакция в богатството. Най-първо между окръжаващите хора, между които сте. Ако са бедни, се показват учтиви, но после започват да се групират около вас. Но когато вие минете, все ще кажат нещо по ваш адрес нежелателно, ще започнат да се разпространяват слухове, откъде сте взели това богатство. Дали тия слухове ще бъдат верни, или не, то е друг въпрос. Хората може да кажат каква ще бъде реакцията. Ако не сте разумни, вие може да си създадете цяла една катастрофа.

Да допуснем, може да имате сиромашия, не защото богати хора има сиромаси, но защото има хора богати със сиромашия. Аз наричам бедните хора богати със сиромашия, богати сиромаси хора. Има сиромаси хора, които, като видиш, съжaliaваш. Друг, като видиш, съжaliaваш, че не е по сиромаси. Казваш: "Малко му е, още тури." Този, който стъпил на врата, искаш да стъпи повече. Питам, защо? Аз минавам покрай този човек, аз съм недоволен. Тази мисъл не е моя. Той показва: онова същество или този човек създава около себе си една аура, такова влияние, което той възприема. Като минава покрай него, чувствам влиянието, което аз имам. Искам да туря крака си отгоре. Този човек нищо не ми е направил. Минавам покрай някой човек беден, нищо не ми говори, но в мене се заражда желание в душата ми да му направя нещо. Тази мисъл пак не е моя. Друг в дадения случай иска да му помогне.

Следователно предава се мисълта у мене. Или този човек дошъл в съзнание, развива се една мощна сила. Казва: "Добър е светът. Аз не бях умен, аз създадох около себе си лоша среда." Той се коригира, коригира, създаде се една силна мисъл. Веднага неговата мисъл се предава, започвам да се разговарям. Като

мина покрай него, казвам: "Умен човек е този, може да му се помогне."

Казвам сега, във всяко едно общество или всеки един човек, който се яви на земята, не мислете, че нещата може да се дадат даром. Трябва да се образува една мощна мисъл в ума, трябва да се образува едно мощно чувство в сърцето, да потече. Който бил сух извор, да потече. Човек мяза на сух извор, някой път трябва да потече. Всички ще започнат да говорят, че сухият извор станал влажен.

Казвам сега, вие, тъй както сегите, какво очаквате? Всички очаквате все нещо. Но в този живот дарбите, които съществуват, как може да приложите, тъй както сте? Аз да ви врачувам. Не искам "ще бъде", "може би", тоест няма да бъде такъв строг пророк. Ще ви предскажа, да бъде приятно на всинца ви. Но без да искам, може да кажа нещо, което може да не ви е приятно. Има неща, които не може да кажем. Не сме красиви. Питат ме: "Тъй както ме гледаш, харесваш ли ме? Какво мислиш?" Казвам: "Не си много от красивите." "Ами защо така мислиш?" "Не мисля аз, но каквото виждам, казвам. Тъй както те виждам, не си много от красивите." Казва: "Тъй не съм ли снажен?" "Не, слаб си." Този човек, като казвам, той си изказва своето мнение, не го скрива, каквото вижда, говори.

Добре сега, аз трябва да проверя неговата мисъл доколко е вярна. Щом седя, да кажем, аз зная, всичко виждам, че на веждите липсва един сантиметър, на ушите липсва $1/5$, един недоимък. На носа му липсва $2/10$, на брадата му липсва $3/20$, на челото липсва $1/3$. Аз го виждам, какво липсва, научно. Туи липсва, онуй липсва, тогава изваждам своите заключения.

Че ако няма съразмерност в мене, може да преустроя цялото тяло. Всичко туи, ако живея един живот, всички тия числа може да ги изменя, може да ги направя плюс. Навсякъде изменям знака минус в плюс. Туи, което липсваше, го доставям. Срещна го втори

път, казвам: "Какво мислиш заради мене?" Казва: "Харесваш ми се. Оправил си се. Носът е намясто, ухото е намясто, веждите са намясто, очите са намясто, ушите са намясто. Всичко, казва, харесва ми се."

Има едно чувство, с което ние оценяваме хората. Има една права линия, един перпендикуляр, спуснат от челото пред лицето. Това е моралът. **АВ**, това е принцип на природата. Тук всичките течения стават съразмерно, както в това махало. Обаче, ако вашата уста не излиза вън от това махало и ако вашият нос не излиза вън от тази линия на природата, и ако вашата брада не излиза вън от тази линия, вие сте разумен човек. Щом излезе, вие се разширявате, ставате активен. Вашият нос се издава вън от линията, не остава зад линията на природата. Следователно постъпката вън от тази линия на природата не е разумна.

Вие сте взели едно предприятие. Казвам ви, няма да го изкарате, понеже разумността ви, умът ви, и той не е излязъл вън, той останал назад. Но същевременно не сте проектирали вашето сърце и вашето сърце, и то останало назад. Силите на сърцето ви не са развили, нещо ви стяга. Вие се радвате, искате да направите нещо, но нещо ви спира. Имате едно движение напред и друго назад.

Дотогава, докато човек е раздвоен в себе си, всичките негови действия са наполовина верни. Вие имате една дроб: $1/2$. Следователно, когато имате $1/2$, тогава резултатът е: имате две спечелено и две изгубено. Имате плюс две и минус две, дават нула. Резултатът е нула. Нула, значи сте в положението, както сте влезли, така сте излезли. Отивате да служувате, две спечелите, две изгубите, имате една нула. Тази нула показва, че трябва да подобрите лошите условия. Тия лошите

условия са хората наоколо, всичките хора, които влизат в тази наука, те изменят това състояние. Ще им дадете един банкет, ще ги угостите, ще ги викате втората неделя, третата неделя. Като ги викате, като знаете да говорите сладко, веднага ледовете и снеговете около вас ще започнат да се топят. Вие казвате: "Добър е Господ. Трябва да се покажем малко добри."

Добре, вие сега ще кажете: "Нима трябва сега да подкупваме хората?" А нима трябва да оплъчваме хората против себе си? Хората не трябва да се подкупват. То е минус. Харчиш енергия да даваш от себе си, не искаш да ги подкупваш. Мислите ли, че ако не искате да го подкупите, е по-благородно? Подкупете го, нищо повече. Ами че ти, когато обичаш някой човек, нали го подкупваш. Когато майката обича своето дете, не го ли подкупва. Природата подкупва на общо основание. Но ще дадеш нещо на човека. Тъй като го подкупиш, ще го подкупиш на хас. Като го подкупиш, дай му един милион. Ти му даваш сто хиляди лева подкуп. То е другата страна, подкуп може да го обърнеш. Подкупи го в правата смисъл. Или каква дума да употребим вместо "подкуп"? (*"Привлечи го."*) Нещо още по-благородно дайте. (*"Предразположи го."*) Предразположи един човек, онова, което няма в себе си, ако той е един човек, на който силите не са балансирани, внеси известни елементи, виж.

Трябва някои от вас да изучавате химията. Там известни киселини, като се съединят с глицерина, ако се съедини глицеринът с един елемент от меките, ако го съедините с азотната киселина, той чудо ще направи, динамит става. Питам сега, ако вие на глицерина на вашата любов турите азотна киселина, какво ще стане? Във веществото на любовта има киселини, като ги съедините с глицерина, ще стане цяла експлозия. Именно ще дойдете до онази любов. Има една любов. Природата ще остави известни елементи на любовта, в които ние да внесем своите елементи. Тя иска да ни

опита доколко ние сме умни да направим съединение. Каквито съединения направим, такива последствия ще носим. Има думи, в които тя дава своите съединения.

Когато аз говоря за природата, аз взимам нейните съединения. Тя си има своя химия, тя показва как трябва да се направи. Както тя каже, трябва да се направи. Аз взимам нейните съединения, понеже в нейните съединения експлозия няма. Любовта може да бъде активна, без да прави зло. Щом аз правя съединение и в моята любов има разрушение, по това се отличава човешката любов от любовта на природата, от любовта на Бога. Човек в своята любов няма предвид благо то на онзи, когото обича. Той всякога има предвид своето благо. Когато говорите за човешка любов, кдето и да е, тя всякога има предвид своето благо. Право е, то е според разбирането, не е лошо. Но там, дето е достигнал човек, ял, пил, може да кажем, сега се отличава по своите резултати. Божествената любов на физическото поле винаги започва с минус. Човешката любов започва с плюс. Но знаците се превръщат. Минусът става плюс, плюсьт става минус.

Сега да определим. Когато дойде Божията любов, човек всякога има едно разширение. Той и в старини, на 120 години да е станал, винаги има едно разширение, подмладяване, животът има смисъл. Дали е мъж, или жена, каквото и положение да заема, има разширение. Щом той дойде в закона на човешката любов, постоянно се губи смисълът на живота. Като достигне на 120 години, казва: "Що бях толкоз глупав. Трябваше да си поживея." Ако живял един порядъчен живот, на 120 години ще съжалява, че е живял. Казва: "Не съм знаел как да живея." Ако е вегетарианец, ще съжалява, че не е ял кокошки, прасенца. Все ще съжалява.

Сега вие, които слушате, казвате: "Защо Господ така е направил света?" Има един свят, който Господ направил, има един свят, в който Бог живее сега. Ние ще дойдем до света, в който Бог живее, не света, който

то е направен. То е неговият терк, неговата проба. В този, направения, Божу свят, ти ще направиш нещо.

Тогава ще мязате на онзи турски бей, който отишъл на гости на един българин. Той му дал една харгалия, която малко реже. След като попил, станал весел. "Чорбаджи, искам да свиря." "Свири." Започнал той. Казва: "Чорбаджи, искам да играя." "Играй – казва, – ефенди. Свободен си." "Дај – казва – още от сладкото." Питам, този турчин, ако не беше пил харгалия, щеше ли да играе и пее. Вие ще кажете, хубаво, той се напил с харгалия. Онзи момък, който се държи за колана на някоя мома, не е ли пил харгалия? Харгалия е пил, нищо повече.

Сега злото не е там. Това са елементи, които са влезли вътре. Какви са последствията? Сега да преведем. Да кажем, ти приемаш едно ново учение. Новото учение предполага, че ти си приел нещо у тебе. Хващаш се за новото учение, играеш. Питам, какви ще бъдат резултатите? Онзи, като минали две, три, десет години, казва: "Не върви тази работа." Че не е ли пак същото като Иван Веслей, който, три дена след като се оженил, среща го един негов приятел. Реформатор, умен човек, на хората акъл дава, не може да разбере една жена. Умен англичанин, реформатор човек, тук в методическата църква методистите са негови последователи, казва на приятеля си: "Не си струва човек да се жени." Не си струва да научи един урок. Иде при него млад човек. "Слушай – казва, – искам да ми дадеш един съвет. Намерих в твоята църква една отлична сестра, много ми се хареса, искам да се оженя. Тя е най-добрата в църквата." Казва му: "Тя с Христа може да живее много добре, но не и с тебе." По своята лична опитност говори. Тя с Христа може да живее, или казано на научен език, в него и в нея няма ония подходящи черти на земята. Че какво вие мислите, едно деликатно същество може да го впрезнете да оре и да копае? Казва: "Може да се научи." Докато се научи да оре и да копае, ще замине в другия свят. Някой път казвате: "Ще свикне."

Аз не препоръчвам страданията. Страданията си имат своята граница. Страданията много хора пращат на оня свят. Малко страдание, разбирам, но да се излага човек на голямо страдание, не е умно. Сега всичките страдания, които вие имате, аз не ги наричам още страдания. Има известни страдания, не са страдания. Страдание е запример, един човек го лишат от материални блага, няма къща, наследството му вземат. След туй го изолира обществото, преследват го, никъде не може да си намери място. Той отива да живее в някоя пещера, тъй както зайците, лисиците, вълците. Това са лошите форми, лошите условия на земята, които може да се създадат.

Питам сега, по кой начин вие може да поправите вашия живот? Но животът не може да се поправи. То е философия. Не внасяйте на живота онези взривни елементи, които може да произведат взрив, вие на глицерина не внасяйте азот. Оставете този елемент свободен, извадете азота, оставете той да не действа, защото иначе ще създаде взрив. Мнозина мислят, че светът е така създаден. Как е създаден светът? Ние още не знаем как Бог е създал света. Ние казваме, положително трябва да знаем по какво се отличава направеният свят на Бога, както вие го познавате.

Аз да ви дам на физическото поле. Нещо, което е от Бога направено, ще бъде като следното. Ще дойде един човек, който е решено от Бога да ви посети и него ден денят ще бъде хубав, няма да има нито един облак, ясно ще бъде времето. Слънцето него ден ще грее най-хубаво. В двора ви ще има птички, кучета няма да лаят наоколо, петлите ще пеят хубаво, тревите ще израснат, цветята него ден ще започнат да цъфтят. Този човек, който иде в този ден, той иде по Бога.

Пък ако онзи, който дойде да ви посети, и него ден се наберат всичките облаци, най-тъмни на хоризонта, птичките не пеят, кучетата целия ден лаят, яви се буря, прах, това-онова, тази работа нищо няма да из-

лезе. Аз да ви врачувам. Ако вие се венчавате него ден, такова ще бъде венчаването като деня. Ако вие кръщавате, то ще бъде като деня. Ако ви назначават на служба, службата ви ще бъде такава.

Хубаво, колцина от вас са назначени по този начин? Вие за бъдеще гледайте така да бъдете назначени.

Когато ни кажат да започнем една работа, ти чакай деня. Не си избирай какъв и да е ден. Чакай онзи най-хубавия ден, тогава започни работа. Пък ако твоята работа не върви благополучно, тогава, ако се яви един ден, ще седнеш, ще разсъждаваш от невидимия свят да те осветлят, да може пак да изправиш живота си. Трябва да се изправи животът.

Аз гледам толкова години, между вас няма една философия. Аз поне не съм срещнал. Толкоз години стоя между вас, рядко съм срещнал някой да ми говори нещо добро за другите. Аз турям една десета положително, а девет десети отрицателно, негативно. Сатурнов тип. Който и да е, ще каже: ние не сме добър народ. Хубаво, съгласен съм. Тя тази сестра не разбира, завеяна. След нея дойде друга. Тя казва за първата, че и тя е завеяна. Тя говори за другите, но и за нея казват, че е завеяна. Всичките са завеяни.

Че има малко завеяни, право е. Те като си заминат, казвам си: "Аз, който ви изследвам, и аз съм завеян малко." Защото ти, като изследваш завеяните, какво ще спечелиш? С години ходих, мерих главите на тия завеяните българи. Казва: "Що си губиш времето с тия завеяните българи?" Хубаво, ще позная, че този е такъв, онзи е такъв. Какво ми влиза мене в работа, че неговата глава е такава? Казвам: "Завеяна работа." Но аз съм учен, казвам: "От тия завеяните аз ще извадя едно правило за себе си, как може да поправя своята глава." Закон ще намеря.

Аз зная запример кое е накарало българина да има дебела глава. Аз зная причините, които изопачили неговото религиозно чувство. От далечни времена зная с

какво се е хранил, какъв живот е живял. После зная законите, как се образуват тия слабости, неговата твърдост, упоритост, своенравие. После зная причините, отде се е родило това лошото сърце, зная защо не му върви напред. Много работи зная. Много данни взех, турих в моята торба, прилагам вътре в себе си, каквото искам правя. Казвам, Божия работа, Господ да го поправя, пък аз поправям себе си.

Вашият живот не се определя, че вие сте българи. Колективността на един народ може много пъти да определи направлението на един човек, но всякога един народ не може да ограничи. Всеки един индивид е свободен да излезе от лошите условия на народа. Мъчно е по някой път, но може да излезе. Кръвта, която тече в един народ, е създала известни елементи. Българската кръв се различава от английската, българската кръв се различава и от френската, различава се и от гръцката.

Запример каква е разликата между българина и гърка? Коя е причината, защо българите и гърците не може да се обичат? Защото гъркът, като подчинил със своята култура римляните, ходил в Рим, взел от римската култура нещо и станало миш-маш. И като философ не е. Когато гъркът иска да играе ролята на един гений, българинът казва: "Не я играй." Българинът е схванал, че на гърка му липсва нещо, една пета липсва. Всичко може да говори, но каквото обещае, не може да изпълни. Може на сто обещания едно да изпълни или не. В морално отношение това е една слабост у тях. Българинът, като обещае, по ще изпълни. Но отличителната черта у гърка е именно в тази линия, той развил хубавото и красивото в себе си, изкуството развил той. Гъркът казва: "В духовните работи нямам успех, но в красивото." В туй отношение е ценна гръцката култура. Той туря сенки на нещата, той създава хубаво, красивото.

Някои от вас доколко може да оцелеете във вашите убеждения? Да кажем, в този живот имате известни убеждения. В следния същите ли убеждения ще ги

имате, които сега имате? Или в две, или в три прераждания? Вие като идете в другия свят, тия убеждения, които сега имате, ще продължат или ще кажете: "То е празна работа. Не трябваше да се занимаваме с това учение, трябваше да вземем някое друго учение." Защото заблужденията в другия свят са още по-големи. Православният в другия свят е още по-голям фанатик. Някои от вас много се лъжат, като казват, като отиде там в другия свят, ще се просветли. Някои се поправят, но някои стават още по-големи фанатици. Като се върнете, ще кажете: "Аз видях православни, католици." Православните в другия свят имат много по-големи църкви. Католиците – още повече.

Тогава, като идеш в оня свят на католиците, на православните, ти Божия свят не си видял, ти в този свят не си ходил. Човешкото си видял, не си влязъл в общение със светиите, да видиш какви са Божествениите храмове. Светиите се отличават с туй, че те имат предвид доброто на всичките хора, всичките народи са еднакви за тях, еднакво е разположението. Добре, тогава какво правило изваждате? Сега вие ще се спрете да кажете какви трябва да бъдем ние. То не е важен въпрос. Как трябва да постъпим според новите мерки?

Запример аз снощи слушах тази певица. На мене като ми разправяха: глас, всичко туй, задигам се, отивам. Тъй както ми я представиха, на циганка мязала. Още като я видях, казвам, не мяза на циганка, една жена възпитана. Виждам ниско чело, но има такт, съобразителност в нея. Суетна е, но в нейния глас според мен липсва един елемент. Хубав глас, силен, високи тонове взима, но липсва ъ нещо, един тон на изражение. Тази публика може да се радва, по-хубав глас не може, тия хора не биха издържали. Тя издържа много време, една минута, две минути. Казвам, с този глас на небето биха те върнали назад.

Ние сега говорим за идейното пеене. Има основни неща в тоновете. Има основни тонове, които трябва

да се вземат. Трио ще има. Всеки глас си има свой мащаб. Много хора се спъват, като се върнат, казват: "Не може да пеem." Те се спъват. Може да пееш за себе си, поне да пееш по някой път за себе си, да изпееш една песен за себе си. Или като дойде един певец. Защото аз считам човешкия ларинкс една арфа, един инструмент, който Бог е дал. Ти сам не може да свириш. Като дойде някой твой приятел, кажи да вземе твоя инструмент, да посвири, да попее на другите. Аз зная, когато хората пеят, пеят много хубаво някой път. Казва: "Едно време пях един ден много хубаво, но не помня." Всеки човек има си един ден, когато е пъл. Оттам насетне не може да пее вече.

Казвам, хубаво е сега всяка една дарба, която е дадена на човека, да се развива. Сега запример тази певица е надарена, тя е умна. Тази певица не може да даде на света всичко туй според нейното разбиране. Тя има неща заложени, които за бъдеще ще се развият. Аз я виждам двойно същество. Едно същество вътре, като излезе на тази публика, пее. Едно друго чувства, казва: "Трябва да извършиш своята длъжност." Умна е, подредила е систематически песните, вървят. Най-първо излезе с една проста песен, след туй се увеличи темпът и накрая – завършването на песнето. Англичаните казват. Значи не е глупава, играе ролята хубаво. Ето една жена, която постъпва по всичките правила, които природата изисква.

Ако сте на нейно място, казвате: "Както Господ нареди." Значи Господ трябва да ти нареди програмата на концерта. Трябва вие да наредите номерата, които ще пеете. Той ще реди, пък вие ще изпълните. Вие ще наредите вашата програма, тогава той ще коригира. Веднъж каже: "Друг номер." После ще турите пак, ще прегледа, пак каже: "Друг номер." Четири, пет, девет пъти ще прегледа и като ходите на десетия път, Той ще каже: "Може сега." Не коригира. Считате, че всеки ден вие може да дадете по един концерт. Всеки ден ще

правите вашата програма. Най-малко в месеца по един концерт ще гадете, в година най-малко дванайсет концерта ще гадете. Ако всеки един месец вие имате един ден, в който програмата да е тъй отредена, както Бог предвидил, то ще бъде една велика сила в живота ви във всяко отношение. Защото, за да бъде човек идеен, философ, поет, в каквото и да е отношение, той трябва да има известно вдъхновение. Имаш ли вдъхновение, всичко може да постигнеш. Нямаш ли вдъхновение, нищо не може да постигнеш.

Сега някой от вас да му кажа да пее, за кого ще пее? Тогава пеенето в природата за кого е турено? Какво е вашето предположение, защо е турила пеенето? Тонира. Ние сме намерили, че пеенето тонира нещата, обновява, примирява, събира хората на едно място, улеснява ги. То е едно здравословно състояние на чувствата. То е основен тон на живота. Когато човек иска да живее добре, щом пееш, всичко върви добре. Не може ли да пееш, не върви. В пеенето и в религията, и духовните хора – всички пеят. Даже Христос изпя няколко песни.

Сега не искам да критикувам, искам да изложа обективно фактите. Защото, когато човек критикува, туря своите си възгледи. Аз не искам да туря моя възглед, искам да изнеса фактите, както са. Всеки един от вас може да тълкува, както обича. Колкото по-правилно тълкува, толкова по-добре за него. Защото не само аз тълкувам. Защото, ако аз тълкувам правилно, за мене е. Ако вие не тълкувате правилно, пак е за вас. Всеки човек се ползва толкова, колкото правилно тълкува проявите на природата, или проявите на Бога. Човешките неща са второстепенни.

Казвам сега, вашето махало какво говори? Може да почерпите от кладенеца вода. Кажете сега какво правило туряте. Или кое е най-важното? Кажете най-доброто правило, което вие имате.

След като говоря, ако вашите книги са отворени, ако всичият моят гъжд падал на написаната книга,

има опасност написаното да се развали. Едно правило: когато говори кой и да е оратор, кой и да е професор, затворете вашите книги, слушайте. Щом държите книгата отворена, може да се наваси. Сега дръжте вашите свещени книги, сравнявайте, ще напишете каквото можете. Има места, дето може да напишете някоу работи. Но когато вали дъжд, не изнасяйте книгата навън, в дъждовно време да четете. Когато вали дъжд, когато има прах, пак не четете. Когато няма нито едно облаче, когато времето е хубаво, излезте навън. Човек, който иска винаги да бъде свободен, така трябва да постъпва.

Занимавайте се винаги с това, което е реално. Как изглежда слънцето, ясно ли е времето, или не. Срещни ония хора, които са весели. Като срещнеш един човек, ако има изгрев, гледай го, ако няма, остави го, не го спирайте. Аз като срещна хората, които нямат изгрев, не ги гледам. Заоблачено, няма изгрев, оставете го, нека се оправя със своя ум. Той сам не харесва изгрева си, той не е отговорен заради него, така дошло съчетанието. Щом има хубав изгрев, пак не зависи от него. Този човек има благоволенieto на небето. Спри се и виж изгрева на този човек.

За мене, когато хората правят погрешки и когато правят добро, нито едното положение, нито другото е тяхно. Само че погрешката е там, че не оценяват. Нашата погрешка е, че ние не оценяваме. Защото, ако бащата е светия и майката е светия, всичките изгреви ще бъдат свети, най-хубавите изгреви. Но ако изгревите на баща ти и майка ти са тъмни, и твоите изгреви няма да се различават. Какъвто е изгревът на баща ти и на майка ти, такъв ще бъде и твоят изгрев. Или каквото мисли баща ти и майка ти, такова ще мислиш и ти. Затуй разумните същества, като слизат отгоре, се молят Господ да им даде добри родители, те да мислят добре, и той да мисли добре. Или казано на друг език, всеки търговец се моли да му дадат здрави чували,

че да тури житото си, чувалите да не бъдат скъсани, да тече. Всеки се моли да има здрава, суха къща, че като тури житото, да се не овлажни. Всички трябва да имате здраво тяло.

Сега аз често слушам, някои казват: "Учителят говори точно това, което аз мислех." Много грешите. Никога аз не говоря, както вие мислите. Вие така мислите. Не се лъжете. Нито вие говорите, както аз мисля, не, ни най-малко. Аз имам за цел да изясня един велик Божи закон, не да изясня какво аз мисля, нито да изясня вашата философия, какво вие мислите. За мене вашата философия е ваша философия, моята философия е моя философия.

Казвам, четете едн-коя си книга. Ама какво пропояввал, какво учил Христос. Казвам, четете Евангелието, по-хубаво от туй няма какво да се каже. Казвате: "Той, Христос, и петте девици..." Как разбирате, какво е казал? "Ама ти как го разбираш?" Моето разбиране е заради мене. Моето разбиране не може да бъде твое. В моето разбиране има една специфичност, която не може да бъде твоя. Ти как разбираш Божиата любов? То е специфично. В моето разбиране може да има една специфичност, която не може да предам, все ще липсва нещо. Може във вашето разбиране, и вие не може да предадете.

Някой иска да ме убеди, че много мисли. Ти мислиш, но все на земята седиш. Ти като мислиш, твоята мисъл не е толкова силна, че да се вдигнеш над земята. Някои светии, след като двайсет-трийсет години са мислили, са могли да се вдигнат над земята. Голяма сила, да олекне човек. Човек може да се вдигне на един метър, на два, три, пет, шест метра. Като престане да мисли, слиза долу.

Сега, кой от вас се е вдигнал на един пръст? Някой ще каже, някъде без малко се е вдигнал на един пръст. Не, той се е вдигнал на пръсти. Не на пръсти, но да се повдигнеш един пръст и да чувстваш, че не си

на земята. Казва някой: "Аз чувствах, че не бях на земята, вдигнал се бях." Трябваше някой да измери с един сантиметър, че е факт, да се види. Един капитал трябва да бъде положителен. У нас трябва да има положително.

Сега това, което ви говоря, не го вземайте за вас. То не се отнася за вас ни най-малко. Сега аз не говоря нито на едного от вас. Аз говоря на една публика друга, нито за един от вас не говоря. Има една друга публика, която вие не виждате, хич не я виждате. На нея говоря. Те ме гледат много сериозно, казват: "Бамбашка!" Те ме гледат много замислени. Техните мисли се предават на вас. Вие бъдете спокойни. Вие считайте, че всичко сте разбрали, те не разбират. Казвате: "Ние мислехме друго да каже." Казвам, не може, понеже тези са, другояче не може да се каже. Вие ще разберете, те мислят.

Хубаво, сега аз като кажа, че тук има една публика, вие изведнъж мислите какви са те. Вие какво мислите, салонът е пълен с ангели? Никакви ангели няма. Със светии? И светии няма. Пророци? И пророци няма. Обикновени, по-долу от вас, на тях говоря. Който има, трябва да даде. Богатият е богат, и сиромашът е богат. Ако всичките хора бяха богати, богатството нищо нямаше да струва. Ученият е учен при невежия, и той има възможност да бъде учен.

Сега за вас кое е, ха да видим. Има нещо, което няма да приемете, малко безверници сте. Аз съм ясно-видец, ще ви кажа нещо, което няма да приемете. Вие сте много добри хора. Като вас никога не съм срещал. Вие сте първи по рода си, които съм срещал досега, по-добри хора няма. Ето, няма да вярвате. Сега ще кажете: "Ето, виж как ни подиграва." Ето, не вярвате. Като кажа другото, което вие сами казвате, него вярвате. Казвам нещо, което за вас се отнася, казвам едно нещо, че сте много добри. Богати сте, пък сте гениални, по своя ум всички сте геници, талантиливи, с най-големи дарби, които съм срещал.

Сега, блажени веруещите. Има нещо, което хората не вярват. Питам сега, не сте ли повече от гении. Че гениите са нищо пред вас. Някои от вас са толкоз веруещи. Ще се разделите на гва лагера, едните ще кажете: "Знаеш какво каза Учителят." Не туряйте туй за авторитет. Какво казвам? Туй, което казвам, вярно ли е? Приемате ли го? Аз зная какво приемате. Аз изказвам една истина, която е вярна. Вярна е само при дадени условия. Защото по какво се отличава един гений? Както разправят учените хора, обществото го създава. Защото баща му, дядо му, ред поколения, десет-петнайсет поколения деди и прадеди работили, и той е израз на тази гениалност. Тъй щото от научно гледище то не е едно усилие негово. То е общ израз на ред поколения, които са работили.

Вие сега сте гении неприявени. Следователно, ако ви турим в едно общество благоприятно, вие ще се изявите. Ако събера десет души около вас музиканти или сто души хора, първокласни музиканти, всеки от вас може да го направим певец, певец по-гениален от тази певица. Та всеки един от вас, ако го турим на топлина, всяка една земя, като се стопли, ще се разтопи, размрази. При тия добрите условия, които може да ви се дадат, може да се проявите, гении сте. Ако при добрите условия не може да се проявите, не сте гении.

Аз не искам, като ви казвам това, да кажете: "Той ни похвалява, хубаво говори за нас." Искам само да констатирам един факт. Но взимам думата "добро" по същество, не по дела. Ако е за постъпки, че постъпвате добре, аз не говоря, че сте добри по същество, тъй както сте в природата. Аз разбирам доброто като един непреривен акт на природата, но за отделните постъпки аз въпрос не правя. Възможности са скрити във вашата душа, няма никакой, който да не желае доброто. След като направи една погрешка, той се разкайва.

Казвам, най-хубавото всеки си го мислил. Кой от вас не е мислил хубави и велики работи, да облагодетел-

ства цялото човечество. Кой от вас не е мислил да бъде като Христа, да спаси човечеството. Аз съм го чувствал, то е хубав порив, той иска да бъде като Христа. Аз бих искал всички да бъдете като Христа. Те са като него, но не са проявени. Казва апостол Павел на едно място: "Всички ще бъдем подобни нему." Ние сме подобни, но тогава ще има друго подобие.

Та сега целта на моята реч беше за другите. Казвам, приблизително те са по-долу от вас. Понеже вие сте проявени гении на земята, онези, които ме слушаха, бяха не проявени. Вие сте проявени гении. Ами че след време може да ви срещна в някое поколение и да не ви позная.

Сега кое беше заради вас? Най-смелият ученик нека го каже, кое беше заради вас отначало. Правилото, какви бяхте? По-добри хора от вас няма. Вие туй трябваше да го подпишете с двете ръце. По-добри хора от вас няма, вие го вземете. Бог ви е направил, по-добри хора от вас не може да направи. Казва: "Че ако е така, защо аз не се проявявам?" То е твоя погрешка. По-добри хора от вас Бог не можеше да направи. Защо не се проявявате, то е ваша работа. Останете с мисълта, че вие сте най-добрите хора. Защото, ако туй не приемете, аз може да обърна знаците.

Кое е по-хубаво да се каже, че сте най-добрите хора или... Това е здравословно състояние на човека, към което човек се стреми. Другото е неестествено положение, то е случайно, вметнато. Когато човек туря: "Аз съм най-добър. Не в постъпките съм най-добър. Свързан съм. Всякога, когато видя доброто, в когото и да го видя, аз го разбирам."

Туй предразположение, че виждаме доброто навсякъде, аз съм най-добрият човек. В дадения случай, когато съзнавам, че съм най-добрият човек, навсякъде съзнавам, че всичко, което Бог е направил, е добро, тогава съм най-добър. Когато съзнавам, че светът не е направен както трябва, не съм най-добър. Когато съм бла-

годарен на всичко, аз съм най-добрият, туй подразбирам практически. Всичко върви тъй, казвам: "Светът е добър." Защото има един човек, когото вие не обичате, има друг, когото обичате. Има някой човек, аз не го харесвам, има друг, харесвам го. Готов сте живота си да дадете заради него. Къде е погрешката – в този или в мене? Аз мисля онзи, който познава душите, всякога е на правата страна. Който гледа лошото, е на лошата страна. Чиновници, които сте, може да ви глобят, но ще знаете, че сте много добри хора, от много добрите хора сте.

Останете с мисълта, че сте много добри хора и да се проявите, да станете такива. Не да станете добри, но да се проявите като добри хора. Като дойде, повярвайте, че може да се проявите, понеже имате условия. Не чакайте да ви докажем, да подпишем ферман. Ферманът отдавна е подписан.

Основната мисъл – трябва да знаете, че онова, което Бог ви е дал, е повече, отколкото вие може да оценявате. Туй, което сме сега, сме повече, отколкото ние оценяваме. Тази е правата мисъл. Туй, което сега носим със себе си, е повече, отколкото ние оценяваме и прилагаме в живота. Като оценим това, което сега имаме, ще дойде в бъдеще, ще се приложи на това, което сега имаме.

Размишление

"Озарил си ни с любовта си и виждаме чудните ти дела."

*Двадесет и трета лекция
на Общия окултен клас
29 януари 1930 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

НОВИТЕ ВЕЯНИЯ

Любовните отношения са със смисъл на флирт. Флиртът какво е? Любовните отношения и флиртът какво е? Любовните отношения и флиртовите отношения какво са? Кажете ми сега, тия от вас, които са флиртували, какво нещо е флиртът. (*"При флирта няма цел."*) Както ~~е~~ да е, на всички тия понятия и идеи им давате някак вторично значение. Най-първо, ще дойдат ония чувства, които създават флирта. Флиртът се дължи на едно чувство. Флиртът не е пълно изражение на чувствата на човека, явява се временно, но тази форма не изразява напълно чувството. Флиртът е лъжливо чувство, не е вярно чувство. Кое чувство е установено? Като идете при бакалина, гледа да прекара захарта, ориза, маслините. Казва: "Много хубави са." Но после има да чистите ориза. Някой път погледне, иска да те има за мющерия, даде ти нещо хубаво.

Казвам, трябва да се гради върху бащата и майката. Мнозина от вас нямате идейна ясна представа какво нещо е бащата и какво нещо е майката. Някой иска да се жени. Хубаво, да се жени. В природата такъв ангажимент няма го, един социален институт установен, както е сега женитбата, не съществува. В природата съществува отношение на половете. Отношение на баща и майка съществуват, но какво е отношението? Може майката да съзнава или да не съзнава, тя иска да роди дете. Какво дете ще роди? У всичките майки в света, колкото има, всичките майки раждат

това, което са те. Но често човек ражда това, което не е. И първата майка в света роди едно същество, което не беше като нея. Каин не беше от същия баща, нищо повече. Първият син, който ѝ се роди в света, ни най-малко не мязаше на баща си. Защото този човек в рая беше кротък и смирен, той не беше месоядец, вегетарианец беше. Тия негови синове, като излязоха навън, не бяха вегетарианци, месоядци бяха. Заради една малка причина, откъде научи, принася жертвоприношение, вдига цепеницата, убива братя си. Защо именно? Че неговият дим не отивал направо нагоре, но пълпел по земята. Кой е виноват, че неговият дим пълпел на жертвоприношението?

Хубава философия. Казвам, кой е причина, че димът не отива нагоре? Често бащата и майката се карат за дима, дали е димът на бащата, или димът на майката не отива нагоре, пълпи по земята. Майката всякога трябва да роди едно същество, което поне да седи по душа тъй чисто и възвишено като нея. Не да бъде един престъпник, но да бъде подобен на нея. Или другояче казано, да роди една душа възвишена, която да гоиде да гради и да помага на човечеството. Сега светът е напложен от какво? Ние имаме излишък на същества, непотребни на земята, които чакат, готовановци, сега да гоиде Царството Божие, да ядат и да пият, и да се удоволстват. Те са дошли, а пък на земята няма място за удоволствие, изключено е всяко удоволствие. Животът не е удоволствие. Вследствие на това престъпване на този закон постоянно има наказания, страдания. Едно малко удоволствие ще си позволиш, но из носа ще ти излезе.

Казвате: "Защо тъй? Нали трябва да се живее." Да се живее, но животът и удоволствието са както влюбването и флирта, такава е почти разликата. Да живееш, е едно нещо, и да се удоволстваш, е друго нещо. Ти може да бъдеш майка, ако родиш един син. Щом родиш един престъпник, ти не си майка, ти си кърмил-

ница на престъплението. Един извор, от който излиза мътна вода, какъв извор е? Извор наричам онзи, който извира най-хубавата вода. Майките трябва да подготвят условията, да дойдат ония възвишените души, които очакват горе на небето, понеже те сами не може да слязат на земята.

Тогава в бъдеще бащите ще се явяват само веднъж в месеца, в бъдещото общество майките ще излязат на сцената. Тя ще каже, че бащата е някъде далече. Той ще се явява като техен приятел, няма да казва, че е техен баща. Майката ще ги отглежда, тя ще има авторитет. А пък сега бащата и майката, като се карат, никакъв авторитет нямат. Децата виждат как се карат, спорят се и губят авторитета. Тъй като бащата е някъде, ще има авторитет, веднъж в месеца ще се явява вкъщи. Казвам, как ще ви се види това? Той ще ходи на друго място. Че тогава майките ще бъдат осигурени, не като сега, да ѝ се запали главата. Ще бъде тя осигурена, комфортно жилище. Бащата, когото децата не знаят, ще дойде, ще донесе нещо като техен приятел. Те все ще мислят, че ще видят някога баща си, за да се създаде един импулс. При сегашните условия на природата да се създаде един импулс.

Казвам, да знаете баща си, и да не го познавате. Много добре е баща си да не сте го виждали, но да носите неговия характер. То ще бъде една фаза. Въпросът за женитбата седи другояче. Трябва да знаете, вие не се жените да намерите един мъж да ви гледа, вие не се жените да се удоволствате. Вие влизате в природата да станете майки, да родите един-двама светии. Като дойдете с туй, ще се повдигне една душа. Пък ако роди един престъпник като Каина, освен че няма да има никакво повдигане, но ще останеш назад в света, да си изкупваш греховете на туй развитие.

Казвам, идеите на бъдещите майки, тия вашите синове и вашите дъщери да имат високо мнение за вас, ще имат един свещен трепет към майката, понеже

светия дошъл напред. Сега дошъл някой от долните светове. Тогава синът казва: "Ти защо си ме родила, трябваше да ме изгледаш." Той седи, казва: "Това ще направиш, онова ще направиш." Питам, този син, който заповядва на баща си, какъв син е? Той ще се опрентне да работи, ще носи своите способности. С малко ще се научи, не му трябва много учение, както сега учат.

Вземете, да кажем, вие имате единицата, после имате 2. Каква е разликата? Буквално каква е разликата между единицата и две? Ако вземете като количество: имате едно кило захар, имате две кила захар. Имате едно дърво, имате и две ябълчни дървета. Тогава какво е отношението между едно кило захар и другите две? Имате една ябълка и две ябълки, по какво се отличават двете ябълки? Ако вие не разбирате закона, един метод, двете е за примиряване на противоречието на единицата. Когато съществува едно противоречие, в единицата, в личния живот на човека, всякога в личния живот на човека съществува едно противоречие, ти може да примириш това противоречие само със закона на двете.

Ако вземете Питагора, той е дошъл до числото 4, в своята система той е спрял до 4. Числото 4 е закон за примиряване на противоречия, които произлизат от 2. Спорът, който може да се произведе между две единици, между два живота, може да се примири с 4. Спорът между две единици означава същевременно женският принцип. Спорът между две жени може да се разреши с числото 4. Една жена, която се мъчи в себе си, може да се примири с числото 4.

Сега да направя мисълта си ясна. Гладен си. Нали гладът съществува като една сила, която действа в света. Ние не знаем каква е, как се е родила, коя е дълбоката причина, но като явление ти седиш и се безпокоиш, безпокои те стомахът, ставаш малко нервен, не си разположен духом. Значи за глада трябва един метод. Кой е методът? Давам ти една ябълка или кру-

ша, или слива, или малко печен хляб със сирене. Българинът си мислил това сирене да задоволи глада. Този метод е общ за всички същества. Като започнете от най-нисшите, от микробите, до човека, все същият закон е, на яденето и уталожването на глада.

Представете си сега вашия син, сега законът какъв е? Имате един син. До известно време е дете, но след туй детето става неспокойно, палаво, опаки става. Възпитавате го, учите го, но той от ден на ден става опаки. Морализирате го, но нему трябва нещо друго, като онзи човек, който работи дълго време, казва: "Копай." "Не – казва, – не искам да работя." Сложи мотиката, не иска да работи, казва: "Работих десет часа, не искам да работя вече." Защото откъснали са се неговите ръце, известни енергии в тялото вече са се изгубили. Трябва му нова енергия.

Вашият син, който е недоволен вкъщи, доведете му вие един другар, подобен на него, да кажем на пет, шест, десет години, веднага ще се измени естеството. Има вече между тия две същества обмяна на енергиите, природата вече действа. Обменят се енергиите на вашето дете, неговият характер се видоизменя до известна степен. Видоизменила се не същината, но има придатък в неговото разположение.

Този закон трябва да го проучвате, понеже тялото, тия милиарди клетки, които съществуват в тялото, същият закон седи, ще се яви едно недоволство. Много пъти сме срещали някой човек, добре възпитан, казва: "Сега не ме закачай." "Важен е въпросът." Той маха с ръка, казва: "Оставете ме." Онзи, който не разбира закона, тръгне подире му: "Какво ти е?" Остави го. Той, като ти махне с ръката, казва: "Нищо не искам, нищо не ми е." Той се справя с глада. Търси той, тръгнал по пътя, търси гостилница да се наяде. Търси някой гостилничар, но понеже този човек има вкус, той търси по възможност най-хубавата гостилница. Те са форми.

Заражда се във вашите клетки тъй вътрешно недоволство, имате не само със себе си да се справяте, но имате всичките ваши служци, тия милиарди същества, на които вие сте господар. Те издават гласа си, цял бунт става в главата, в дробовете, навсякъде. Всичките реч държат, казват, че управлението на господаря не е такова, каквото трябва. Какво ще прави господарят, как ще ги примири? Вие ще внесете този новия елемент в тялото. Всеки ден вие ще внасяте новите идеи, и във вашето тяло колективно ще внасяте енергия. Това са души, тия клетки. Учените ще казват, че клетките били микроскопични. Но те не са неразумни, много разумни са. У някои такива клетки има, такива специалисти, че като стане повреда някъде в тялото, господарят ще ги повика, някои от учените клетки, той няма да дава наставленията си, ще покаже само мястото за поправката. Той ще се оттегли, но специални учени професори веднага се разпореждат, гойдат втори, трети, поправят работата. Намесиш ли се в работата...

Казват: "Като знаеш, направи го." Ти седиш, философстваш отвън за Бога, всичко знаеш, но кожата ти, като се охлузи, не може да заздравяш. Тия професори ще гойдат, ще закръпят работата. Те тъй хубаво някой път закръпват, че никакъв белег не остава. Ако не знаеш как да постъпваш, много пъти ще остане белег по тялото, понеже се месиш в работата.

Та казвам, в онзи вътрешен процес на нашата мисъл азът не е онзи, който създава мисълта. Или човешкото съзнание не е, което създава чувстванията. Човешкото аз не трябва да се меси, то възприема мислите и желанията. Значи мисълта произхожда отнякъде. Нашата мисъл, нашите чувства, те си имат свой произход някъде.

Да кажем, зароди се в тебе едно чувство. Даже старите хора в месец май имат любовни настроения. Аз искам да ви покажа силата на природата каква е. Той върви, старец, презгърбил се, вгълбил се в разсъжде-

ние за онзи свят, но щом дойде някоя мома, той завърти мустака. Туй става не по негово желание, то е несъзнателно. Тази сила, която борава в природата, се предава на неговия ум. Погледне, погледне, дойде друго съзнание, казва: "Туй е стар човек, на тази възраст, пък поглеждаш на младите." После пак забрави, пак дойде другото съзнание, пак завърти мустака. После пак се изобличава, казва: "Стар човек си."

Питам сега, отде той се научил, отде иде осъждението в него. Стар човек бил. Че какво лошо има, че си хванал мустака, защо именно, като хванал мустака и го усукал, се счита за лошо? Какво зло има, отде се е появило това понятие, че има нещо лошо в усукването на мустака? Той не е това първото съзнание. Този старец разбира това чувство, той мисли, като ходи и тропва с тоягата, че е нормално. Че какво разрешава? Той нищо не разрешава с тоягата. Че той е стар, и това нищо не разрешава. Сега дошъл да възприеме впечатленията от окръжаващата природа, позасукал си мустака. Да тури ред и порядък. Като засукал мустака, какво има в това? Искам да разсъждавате.

Един ден ме придружава един американец, мой познат, много интелигентен, много разбран млад момък. Като се разговорихме, дойдохме до едно място, той започна да се смее, истерия го хвана, куска се, куска се. Обръщам внимание, гледам, на тротоара хвърлили на един петел царевица и жито, той клъве и рови. Смее се на петела. Той мисли, че като рови, изважда царевицата. Казва: "Аз се смея на този глупав петел, че той рови камъните." Той пак ще порови, пак ще клъвне. Петелът клъвне, пак рови, пак клъвне. Петелът сам по себе си не може да си представи, че почвата е твърда. Той ровил някъде. Често ние като този петел ровим, без да има нужда, ровим, без да изваждаме нещо. Казва: "Разсъждавам, да извадя нещо от земята." Какво ще изваждаш. Най-първо, човек няма какво да рови, краката може да си повреди.

Ние казваме, трябва да се мисли. Няма какво да се мисли. Ти ще възприемеш една мисъл, тъй да правиш много големи разсъждения, няма нужда. Запример, вземете философски, казва някой: "Докажи ми има ли Господ, няма ли Господ." Най-първо нека се разбере има ли Господ, няма ли Господ. Има ли слънце, няма ли слънце. Понеже в този спор вие ще започнете от видимото в природата, тъй както е законът. Който пита има ли Господ, тогава ще поставим въпроса, има ли слънце, или няма слънце.

Вечерно време няма слънце. Казвам една научна теория, че слънцето лятно време изгрява в четири часа или в пет часа. Казвам, може да се докаже, има известни данни. Сега имаме случаи, когато слънцето го няма. Сега няма слънце тук, но на друго място и сега свети. Това, което не може да се докаже, в един-два часа, аз може да ви докажа, че слънцето лятно време в четири часа ще дойде. В 12 часа го няма слънцето, някъде е по работа, не го зная къде е, но ви казвам, че в четири часа това слънце, което сега го няма, ще се яви на едн-кое си място. "Че как може?" Изваждам часовника: "В четири часа ще дойде." Казва: "Ти сигурен ли си?" Хубаво, след четири часа ще знае. И наистина след четири часа това слънце се показва на хоризонта. Казва: "Сега това слънце ще остане ли за дълго време?" След дванайсет часа това слънце пак ще се изгуби някъде. До вечерта, в шест часа, то ще си замине и постепенно светлината ще се намали. Къде отива? Това са други теории, къде отива, как се върти земята. Представете си, че нищо не знаем, само констатираме факта, как се явява и изчезва, може да не са философски, но само констатираме известни явления.

Казвам, когато ние питаме има ли Господ, или няма, то е същото отношение, както онзи да пита има ли слънце, или няма. Този човек, така се е обърнала неговата душа в неговите отношения, че в отношенията на Бога няма ясна представа, в неговия свят е среднощ. Следователно ти не може за Бога да му гово-

риш, няма никаква представа. Казвам: "След четири часа ти ще имаш ясна представа за слънцето."

Казвам тогава, вие не може да си представите Бога във форма на човек. Вие не може да си го представите, но всъщност онзи, който създал нещата, не мязат нещата на него. Ще кажете, как тъй. Гърнето мяза ли на грънчаря? Той може да направи някое гърне, което да мяза донякъде на него. Колата мязат ли на коларя? Онази жена, която тъче платно, то мяза ли на нея? Онази, която преде, тази жичка мяза ли на нея? Не мяза.

Следователно идейному ние за Бога ще имаме една идея неограничена. Туй същество, в което живеем и се движим, то определя. Значи всичките наши възможности идат от него и се преливат в нас. Каква е неговата същина, завинаги ще си остане една от великите тайни в света. Не мислете, че някога ще знаете какво нещо е Бог сам в себе си. Защото, ако вие сполучите да определите какво нещо е Бог, вие ще бъдете по-големи от него, от туй Божество, което вие искате да определите. Следователно, щом това Божество е всякога по-голямо от вас, то ще остане всякога неопределено от вашето съзнание. Сега туй е за обяснение.

Казвам, вашият бъдещ живот в сравнение със сегашния какъв ще бъде? Сегашното социално общество за бъдеще какво ще бъде? Как трябва да се устрои бъдещото общество, че да има хармония между хората? То трябва да се устрои по известни правила и закони, които вече съществуват в света. Така живеят напредналите същества, светииите. Така живеят боговете, така живеят ангелите. Те са разделени на йерархии и живеят в пълна хармония, в пълно разбирателство. Между тях има полови различия. И между ангелите има полови различия, но не такива, каквито съществуват между хората.

Та казвам, сега, в новите веяния, казват: "Да имаме една религия." Ако една религия ще внесе в тебе спор, както сега спорят религиозните хора, религиозни-

те хора са направили да има спорове, това не е религия. Истината не може да влезе в никаква религия. Тя може да бъде предпоставка на истината, но Бог не може да се включи в никаква социална форма. Религията, да кажем, че Бог е в православната църква или в католическата църква, или в будическата. Ако кажем, само ние както разбираме живота, е право. Православните казват: "Само в нашата църква ще намерите правата идея." Хубаво, ако това е вярно, тогава всички тия православни трябва да бъдат светци, да няма никакъв спор.

Вие ще кажете: "Тук, в новото учение, истината е при нас." Ако истината е тъй, както вие я разбирате при вас, тогава между вас не трябва да има спор. Колко пъти стават спорове, колко пъти стават спорове, и то за какво. Че някой гърпа мустака. Събрали се някъде, че не поканили едн-кого си. Или че някой седнал назад, друг напред. За такива детински работи спорят, занимават се още за места, за столове още се борят. Може да се борят, то е една философия. Щом ви дадат истинското познание на живота, сто души може да седнете на един стол. Знание ви трябва. Цялото събрание може да се съберете на един стол. Като дойдете, ще се смалите, вие ще седнете и ще има място още за сто души. На един стол преспокойно може да седнат двеста души, без да има никакъв спор. Знание трябва. Ако нямате знание, при такава една форма само един може да седне.

Спор има и за храненето, понеже някой взел повече, повече яде. Храна има в природата. Колкото храна се дава, има и още толкоз хора. Но понеже в съзнанието няма разбиране, тази храна в природата се превръща на един излишък. Постоянно съществуват тия спорове при сегашното социално състояние. Сегашният спор е спор на своенравните деца. В края на краищата този въпрос ще се уреди, така че всичките тия, които спорят, ще бъдат приятели. Нищо повече. Като започнете от последния слуга до последния господар, от последния слу-

жител до патриарха, всичките ще бъдат приятели на общо основание. Тогава ще миряса светът. Че смъртта, това е едно наказание за онези, които не разбират Божия закон. Хлябът е малко, неблагодарен си, дават ти още, неблагодарен си, пак ти дават, неблагодарен си, всичко, каквото ти дал Господ, неблагодарен си. Най-после дойде големият протест, вземе всичко, каквото имаш.

Тогава ни утешават, че като идеш в оня свят, ще бъдеш добре. Тъй не се говори. Туй не минава, като идеш в оня свят. Като те изпъдят от училището, къде ще идеш? Ако ти в училището си непочтен, може ли, като излезеш, да бъдеш най-почтеният. Какъвто си тук на земята, такъв ще бъдеш и в другия свят. Ако тук си непочтен човек, ако тук си разплакал и сухо, и сурово, като идеш в оня свят, че там още като умираш, ще вземат всичките предпазители мерки да се освободят от тебе. И там ще бъдеш такъв.

Казвам, нас искат да ни убедят, че тук човек може да бъде зле, на оня свят да бъде добре. Мястото не изменя. Общественото положение, съзнанието на хората – до известна степен. Законът на противоположностите на двете, този закон е характерен за две единици. Спорът между две единици може да се поправи. Едната единица, то са две числа, които се борят. Първата единица е направил бащата, втората единица е направил синът. Следователно в това отношение майката ще бъде в средата, от едната страна бащата, от другата синът. Ще образуват любовта. Този е законът. Майката вече ще смали едната единица, затуй вече иде делението.

Казваме, единицата се дели. Една десета. Защо се дели единицата? Ако тази единица не се делеше сама на себе си, щеше да има голямо нещастие в света. Благодарение, че може да се дели, може да се поправят погрешките в света. Законът на поправянето, гробовете, това е метод за смаляване. Работиш с гробовете в даден случай. Трябва да знаеш единица ли трябва да останеш,

или трябва да се делиш. Седиш във водата. Допуснете, цяла единица има около тебе, петдесет килограма злато, и във водата ти потъваш надолу. Но имаш сила, те са куки накачени, откачиш една, хвърляш, откачиш друга, хвърляш. Ще хвърляш дотогава, докато се уравниш относителното ти тегло с водата, да можеш да седиш. Другояче с тази тежест ти ще идеш на дъното на морето, ще изгубиш живота.

Когато дойдете до закона за относителното разбиране в света, изхвърлете всичко онова излишно, което може да произведе спор в душата. Дотогава, докато спориш в света за своите права, ти воюваш в света. Който воюва, той не е на правия път. Той въпроса може да го разреши, но винаги ще излезе със счупена глава, със счупен крак. Той нищо не разрешава. Природата обича разрешаването на въпроса, на най-малките мъчнотии.

Казвам, ти ще разбереш единицата, ще вземеш положението в даден случай, баща ли си, или син. Следователно, ако си баща, ще се явиш само веднъж на месеца в дома. Майката е господарка. Ако си в положението на син, каквото майката заповядва, ще изпълняваш. На умната майка ще изпълняваш всичките разпореждания, без никакво противоречие.

Да кажем, събудиш се в четири часа. Вие, които тръгвате в пътя на новото учение, нещо ви казва: "Стани!" Ти искаш да станеш, но отвън е малко студено сутринта, но изведнъж не искаш да станеш. Започваш да разсъждаваш, извадиш носа, ръката навън, казваш: "Студено." Чакаш да стане жената да запали печката, че дотогава – под юргана. Стани веднага. Като дойде тази мисъл, стани. Казваш: "Ще изстина малко." Щом станеш, наметни се с юргана отгоре. Никакво разрешение, няма да туряш юргана отгоре, няма да разсъждаваш. Стани, облечи се, майка ти те вика. Дълго време баща ти не е идвал, твоята майка казва: "Стани." Сега ти седиш под юргана, не ставаши. Тогава в природата има екзекутори, които ще дойдат, майката ще прави

да те наложат по всичките правила. Целия ден ти си неразположен духом, мъчно ти е, криво ти е, не знаеш причината. Стяга те нещо. Дойде едно вътрешно разкаяние в душата, че си направил някаква погрешка, не си станал навреме. Представете си, мине един човек, казва ви да станете в четири часа. Казвате: "Става ли се в четири часа?" Може да станеш. Сега нас трябва да ни заставят да станем.

Представете си, че вас един човек ви обещае, точно в четири часа носи двеста хиляди лева. Вие нямате нито пет пари. Трепериш за двеста хиляди лева. Ставате в четири, даже преди четири ставате. Ще бъдете облечени и чакате при вратата, веднага, като донесе торбата, трябва да я вземете. Умен е този човек. Ако закъснееш, този човек ще мине и ще замине. Тогава ще изгубиш. Ти сутринта гледаш навреме да бъдеш, даже половин час по-рано си станал. Ще вземеш торбата. Казва: "Радвам се, че си станал рано."

Ние сега разсъждаваме философски трябва ли, или не. То е губене на време. Има неща в природата, които не изискват разсъждение. То е интуитивно възприемане. Ти ще разсъждаваш, след като приемеш тази голямата кесия. Тогава седни, разсъждавай, колкото искаш. На онзи, който носи кесията, никакво разсъждение. Ще бъдеш точно навреме, ще благодариш, ще кажеш: "Много ти благодаря, че си направил труд да я донесеш." Тогава ще седнеш, ще разсъждаваш колкото искаш. Прави сметка. По никой начин не философствайте, вземете кесията най-първо. След туй четете два ж, три ж, колкото искате. Внесете толкоз за това, за онова, за децата, за жената, за автомобил. Разбира се, двеста хиляди златни, те са една почтена сума. Колко милиона правят на български левове? По трийсет лева да ги турим швейцарски. ("60 000 000.") Един български милионер, който може комфортно да живее.

Отсега нататък трябва да имате максими, трябва да знаете какво нещо е семейството. Ако ти нямаш

една майка, която да е оставила един свещен образ в ума ти, то не е семейство. Ако ти нямаш един баща, когото свещено да очакваш да видиш, това не е семейство. Бащата да бъде нещо свещено в твоята душа. Майката, като дойде, да причини радост. Така трябва да бъде бъдещото семейство.

Сега синовете казват за бащата: "Нашият старик да си върви за оня свят." Къде е тогава бащата? Старикият да си иде в оня свят, бащата го няма. И за майката казват: "Нашата старица да си иде в оня свят." Майката я няма. Синът казва за бащата: "Да си върви." Неговият син казва: "Да си върви." И тъй нататък. Тогава къде ще му излезе краят? Този да си върви, онзи да си върви, какво се постига тогава? Ние се намираме в положението, вземеш една лопата пръст, туриш я, вземеш втора, туриш я. Трупаш, натрупаш една грамада с пръст. Какво си разрешил? Нищо не си разрешил. Тази пръст трябва да се разсее, да се сее, да израсте нещо, ябълки, круши.

Казвам, първото нещо, към което трябва да се върнете, е следното: да възстановите онова положение във вас на майка ви, което е съществувало. Майката, където и да е тя, съществува във вас. Или да ви кажа, да добиете вие за любовта един свещен образ. Тя всякога внася новия живот. И за мъдростта бащата трябва да имате свещен образ. Майката и бащата – човекът на светлината, да бъдат два образа свещени. Като помислиш за бащата и майката, всичките скърби и страдания да се стопят. Да се зарадваш, като помислиш заради него, всяка скръб, недоволство, всичко да изчезне. Като помислиш за майка си, – същото, всичките страдания да изчезнат. Като помислиш за майка си, щом се махнат всичките скърби и страдания, то е майка. Щом като помислиш за бащата, и всички скърби и страдания изчезват, то е бащата. Не се ли махат скърбите и страданията, или той не ти е баща, или ти не си разбрал баща си. Те са новите влияния, новите тежения, които трябва специално да схванете.

Има такива положения, то е един роман. Има една княгиня, която се оженва за един господин от друго положение. Тя казва: "Толкоз години сме живели, още толкоз искам да живея. Не сме си казали горчива дума. Всякога съм била радостна да направя нещо заради него." Може и други примери да съществуват в света.

Та сегашният живот е една преходна фаза на онзи съвършен живот, който настъпва. Ако ние в бъдещето ще възлезем да създаваме както сегашния порядък на нещата с такива семейства, с такива разбирания, с такива деца, такива дъщери, то е губене на време. Туи може да го правят невежите, но хората на бъдещата култура, хората, които се готвят за небето, разрешават великия въпрос да раждат престъпници като Каина, какъв смисъл има животът. Светии трябва да раждат. Една майка, преди да роди, трябва да знае какъв ще бъде синът. Синът, който ще бъде, да бъде светия. Той, като дойде, може да донесе всичкото благословение в себе си.

Като четете тия евангелия, има печатани, има и непечатани. Христос е учил гърводелство. Баща му бил много виден гърводелец и от царския дворец заръчали една работа много трудна. Баща му правил, но не могъл да я направи, ще се компрометира. Като дошъл Исус, само минал, и направил работата. Онзи, който слиза от небето, разбира от гърводелство, Той знае да разтяга. Нему не му трябва херенде. Без херенде може да направи работата. Всеки гардероб може да направи без херенде, без туткал може да го направи. Та казвам, след като се е мъчил бащата цяла седмица, той изведнъж го направил за половин час. Казва: "След половин час ще бъде готов гардеробът." Бащата, като се върнал, погледнал сина, учудил се, че може една такава трудна работа да я направи за така малко време. Дотогава той другояче мислил за сина си, но като видял, че това направил, изменил си мнението, видял, че има един талант в живота.

Казвам, ние сега по старите начини се стремим, астрологът едн-кой едн-как казал, не прилагаме. Тази

теория не върви. Теорията не е лоша. Какво не върви? Тия философи са разрешавали по обикновените пътища. Туй, което те знаят, са прави. Обаче съществува един вътрешен закон. Не се стремете вие от окръжаващата среда да почерпите вдъхновение, да почерпите знанието си. Знанието ще дойде отгоре, от слънцето, от далечните звезди, туй знание няма да дойде от обикновените хора. То ще дойде оттам.

Този трябва да е дошъл отнякъде, ако можеше от земята... Казва: "Създаде Бог земята и небето, и земята беше неустроена. Духът Божи се носеше над нея." Всичко, което е на земята, от далечни места е носен материалът, да се направи. Тази земя не е още устроена, животът не е внесъл нещо. Нещо ново трябва да се внесе. Във всяка епоха се внася нова вълна, нов живот трябва да дойде. Този новият живот, наричат го новораждане, ако този нов живот не дойде, каква е вашата философия? Тя е празна. Ти може да храниш една котка, колкото искаш, тя котка ще си остане. Ти може да храниш един вол, колкото искаш, той вол ще си остане. Ти може един съвременен човек да го храниш, да го възпитаваши, той такъв ще си остане. Ако дойде туй новото, то ще измени формите веднага. Ще дойде Божественото и една вътрешна красота ще остави.

Казвам сега, какво разбрахте? Вие ще кажете: "Много разбрахте." Радвам се, че много разбрахте. Някой ще каже, че всичко се изясни. Ако всичко се изясни, аз се радвам, че се е изяснило. (*Учителят пита един брат, той мълчи.*) Ти говориш по философията, понеже туй, което не може да се изрази, е вярно. Научно може да се определи. Когато някой прави приложение на опит, намира се в едно трудно положение. Да заставиш една муха, която кацнала на носа. Слиза от носа, пак се качва, веднъж, два пъти. Уж с мисълта си работиш, казваши: "Имам много силна мисъл." Дойде една муха, той фиксира мисълта, мисли, мисли, мухата не го разбира.

Казвам сега, за да може да изпъдиш мухата, трябва да разбираш нейния език. Ако тази муха, която играе на моя нос, зная къде е слабостта ѝ, може да я изпъдя. Тя е мъжка, казва: "Не може ли да ми покажеш някоя мома? Така не се живее." Търси той, тази работа не може тъй. Искам да зная защо тази муха е седнала на носа ми и ме бута. Не, не, тя си има точно определена идея като муха. Казва: "Разреши моя въпрос." Казвам: "Не зная какво говориш. Разрешавам моя въпрос. Ти ще бъдеш свободна."

Та не мислете, умни са мухите. Тук има един приятел, аз няма да му кажа името. Той в първите дни, когато се е обърнал, когато влязъл в рамките на новото учение, турил си наум да става рано. Понеже бил малко мързелив, имало един голям золник вкъщи, всяка сутрин гойде, кацне на носа му, събуди го. Той му казва: "Стани и вземи да се помолиш на Бога." След като го събуждал цял месец така, той една сутрин станал недоволен и го убил. Казва: "Защо ме безпокои вкъщи?" Умна муха е това, казва: "Стани, време е." Значи тя разбира, казва: "Стани да се помолиш." Каква умна муха.

Та в дадения случай мухите не са толкова глупави. Някога да, но някога са много умни. Много пъти мухите са спасявали жената, да не бъде бита от мъжа. Мъжът намислил да бие жена си, мухата кацне оттук-оттам. Той се позасмее, погледне жена си, казва: "Ако не беше онази муха, щях да ти кажа тебе." Но той маха на мухата. Казват: "Защо са мухите вкъщи?" Много жени в България са спасени от мухите. Туй не може да го докажа научно, но данни има. Правил съм наблюдения на децата. Някой път някое дете иска да хвърли камък. Таман вдигне ръката, кацне някоя муха, то махне. Някой път иска да хвърли камък на някоя птичка, кацне една муха. Някой път хвърля камъка, някой път остава.

В природата съществува един разумен закон, на който висшите същества се подчиняват без голямо противоречие. Бог не обича насилието. Трябва да знаете,

всичко върви към най-малко съпротивление. Бог е допуснал греха като необходимост, понеже вървим по пътя на най-малкото съпротивление. Той не иска да ограничи света по механически начин, понеже невидимият свят ще изхарчи десет пъти повече енергия, отколкото сега. Тази енергия е необходима. От икономическо гледище е допуснат грехът, понеже да се ограничи грехът, ще се изхарчи повече енергия. Но сега силите на злото се използват в плюс за нашето самоусъвършенстване. Ако някой път се опитате чрез насилие, вие никога не се стремете чрез насилие да мислите, защото по пътя на най-малкото съпротивление гледайте, отдалечавайте се от пътя, давайте място. Дойде една мисъл, дай място, дойде едно желание, дай му място. Щом се противиш, ти веднага се заразяваш. Всяко съпротивление е заразяване. Защото грехът, това са същества. Мине дяволът, поздравя те, и ти го поздравя. Не говори за рога-та му, не говори за копитата му, не ходи да разправяш какъв е дяволът. Той се обижда, като чуе.

Аз може да приведа един пример. Един евангелист, млад момък, говорил с дявола, но после го турил в трудно положение. Не се занимавайте с дявола. Забележете, че когато отиде в съвета Господен, го приеха много добре. Господ казва: "Обърнал ли си внимание на моя раб Йов?" Бог казва, че няма като него. "Вярно е. Тия факти, които изнасяш, са верни, но ти си му дал хиляди камили, овце, като един княз. Кой няма да живее? Но я му отнеми тия работи, опитай го." Господ казва: "Добре." Умен е той, казва: "И аз ще живея тъй, и аз ще бъда светия, като имам всичко, но да се отнемат тия работи." Господ казва: "Опитай го." Праца го за учител, за професор в комисията, да изпита Йова. И започват изпитанията.

Някой път може да е изпратен дяволът в изпитната комисия. Няма да роптаеш по който и да е предмет. Няма да му казваш, че е дявол. Не е работа, че е дявол, но че е дух. Че съм лош, казва, то е моя работа. Че ти трябва да живееш, че трябва да те изпитвам,

то е твоя работа. Какво съм аз, то се отнася за мене, аз отговарям за себе си. В туй отношение трябва да бъдете смели. В новото учение имаме максими, които, ако сте готови, ще се изнесат паралелно, за да видите в какво бъдещото общество ще се различава от сегашното. Методите, които тогава ще се приложат във възпитанието, може и отсега да се приложат. Ако вие не може да ги приложите във вашия живот, никакво приложение няма, никакъв ангел няма да дойде, никакъв светия няма да дойде да се занимава с вас, да ви възпитава. Много се изисква. Сега имате по един ангел, който иде, по един-два пъти слиза на ден, но като му остане време свободно да се занимава с вас. Но постоянно с вас да се занимава, не може. Те ангелите си имат работа. От малкото, което искат да внесат във вашия живот, вие трябва да бъдете готови да го използвате.

Сега казвате: "Нима аз съм един ангел?" Чакайте доказателство за бъдеще, когато имаме повече средства, като разполагаме. Тогава ще ви се даде билет да идете в оня свят, да разберете. Не по този начин, по който хората отиват сега, но научно специален начин, с билет. Ще се пише "до оня свят", ще има отгоре писмо, ще се даде специална колесница, ще ви пратят, ще ви заведат. Вие ще се върнете на земята с почести. Като се върнете, ще имате знаци, че сте били на небето, както Мойсей, когато слизаше от планината, носеше нещо със себе си.

"Зора се светла зазорява"

"Божията любов носи пълния живот."

*Двадесет и четвърта лекция
на Общия окултен клас
5 февруари 1930 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

СЪЧЕТАНИЕ НА ЧИСЛАТА

"Отче наш"

Размишление върху пътя на разумния живот

Чете се темата "Отличителните черти на живите и на умрелите деца"

Пишете върху темата "Разлика между смъртта и живота".

Да имате ясна, конкретна представа за себе си. Някои от вас може да четете някой научен трактат. Най-първо, смъртта е съществувала като една възможност битието да се прояви. Но когато човек съгребил, дал възможности, условия да се прояви. Защото смъртта излиза от живота. Там, дето има живот, има и смърт, но не можем да кажем, че дето има смърт, има и живот. Животът може да роди смъртта, но смъртта никога живота. Това е. Там, дето има живот, има и смърт, но не можем да кажем обратното: дето има смърт, има и живот. Философски може да допуснем, но те са философски допускания, но човек не може да мисли туй. Трябва да имаме една ясна представа.

Да кажем, че философите може да имат едно понятие за някакъв принцип, който действа в природата. Но онзи изобретател, който впрегнал този принцип на работа, той си има специфично разбиране и може да използва. Философът говори, но не може да използва.

Онзи другият, освен че има разбиране, но той впрегнал принципа на работа, ползва се от него.

Казвам, ние трябва да се ползваме от тия принципи в природата. Много работи не знаем, философски ги изучаваме. На много принципи трябва да се възприемат методите, по които може да се ползваме от тях. Запример вие сте изучавали всичките числа, няма никаква философия. Числата 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, това са характерни черти. Вземете сега така: 12, 15, 18. Защо именно в тази редица числото 1 се повтаря три пъти, а другите числа се изменят: 2, 5, 8? Забележете, че тия числа – 2, 5, 8, са отрицателни, те са числа, които много обещаваат, но нищо не дават. Двете обещава, осемте обещава, но нищо не дава. 2, 5, 8 в дадения случай, това са богата почва. Ако не се обработи, ще даде бодили и тръне.

Когато се изучава човешкият характер, тия числа играят важна роля, за да се разгадае характерът на човека. Някои хора са богати, те са числата 2, 5, 8. После имате числата 13, 16, 19. Защо ги е страх хората от числото 13, де е опасността в числото 13? Три е опасното число. Извадете сега 3. $13 - 3 = 10$. Тия числа са само, които може да създадат беля на човека. В дадения случай числата 3, 6, 9, тъй както са поставени в природата, те може да създадат само беля. Те ще те впрегнат на излишна работа. Тogaва кои числа остават?

Сега остават 11, 14, 17. Вие ще оставите какво се е казало за 11. 11 е едновременно едно разумно число. При Бога ако идеш като учен човек, той ще ти даде всичкото благословение. Но ако той те намери глупав, ще те прати на училище. Числото 14, като влезе в света, като намери хора скържави, обича да ги хваща за гушата. Разтърсва ги, казва: "Ще дадеш." Отпуца кра-на, казва: "Всичко трябва да тече." Числото 14 не обича хората да турят бентове, казва: "Всяко нещо в природата трябва да тече по пътя, който е определен." Числото 17 казва: "Трябва да разсъждаваме." Трезво число

е. Ако някой е глупец, ако е неспособен, ще ти създаде всичките нещастия. Така можем да съпоставим числата в тия категории до 20.

Добре, обърнете сега обратното: 21, 51, 81. Тогава по какво се отличава 81 от 18? Колко пъти 18 влиза в 81? Четири и половина. Следователно в дадения случай това е един метод, чрез който можете да впрегнете отрицателните числа на работа. Но впрегнали ли сте вие нещата в работа? Най-мъчното е да впрегнеш ти едно число.

Казвам, тия числа играят важна роля в човешкия организъм. Когато се измерва човешката глава, ще намерите тия съпоставяния на тия числа. Както е устроена човешката глава, черепът има известни измервания от съпоставянето на тия числа. Показва доколко е хармонично устроена главата, показва пътя, по който е вървял, с какви мъчности той се е борил в живота. Защото, ако в миналото е бил поставен да защитава своята свобода, да изкарва прехраната си, при големи мъчности трябвало да воюва, непременно неговата глава е ставала по-широка, дълъг е напречният диаметър.

Някой път главата на човека може да стане валчеста. Първият диаметър отзад до челото, да кажем, че има 19 сантиметра, широчината може да е 15. Винаги широчината на главата показва при какви неблагоприятни условия е расъл в миналото. Но ако вие един човек с широка глава го турите при други условия, изменете условията на живота, турите го при охотен живот, не може да създадете нищо добро. Тази енергия ще протече в друго направление, този човек ще стане разпуснат и прогулян. Ако онзи, който ще го възпитава, не знае законите, да прекара тази енергия от основата на мозъка към челото, скритата енергия, не може да възпита един добър човек. Главата е като акумулатор. Ако не може да прекара в челото, да събуди мозъчните центрове, непременно тази енергия ще създаде ред неприятности.

Казвам, има научни методи, по които човек може да създаде тяло, каквото иска, може да създаде глава, каквато иска, може да даде такова направление на ума, каквото иска. Преди той да се е родил на земята, това може да стане по-лесно. Да го направи, като се роди, трябва да има много по-голямо знание, понеже имате повече гъста материя. Трябва наковалня и чук, големи страдания има. Сегашните хора природата ги изправя чрез огън. Светът няма да се оправи чрез потоп и вода, мина периодът на водата. Човек толкоз се е втвърдил, че с вода не може да се оправи. Значи огън трябва.

Сегашната енергия, която иде в света, то е един огън. Този огън е, който действа в цялото човечество и направил хората неравни. Пекат ги. Казва някой: "Пекат ме." Нещо има, което пече, неспокойно е. Казва: "Неврастения има." Нажежен е той. Пита един философ: "Какъв е смисълът на живота?" До де гоиде съвременната философия? Казва: "Няма никаква философия. Човек трябва да яде и да пие." Той го поставя в една стая с един под, направен от бакър. Нажежава пода. Той започва да вдига краката. Нажежава още, той започва да скача. "Защо скачаш? Нали само ядене и пиене трябва." "Пари ме нещо."

Защо именно казва, че яденето и пиенето е смисълът на живота? Да се обясни фактът, коя е причината първоначално, какъв е стимулт, какъв е подтикът, който природата внесла, за яденето. Яденето в дадения случай е носителка на живота. Ти не може да ядеш едно мъртво вещество, трябва да ядеш живото. От туй гледище, когато ние казваме, предпочитаме една храна пред друга, в нашия ум трябва да сложим храната по следния начин. В какво седи грехът в света? Всяка една храна, която не хармонира с вашия организъм, не я употребявай. То е престъпление за тебе. Храната, която не носи хармоничен живот като твоя, не я употребявай, нищо повече.

На туй основание, ако ти например употребяваш свинска храна, свинската храна е крайно дисхармонична

с човешката храна. Свинското може да се яде само при специфични случаи, за лек при някои болезнени състояния. Свинското може да стане рецепта за лекуване на някои болести. Много неврастеници може да се лекуват със свинско месо, но ако храниш човека със свинско месо, ще го умориш. Разбира се, това са твърдения, това са факти, които трябва да се обусловят, да се докажат, не само философски да се изведат. Те може да се докажат философски, и на опит може да се докажат.

Някои са правили опити за влиянието на месото. Някои артисти, които искат да представят някои любовни състояния на сцената, ядат овче месо, дълго време ядат овче месо. Тогава придобиват тази дълбочина. Когато искат да представят някой по-спретнат, пързав, ядат козе месо. Някой път е хубаво за някои хора, които са съвсем безстрашни, да се внесе малко страх, може да ядат заешко месо. Не само това. Ние може да дойдем до крайни заключения, че ако човек иска да живее дълго време, трябва да яде месо от костената жаба, от костенурката или пък паче. Ако иска да има дълбоки и устойчиви чувства, трябва да яде мечо месо. Така са правили в старо време, когато някой мъж не е обичал жена си, тя ще го захрани с мечо месо. Така са правили в старо време жените. Сега не зная какво правят.

Казвам, цялото животинско царство е построено. Животинското царство като се измерва, може би за бъдеще учените хора ще измерят един кон, за бъдеще те ще измерят опашката колко косми има, колко е дълга, ще му измерят височината, ще му измерят краката, ще измерят краката околовръст, ще измерят корема на коня при едно нормално състояние, после ще измерят врата, после ще измерят дължината на главата. Ще измерят известно съвпадение на тия числа. Най-после ще се случи, че това е едно съвпадение на тия числа, като се повтарят. Защото, ако едно число е съвпадение, ако се повтори само веднъж-дваж, не периодически, ако се повтаря по един разумен начин, вече

има една разумна сила, която работи с тия числа. Бог, като създал животните, употребил геометрия и математика. Следователно всичките животни, цялото растително царство са създадени по геометрически плоскости, по геометрически линии и на математически числа. Известни пропорции стават. Пък тия числа съответстват на известни линии.

Само известни енергии може да задържим в света, то е известно количество, материята не е еднородна. Ние още не знаем, че е еднородна. То е едно твърдение, което трябва да се докаже. Ние не знаем, че енергиите са еднородни. Стремят се учените хора да докажат, но съществува материя. Във всичките свои видове разните видове материя, които съществуват някой път, носят разни енергии. Запример, ако вие внесете злато във вашия организъм, организмът ви ще прояви известна енергия, ако внесете сребро, организмът ви ще прояви друг род енергия, ако внесете желязо, веднага друг род енергия ще се внесе. Всичките елементи разни видове енергия внасят. Може да кажем, че хората се различават според количеството на материалите, които са вътре в организма, и силите, които действат в тия полета на тази материя.

Сега за вас то е научен въпрос. Аз ви казвам само за да има какво да мислите. Не че вие ще го разрешите. Ако по някой път вие обичате някои животни, някои животни например считате, че са късметлии. Ако дойде една котка вкъщи, вие считате, че е късметлия. То е числата, които тая котка носи със себе си. Количеството на котките има по някой път известна материя, която е необходима. И животните, котките, кучетата, я внасят. Кокошките допринасят, змиите допринасят, птиците допринасят. Материите, силите, които му носят, или вървят успоредно с човека, или му противодействат.

Казвам, онази симпатия, която съществува, не е така произволна. Някои хора имат голяма обич към

някои животни. Някои обичат коне, някои обичат крави. Тази обич всякога се простира върху хората. Ако вие обичате коне, всичките хора, които мязат на коне, ги обичате. Или обичате крави – всички хора, които мязат на крави, ги обичате. Едно съвпадение има. Да кажем, някои обичат лъвове – всичките онези хора, които са спретнати като лъвове, тебе ти са приятни, смели хора са. Има нещо лъвът плюс.

Сега онова, което е потребно в живота, в тъй наречения духовен живот, трябва да се изучават елементите на духовния живот. Вътрешно различие има. Защото живота, за да знаем ние да го ценим, непременно трябва да знаем онова, което той съдържа, тоест да променим нашите механически схващания. Ние казваме: "Господ е наредил работите." Работите Бог ги е наредил, той е създал света, създал живота, казал на човека как да работи. В сегашната наука трябва да се изучава онова, което Бог е направил, Бога трябва да проучваме. Тъй както виждаме съвременната наука, както работи човешкият дух, вие не трябва да се откажете от науката.

Ние по някой път говорим за онова лъжливо направление в науката. Има някои хора, които не са учени. Учените хора са едно благословение за света, но неучените са спънка. Учените, философите, които са истински философи, са добре дошли. Онези философи, които не са философи, са спънка. Онези религиозни хора, които са истински религиозни, са благословение, но онези религиозни хора, които не са истински религиозни, са спънка. Ние сме за онова, което има същина, по същество какво трябва да бъде. Трябва да се стремите като човек кое ще ви повдигне вас. Окръжаващата среда вас не може да ви повдигне, окръжаващата среда за вас е само условие за вашето развитие. Онова, което може да ви повдигне, то е онова над вас.

На земята кое е онова, което повдига растенето? Слънцето. Месечината, звездите влияят, но най-главният фактор на земята е слънцето. Значи слънцето

има други сили, които действат. Тогава ония разумни същества, или тъй наречените наши близки, защото един човек, който те обича, не може да те обича един човек, който не седи по-високо от тебе. Закон е в света. Никога не може да те обича в света един човек, който не седи по-високо от тебе. Никога не може да обичаш един човек, който не седи по-високо от тебе.

Запример, когато един ученик влезе в училището, учителят съзнава неговата възможност. Учениците седят по-долу от учителя. Учителят вече съзнава, има любов към тях. Понеже ученикът съзнава, че този учител може да му даде, той може да придобие това, което иска. Следователно в тях е само една връзка, която седи между всички живи същества, за да може Божиите блага чрез нея да се разпространяват навсякъде.

Законът на любовта трябва да се разбира. Там, гето сте стигнали, любовта, която имате, е лъжлива. Да дойдем сега да се разберем. Не трябва сега да казвате, че любовта е лъжлива. Но това не е всичката любов. Любовта в детинство не е любовта на младия човек на двайсет и една години, любовта на младия човек не е любовта на възрастния, любовта на възрастния не е любовта на стареца. Сега ние говорим за онази възходяща степен, ние не говорим за болезнените типове, не говорим и за младите хора. Ние оставяме патологическите типове настрана. Ние говорим за здравите хора, каквито смятам всички трябва да бъдете. Един млад момък, как той обича? Тя, любовта, си има своя форма.

Питам, ако вие сте пътник, който сте възискателен, ожагнели сте по пътя. Ако ви срещне някой и ви почерпи с най-хубавата вода, има ли в това нещо лошо? Но ако вие сте жаген и ви напият с вода, която наполовина чашата е пълна с кал, след като пиеш, кажеш: "Не трябваше да пия." Но щом пиете от онази хубавата вода, вие ще благодарите, че сте срещнали този човек и ви е дал тази хубавата вода.

Сега вие ще трансформирате, ще преведете тия символи. Даде ви хляб, този хляб възобнови вашите сили, или даде ви хубава книга, или ви каже някое хубаво изречение, хубава мисъл, или някой хубав образ, всичко туй, което може да стимулира човешката душа. Защото любовта е нещо идейно. Идейните работи са непреходни работи, материалните работи са преходни работи.

Някой път считате любовта за едно чувство на привързаност. Привързаността не е любов. Любовта не е продължителна, тя не продължава дълго време. Любовта едва човек може да я изнесе един момент. Ти някой път едва зърнеш някой човек, направи ти силно впечатление, веднага ти мръдне нещо. Ти видиш един човек, втори път не може да го срещнеш, казваш: "Видях един човек, който ми направи силно впечатление. Обичам го." Търсиш го. То е един момент, който не се повтаря. Някой ще обясни, че ти си имал връзка в миналото. То е друг въпрос. То е едно проявление. И в света тия хора на любовта ние ги наричаме високите върхове на живота. Ти срещнеш някого от тях, настане един прелом в тебе, в живота ти. Ти може да срещнеш мъж или жена, без разлика. И оттам насетне стане един прелом. Този човек е висок връх. Една Божествена енергия минава в твоята душа, в твоя ум, в твоето сърце и може би този човек, като мине, да не знае нищо за тебе, ти храниш чувства. Ти храниш чувства и черпиш от него. Той ти праща енергия, той не те знае. По някой път той си прави своите изчисления, вижда, че липсва нещо, гледа, че някой го безпокои, хлопна. Вие не го познавате.

Често вие се обръщате към Бога, но не знаете същинското име. Тогава се безпокои Господ. Българите казват: "Ей ти там." Кой ти? Той вика: "Ей, ей!" Този се обръща, онзи се обръща. Настигне го, казва: "Тебе викам." Така не се говори, то е по български. Ти, най-първо, ще научиш неговото име, ще намериш този човек и ще избереш един метод, как да говориш.

Аз по някой път, като говоря за Бога, искам да направя идеята понятна. Казвате, Бог е много достъпен. Много недостъпен за глупавите, но достъпен за умните. Апостол Павел казва: "Бог, като презираше невежество то на хората, беше се оттеглил, всеки да си върви по своя път." А пък сега, последните дни, като намери малко по-умни хора, изпрати да проповядват онова учение, от което може да го познаят. Познаването на Бога е заради нас. То не е заради Бога. Бог нищо няма да придобие. Но ние, като познаваме Бог, ние се ползваме.

Сега вие, няма защо да ви се доказва. Питам, вие, ако нарисувате нещо или напишете някаква теза, някакво съчинение, питам, вашата теза радва ли се? Радва се. Книгата се радва. Много се радват, скачат тия книги. Една картина, която сте рисували, тя се радва. Някой скъпоценен камък, който носиш, и той се радва. Скъпоценните камъни, които носиш на ръката, и те тъжат, ако го оставиш, и той тъжи, потъмнява, изгубва своя блясък. Като го туриш на ръката и го носиш, повръща се блясъкът му. Често камъните изгубват от своя блясък, от своята здравина вътре. Изобщо тия неща знаят бижутерите, дават тия пръстени от такива камъни на хора, които са пълни със сили, та се установява блясъкът.

Законът, който може да се извади. Ако един камък има нужда да го хване един човек, за да се възстанови неговият блясък, за да се възстанови неговият блясък, не само има нужда да го носи някой, но и да се възстанови неговата сила. И в живота този закон навсякъде съществува. Непременно в този широкия свят вие трябва да срещнете някого, от като се роди човек трябва да срещне някого, чрез който Божието благословение да дойде в него.

Сега говорим принципно, не говорим за ония идеи, които ние може да създадем и да мислим, че те може да ви помогнат. Една идея, която може да възприема свише от Бога или от онези, които са завършили своето раз-

витие, тази идея може да помогне като принцип, не ония идеи, които създаваме, които представляват някакви понятия за живота, – те не може да помогнат.

Да допуснем, че вие си създадете понятие, че всичките хора са добри. Започнете търговия. Идва един, на кредит давате, идва втори, на кредит. Този взима, не плаща, онзи взима, не плаща. След туй всичките пари отиват, вие мислите, че всичките хора са добри. Те са добри. Защото са добри, затова взеха всичко. Те са добри за себе си, но не са добри за тебе. Всеки човек, който взима и не дава, той е добър за себе си. Всеки, който взима и дава, е добър и за себе си, и за другите. Най-първо, трябва да учим закона. Казва, всичко трябва да пожертваш, но ние трябва да преминем през закона, да даваш и да взимаш правилно. Във всинца ви трябва да се зароди това желание.

Мнозина казват: "Господ всичко е дал." Това не е никаква философия. Господ всичко дал, ред и порядък Господ дал. Господ дал нещата, следователно аз имам право да употребявам. Тогава Господ дал, ти не може да се качиш да станеш цар. Или можеш, като онази българка, която опопила мъжа си. Той няма работа. Тя взела една китка босилек, ушива му едно джубе, направила една калимавка, казва: "Вземи китката. Ще идеш да ръсиш." Взел, почнал той да ходи и да работи. Когато отишъл този новия свещеник, го попитали: "Кой те опопи?" "Жена ми ме постави." Владиката вика жената, казва: "Кой ти даде право?" "Мъж ми е – казва, – имам право да го опопя."

Много работи ние ги опопваме по същия начин. Така донякъде може, но в природата не можеш да опопиш никого. На земята може да опопиш, но в природата не може да го опопиш. В природата ти не може да поставиш една сламка за мост, по който да минават хората. В природата има едно съответствие. Ти не може да поставиш енергиите на живота в човека, и да имаш същия резултат, както човешките енергии. Ти не

може да вземеш мозъка на един човек, да го замениш с мозъка на един кон или на един вол и чрез него не може да произведеш същите резултати, както би произвел човешкият мозък. Други са веществата, други са силите, които действат. После, другояче е съчетан, другояче е свързан. После, ако погледнеш животните, тяхната конструкция, както са, ние знаем при какви условия те живеят.

Казвам, у съвременния човек жената седи по-високо по своята чувствителност. Че тя с усилието на своята воля е успяла да хвърли брадата си, тя не е останала брадата. Защо женската и мъжката коза имат брада? Жената махнала брадата си. Хубаво е направила, понеже лицето представлява поле за работа от по-широко гледище. Понеже лицето на жената е отворено, тя има по-силно развити чувства, по-високи чувства, по-силно е развита интуицията. Понеже у мъжа тия косми – и мъже има, които са замязали на жени.

Казвам, занаят пред мъжът полека-лека, за бъдеще мъжът, и той трябва да изхвърли по същия начин. Но друго нещо, жената, като изхвърлила своите косми, тя изгубила едно качество, изгубила твърдост и самоувереност в законите. Затуй жената е като дете. Понеже схваща и разбира много работи, затова по някой път и тя греши. Тя може да престъпи някой закон, но не от зла воля. Казва: "Може да престъпя, но може и да поправя, няма нищо." В опита жената разисква повече. В любовта жената е по-смела, мъжът е по-разсъдлив. Тя веднага бързо разрешава и в едното, и в другото – или, или. Мъжът продължава. Всичките косми на брадата, това са правила, по които той се води. Хване едно правило, хване друго правило. Жената няма никакво правило.

Сега това е външното изражение, но вътре в човека тия косми имат своя вътрешна причина. Тия вътрешни причини трябва да се съпоставят в една хармония. Туй, което осакатило жената – има известни области в женския череп осакатени. Черепът на жената

трябва да се поправи. В известно отношение и мъжкият череп е осакатен. Ние вече идваме до известни данни, вътрешната страна, как може да се поправи къщата. Тя може да се поправи, но някой път може да се събори. Нали се събарят къщи, колко пъти се събарят. За бъдеще, ако ние нямаме това знание, може да се събори къщата.

Много пъти ние по наследство сме взели качества на своите деди и прадеди. Мислим, че къщата наредена. Като направим опит, някои наши греди не издържат, смелостта ни не издържа, разумността ни не издържа, твърдостта не издържа, справедливостта не издържа, любовта ни към Бога не издържа. При обикновени случаи издържа, но като дойдем за една работа, която изисква широка, голяма душа, не издържа. Ние влизаме в една борба, която не е за силите ни.

Та сега вие какво разбрахте? Да се повърнем на въпроса. Аз гледам, тук се усъмни, там се усъмни. На всинца ви трябва едно малко разбиране, едно по-дълбоко знание, по-дълбоко запознаване с основните закони. Хубаво е да знае човек не наизуст работите, но да има конкретно познание. Прилагане трябва, както художниците прилагат картините си, или онзи, който свири или декламира едно, второ, трето. Всеки трябва да има по нещо, за да внесе, нещо като художник на изложбата.

Запример вие чакате и работите, да идете в оня свят. Оня свят е тука. Оня свят и този свят са едно и също нещо. Разумният човек живее едновременно и в този, и в оня свят. Глупавият никъде не живее. Защото, за да живееш, подразбира да си собственик на нещо. Ние говорим за разумния живот. Трябва да се тури една черта, върху която ще работите.

Сега мнозина от вас казват: "Кажете ни някои недостатъци." Ако кажем някои недостатъци, ще ви обезсърчим. Казвам: "Много си нетърпелив." Та ние сме нетърпеливи. Причината за неговото нетърпение коя е? Причината на нетърпението е, че трябва да има

силно развити лични чувства. Следователно тия лични чувства искат да го повдигнат, той иска да се прослави изведнъж по целия свят. Може да се прослави, но славата по цял свят трябва да е от векове, трябва да е заслужена. Защото Христос казва: "Не търсете слава от човеците." Вие не търсете слава от глупавите хора, но търсете слава от Бога. Човек трябва да работи. Ако идете при някой човек и кажете: "Аз вярвам в Бога." Ако е съвременен човек, ще каже: "Ето един човек аномален." Питам, ако идете при един светски човек, какво трябва да му кажете? Де е силата на банкерина? В неговите пари. Де е силата на военния? В неговата шашка, тук, при главата, при ушите. Като върви напред, веднага съзнаваш, че той е тази шашка. После, де е силата на онзи, който пише? Неговото перо светло и хубаво. Всеки може да пише, всеки може да носи шашка, всеки може да има пари, но трябва да има съответстващи качества, с които той трябва да управлява тази сила.

Сега има една опасност. Вие казвате: "Господ е промислил." Така не поставяйте въпроса, Господ е промислил. Господ е промислил, но ние трябва да използваме този промисъл, да не изкушаваме Бога. Когато дойде дяволът да изкушава Христа, каза му: "Да не изкушаваш Господа Бога своего." И когато каза: "Трябва да се поклониш", за да му даде всичката слава, казва: "Трябва да се махнеш." И с търпението мислеше да го подкупи, и с всичките тия блага, да хвъркне, да го подкупи. Казва: "Махни се, знай, че тия работи не са твои, те са чужди. Нищо друго нямаш. Всичко това, което съществува в света, то е на Бога. Ти си самозванец, който даваш чуждото. Да се махнеш." Изобличи го в лъжа, казва: "Да не изкушаваш Господа." Вие сега не се поддавайте на изкушението. Често някои от вас се поддават на изкушението.

Сега някой път трябва да приведа някой паралелизъм. Един паралелизъм съществува в света, който показва, че има един паралелизъм между отрицателните сили в света. Има едно привидно добро, което не е

добро. Има едно същинско зло, което съществува, има и едно същинско добро. Има едно привидно добро, има едно същинско добро в света. Има един паралелизъм. Някой път във вас се заражда една мисъл, която има изглед на нещо хубаво. Ако тази мисъл се постави в света, ще видите, че тя не издържа.

Казвам, числата, това са живи числа. Ако вземете 12, в тази тройка 12 е най-доброто число от 15 и 18, в първата категория. Във втората категория най-доброто число е 19. В третата категория най-доброто число е 12.

За бъдеще числото 12 има важна роля. Дванайсет месеца, зодиац, имате дванайсет племена на Израуля, в Откровението имате дванайсет врати. Имате една двойка, една отлична жена и мъж – брат и сестра, родени чисти и благородни. В 15 братът и сестрата вече са опетнени, но в 18 вече служат на дявола. Числото 666, сборът му е 18. Човекът на греха е определен с числото 666, общият сбор на което е 18. Туй число е разложено, то е 666 ($1+8=9$). То е закон, чрез който туй число може да се обърне, 666 да се обърне в деветки, 999. Но докато обърнеш 6 в 9.

Сега основната мисъл, която трябва да остане във вас: има методи, мерки, с които човешкият организъм е построен, или всеки един трябва да се стреми към мярка, която Бог е дал. Тялото в туй съществуване да има тази мярка, която е определена от невидимия свят. В своите изследвания малко хора съм срещнал, от толкоз хиляди измервания, които съм направил, само в няколко души съм срещнал число, което да е една максима. В трима души намерих нормално развита справедливост в човека, от която изхождам. Имам записано в книгите едно число с една дроб, но число, което служи за една максима.

Добрите хора имат определена дължина и ширина на главата. Всеки един от вас трябва да има желание да придобие тази форма, тази височина, тази ши-

рочина, да устрои своя ум по тия закони, които съществуват. Казва: "Аз искам да бъда добър човек." В какво направление? Най-първо, да имаш устроено тяло, устроена глава. След туй – правилно устроен мозък, правилно устроени гробове.

Под гробове вие ще разбирате менталното тяло, което е свързано с мозъка. Под стомах ще разбирате астралното тяло в човека, защото астралното тяло живее във физическия човек, то са неговите мускули. Стомаха не трябва да го свързвате с търбуха. Под търбух се разбира апетитът на човека, желанието да яде и да пие, не подразбира органа. Стомахът, който е свързан със стомашния мозък, е свързан с мозъка на човека.

Там Писанието казва: съвременният човек да мяза по образа, който Христос остави в света. Бъдещите хора, които за бъдеще ще дойдат в шестата раса, то са хора стройни, определени, направени са по формата на идеалния човек. Вие ще кажете: за бъдеще като дойдем. Не, отсега трябва да имате мярка. Ако дойдете тогава да създавате идеал, вие сте закъснели. Даже сега вас ви трябва всеки ден във вас мисълта, като станете сутрин, да турите мисълта да бъдете стройни. Вие се прегърбите, казвате: "Ще се мре." Няма какво да се мре. Ще изправиш гърба си, нищо повече.

Погледнеш, косата бяла. Нищо не значи. Белия цвят сега да можеш в една вечер да го почерниш, косата си пък и в една вечер да може да я побелиш, да може да я направиш каквато искаш, тогава ти си маг. Сега на мнозина от вас косата станала бяла. Какво означава бялата коса? Че човек станал мъдрец. Хора, които имат бяла коса, са мъдреци. Етикетът на мъдрец е турен. Какво показва черната коса изобщо? Черната коса показва хора с богато астрално тяло, хора на чувствата, горещи, топлина имат, коват с чук на наковалнята. По някой път удрят, дето не трябва, не са изучили изкуството. Ако дойдат хората, които имат руси коси, те са по-меки, техните връзки между астралното тяло и

менталното тяло, между стомаха и техните гробове, са по-меки.

Казвам сега, има един нов цвят, който иде в света. Бъдещият човек ще има особен цвят. Защото има агенти, които са произлезли от жълтата раса. Като влязат в другия свят, те носят този цвят на себе си. Те влязат в бялата раса, но носят този цвят. Има агенти на бялата раса, и те носят своя цвят. За бъдеще ще има агенти на шестата раса, и те ще имат един особен цвят на косата. Устройството на носа, на веждите, строежът ще се различава по същество. Сега бялата раса се отличава от жълтата по строежа на тялото, има мерки, които са по-груби. Сега и шестата раса ще се отличава.

Запример сутрин, като станете, веднага да си обмислите. Има един план, по който трябва да растете. Поне ще има един идеал, към който трябва да се стремите. Сега вие очаквате нещо. Ще имате една ясна представа, какво ще бъдете за бъдеще. Онзи ученик, който се учи, да има известен идеал, след като излезе из училище, какво да прави. Сега онези от вас, които сте дошли, вие сте дошли до едно място, казвате: "Няма какво да се учим." Но сега ви предстои работа над себе си. Но сега вие ще работите не само на теория, но и на практика, ще ви се даде една задача.

Представете си, че има 15 градуса студ. Дойде някой, да кажем, казва: "Може ли да вляза във вътрешната школа?" Казвам, можеш. Давам задача сега да измениш температурата и да я повдигнеш 15 градуса над нулата. Веднага ще те впредна. Защото, щом може да измениш температурата, тия разумни същества гарантират. Щом не може да мръднеш нито на една йота, не може да влезеш. Някой път опитвали ли сте вие да се промени температурата?

Сега мнозина ще кажат: "Аз като се помоля." Онези от вас, които са изменяли температурата, мълчат. По някой път съм слушал да казват: "Като се помоля,

се изменя." Друг казва: "Като се помоля, времето се изменя." Първият казва: "И аз като се помоля, времето се изменя." Спорят се. Това казвам, всинца изменяте времето. Тогава колко се пада на всеки? Вие сте десет души, 15 градуса – по едно и половина. Значи силата ви е едно и половина. Вторият път сте пет души, промените се 15 градуса, пада се по три. Най-после остане един. Конкуренция има. Десет души са, които се състезават за един пост. Когато издържи, най-хубавият изпит се приема в школата.

Вие ще кажете: "Ние мислим, че сме в школата."

Че сте в школата, сте, но че не сте във вътрешната школа, то е друг въпрос. Има външна и вътрешна школа. Не мислете, че който е във външната школа, е и във вътрешната. Задачата на вътрешната школа е една, задачата на външната е друга. Някой път учениците от вътрешната школа помагат на учениците на външната. Някой път учениците от външната школа помагат на учениците от вътрешната школа. По естество онези, които трябва да минат от външната школа във вътрешната, трябва да отговорят на известен ценз. Учение трябва, не питане за вас, но за ученика трябва да отговаря на известен ценз.

Това сега е само вметнато. За вас числата ще се изгубят. Ще кажете: "Как да вляза във вътрешната школа?" 15 градуса.

Втория път ще ми напомните, ще продължа върху един въпрос.

Вземете числата. Върху някои от тия числа ще направим един малък разбор.

"Само Божията любов носи пълния живот."

*Двадесет и пета лекция
на Общия окултен клас
12 февруари 1930 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

НОВОТО В ЖИВОТА

"Отче наш"

Размишление

Чете се темата "Разлика между живота и смъртта"

Трябва да има нещо хубаво в смъртта, защото, когато хората станат тъжни, искат да умрат. Смъртта е като един процес на освобождение. А пък животът е по някой път процес, който свързва нещата в страдание. Необходимо ли е всеки един, който се е родил, да страда? Всеки, който се ражда по този начин, по сегашния начин, все страда. Питам, човек защо страда? Всеки човек, който вземе пари назаем, трябва да ги плаща. Има една статия във "Философски преглед" – "Биология на смъртта". Може да я прочетете. Какви са схващанията?

Смъртта и животът, това са два дълбоки предмета. Всъщност какво означава животът и какво означава смъртта, отчасти знаем. Вие не сте умирали, за да знаете какво нещо е смъртта. Вие не сте и живели, за да знаете какво нещо е и животът. Отчасти живеете и отчасти умираете, тъй щото отчасти знаете за живота и за смъртта. Всеки ден човек умира и всеки ден оживява. Често казваме, че трябва да се живее. Как трябва да се живее? При това ние живеем, и защо трябва да се повтаря, че трябва да се живее? Има

едно друго разбиране. Човек живее и иска да живее при такива условия, че животът да се прояви правилно. Има известни условия, при които животът правилно се проявява, понеже животът е условие за това, което ние наричаме растене.

Трябва да се изучават правилата на живота. Необходимо е човек да започне с живота. Той не може да има никакви постижения, докато не се научи да живее. Ако е за живота, имаме всичките форми, при които животът се е проявил. Тъй както го намираме, няма изменение, животът се проявява. Но не всяка форма нас ни е приятна. Всичките тия форми под човека, последната форма, която човек има, и той се стреми към други. Значи има други форми, към които животът може да се прояви, условията, при които животът може да се прояви.

Цялата съвременна култура, изобщо всичките души имат стремеж към тази новата форма на живота. Докато вие не се поставите в новото положение, как ще разберете новия живот? Стария живот вие го разбирате. Всичко в сегашния живот вие знаете. И да ядете знаете, и да гъвчете знаете, и да ходите знаете. Дотолкоз, доколкото мисълта се отнася до живота, знаете и да мислите.

Няма същество, колкото и да е малко, да не знае да мисли за туй, което е необходимо за живота. Даже най-малките животни, и в тях има мисъл, как да намерят храна, как да хванат жертвата, ред такива дребни разсъждения имат. Но тия разсъждения са обикновено за съществуването.

Да кажем, у вас се заражда едно желание да ядете. Вие не знаете произхода на яденето. Защото казваме, това, при което една форма живее, друга умира. Вземете, от един и същ вид: насекомите, пеперудите и гъсениците. Туй, при което гъсеницата живее, пеперудата умира, и туй, при което пеперудата си поддържа живота, гъсеницата умира. Устройството на пеперудата е друго, тя си има един хобот. Може да извадите един морал. Пеперу-

дата е достигнала до известно положение, да си намира най-хубавите сокове, и прекарва един живот по-сносен, отколкото живота на гъсеницата. Обаче работата е, че когато пеперудата снесе яйцата, нейните яйца постъпват по стария начин. Колкото пеперудата и да е светица, като снесе яйцата, нейните деца слизат по-долу от нея и страдат. Та има едно отклонение.

Затуй има един закон: никога синът в ранната възраст не мяза на бащата. Той ще прояви едно качество по-долу от него, едно отклонение има. Тъй е при сегашния морал. Детето не може да бъде тъй морално, както бащата. Дъщерята не може да бъде тъй морална, както майка си. Моралът е привичка, отпосле се придобива. Не онзи вроденият морал, не онези духовни качества, които човек носи наследствено.

Та в туй отношение всички сте като децата, нито един от вас не мяза на онова духовното, към което се стремите. Не сте такива и не можете да бъдете. Във вас има заложи на пеперудата, да се храните с нейната фина храна, да придобиете нещо по-хубаво. Защото пеперудата има нещо хубаво, красиво. Гъсеницата, където и да ходи, все ще направи някаква пакост, ще направи някоя дупка на някой лист на някое дърво. Всичките гъсеници изпояждат листата на дърветата, изтребват ги.

Казвам, когато се прави една аналогия, трябва да знаете, че състоянията, през които минавате, ще трябва да минете естествения път, за да се развиете. Цялата бяла раса, ние като разсъждаваме, минаваме едно положение на трансформиране. Докато ние не излезем от тия условия на живота, ще вършим престъпления. Вземете кой да е от вас, турете го при една каса, вие ще видите, че веднага ще се изкушава при касата. Защо? Аз гледам на въпроса така. Турете една гъсеница на един черничен лист и ѝ кажете да ходи по листа, но да не бута. Може ли да я туриш на листа, и да не бута? След няколко часа ще видиш, че ще направи нещо. Може да четеш морал, колкото искаш: това не е хубаво, оно-

ва не е хубаво. Казва: "Ами трябва да се живее." Казвам, тя не знае още философия, но все таки, ако на туй гърво се изядат две-три или повече листа, то жертва нещо от себе си, за да живее гъсеницата.

Щом се намериш пред една каса, то е същото положение, както гъсеницата при гървото. Казва: "Защо да не бръкна, един лист да извадя?" Питам, има ли някакво престъпление, ако гъсеницата изяде един лист. Или има ли някакво престъпление, ако бръкнеш в касата и извадиш една английска, извадиш един лист и го туриш за черни дни? Съществува ли в природата един закон, който да ограничава тия постъпки? Този закон е написан по отношение на ония порядки и положения, които хората са установили. Щом бръкнеш в касата, хване те човешкият закон и те ограничи.

Ако всичките листа бъдат изядени от гъсеници...

Казвам, човешкият живот е едно последствие и води едно друго последствие след себе си. Сега, докато ние не дойдем да се освободим от условията на гъсеницата, не може да имаме живота на пеперудата. Човек трябва да превъзмogne известни форми. Сегашното възпитание, с което хората сега се възпитават, не могат да постигнат тази цел, която съществува в природата, познанието на истината.

Допуснете сега, че вие три гения не сте яли. Дойде някой, донесе един хляб, зарадвате се. Според правилата той трябва да даде половината, но у него се заражда желание да даде по възможност по-малко, за да задържи по-голямата част за себе си, като мисли, че по-голямо количество от храната ще ви даде по-дълго съществуване. Сега какъв трябва да бъде моралът?

Представете си, че този човек, който казва, че е гладен и жаден, иде отнякъде. Вие сте ходили на извора или с кърчаг, или със стомна, или с някоя хубава дамаджана, напълнили сте я. Този човек на пътя срещнете, казва: "Моля, може ли да ми дадете малко вода." Как трябва да постъпите? Той е вървял по дългия път,

уморен е, жаден е. Ти ще му кажеш ли, че: "Аз оттам, отгоре ида. Като хванете тази пътека, ще намерите един хубав извор". Право е, той трябва да иде да пие от този извор, не от твоята стомна. Обаче, ако вие не се спрете да му дадете вода, ще каже: "Голяма жестокост, той не ми даде вода." Или ще седнете на мястото и целия ден гуляете, ядете и пиете, изпиете цялата стомна. След като изпиете цялата стомна, той и вие ожаднеете. Той казва: "Вода няма ли?" Казвате: "Аз зная един извор. Ще се качите с празната стомна, ще си напълните стомната." Този е правилният път на възпитание, да се качите и двамата. Той вече туй няма да го счита за обига. Той казва: "То е хубаво място. Аз ще дойда втори път да си наля вода."

Някои казват: "Повярвай в Господа Исуса Христа." Той казва: "Как?" Има една мъчнотия. Че тази работа е лесно поставена: щом повярваш, ще се спасиш. А при това казва: "Как да повярвам?" Де седи мъчнотията, че не може да повярва? Както онзи умореният пътник казва: "Аз съм уморен. Краката ми са откъснати. Колко има?" "Три-четири километра." Казва: "Не мога да отида." След като си почине, отива.

Казвам сега, къде е мъчнотията за вярването. После питам, как трябва да вярваме. Все таки, ако анализираме мисълта, онзи пътник, ако го накарате да иде на извора, казва: "Как да ида?" Не знае ли той как да иде? Знае. Той другояче разбира. Казва: "Как да ида? Уморен съм." Но той предполага, тъй както е отслабнал, не може да издържи. Може да има известни мъчнотии, които не може да се преодолеят.

Сега на всинца ви трябва една мисъл, преодоляваща мисъл. Хората на съвременния век са изгубили основната мисъл. Имат един импулс, с който може да побеждават външните условия, и са по-силни. Има някои хора са свикнали. Вземете една циганка, която проси. Оттук я изпъдят, оттам я изпъдят, но тя ходи от къща на къща, казва: "Говорете, говорете, но дайте ми

малко хлябец." Казват: "Защо не работиш, не те ли е срам?" Казва: "Дайте ми едно парче хляб." Отива от едно място на второ, трето, четвърто. Ако е благородник, ако на първата къща го изпъдят, на втора не отива. Защо? Циганката не го счита за срамно. Онзи благородник на втора къща няма да иде.

Някой път добиеш религиозно убеждение, в положението на циганката си, ще ходиш от врата на врата. Някой път си в положението на онзи благородник, казваш: "Не отивам аз, не се излагам на такива унижения." Някой иска пари, не му дават. Казва: "Не отивам." Той се намира в трудно положение. Похлопа и на втора врата, не му дават и там, казва: "Не отивам на друго място." На третия ден отиде на трето място, на четвъртия на четвърто, пето, увеличава. И той се намери в положението на циганката, казва: "Ще се пресрами човек." Тури дебелите очи.

Питам, положението на циганката какво е? Положението на циганката е красиво до известна степен. И положението на благородника е красиво, тази срамежливост. Кое е заставило циганката да ходи и да проси? Вие казвате, немотията. Добре, но немотията сама идва ли? Немотията ние каним. Сиромашията сама иде ли при човека? Ражда ли се някой човек сиромаш? Някои хора се раждат по сиромаси, някои - по-богати. Но разгледано така философски, когато станем много красиви, сиромашията при нас иде. Всичките сиромаси хора при богатите идват. Богатите хора ходят при богатите на гости, и всичките сиромаси ходят да ги безпокоят. Всичките сиромаси се струпат при богатите, казват: "Дай, дай."

Питам, какво трябва да прави богатият? Едно правило. Ако е извор, той трябва да тече. Никаква философия. Той трябва да тече толкова, колкото извира. Ако си една щерна, правилото е, като бръкнеш с кофата, толкоз вода ще даде. После, ако вземете повеќе, ще се изчерпа щерната. Най-после бъркате, няма,

повече от това не може да даде. В дадения случай има известни положения, които вие не може да направите, понеже сте в положението на една щерна. Водата в щерната не може да бъде тъй прясна, както водата на един извор.

Казва някой, всякога трябва да бъдеш разположен. Аз съм извор, ще бъда разположен, ще пея отдалече, ще ме слушате. Но ако аз съм някоя щерна, ще бъда тих и спокоен. Тъй както един ученик, когато учителят го вдига, може да бъде тих или може да вдига шум. Питам, кое положение е по-хубаво, да е кротък и да не вдига шум никакъв, или да вдига шум? Мнозина от вас казват: "Искаме да бъдем тихи." Казвам, тихи като щерната. Аналогия правя.

За да може да изясним живота в неговото естество, да го направим красив, трябва да имаме известни образи. Ти ако бъдеш една щерна, няма нищо красиво. Красив е животът и тогава, но не мяза на онзи бликащия извор.

Сега важна е мисълта. Вие казвате, че някой път се ограничавате. Казвате: "Трябва правилно да мисля." Че кои са формите за правилното мислене? Казвате: "Трябва да имаме известна форма на обхода." Кои са правилните форми на обхода? До известна степен сме усвоили някои форми на обхода. И в животните има една обхода. Хората, и те си имат обхода. Всеки народ си има обхода. Да кажем, двама души верующи се срещнете. Като се срещнете, какво положение трябва да вземете? Външната форма, каква поза трябва да вземете? Срещнете се, как трябва да се ръкувате, как трябва да погледнете, с коя дума трябва да се посрещнете?

Българите казват: "Къде си ходил?" или "Как си?", "Как е жена ви?" Турчина да го питаш как е жена му, ти за всичко може да питаш, ти ще създадеш цял един скандал. Защо? Може би, като са хвърлили фереджетата, да са дружи? Само да зададеш въпроса, как е жена му.

Двама духовни хора с коя дума трябва да започнат разговора? Аз да ви дам една форма. Аз започвам с новото възпитание. Срещна в една тъмна нощ някой пътник, посрещам го. Как трябва да го посрещна? Със свещ в ръка или с фенерче. То е най-правилното посрещане. Той се е заплеснал някъде, не знае пътя къде е. Аз го посрещам, той се ориентира. Тази моята свещ в дадения случай ще му послужи.

Значи с онази мисъл, като срещнеш своя ближен, да хвърлиш светлина в пътя на неговия живот, то е едно приятно посрещане. Той е наскърбен, обременен, трябва да носиш своята свещ.

Как трябва да посрещнеш гладния? Гладният да посрещнеш с пълна торба пресен хляб, че отдалече да мирише, хляб, направен със симидена мая. Вие казвате: "Ти как си?" Как си, как си – няма смисъл това "как". Трябва превръщане на енергиите. И трябва да обърнеш ти този процес. Вие как започвате? Турците си имат свой начин на посрещане, гърците посрещат по свой начин, англичаните също. Англичанинът казва: "Нау." Н – по тази река мостът е направен, може да минеш. Ако е лодка, турена в морето, може да се разхождаш. Но работата е, че като влезеш в морето, може да излезе една буря.

Българинът все с гемия ходи, и без гемия се връща.

Има в природата известни методи, с които може да работиш. Разумният живот започва с един естествен метод. В тия методи, в този процес човек може да си подмлади живота, да се разшири неговата мисъл, да се разширят неговите чувства, да забогатее. Главното е, че трябва да станете богати. Но богатство не по този начин, да натрупаш богатство, че на стари години да живееш. На стари години ще си прегънеш краката, ще пъшкаш. Казва някой: "Ще живея на стари години." Зей, коньо, за зелена трева. Ако на млади години не живееш, ти и на стари години ще вдигаш краката, ще се огъваш, ще охкаш.

Старият живот е животът на влюбените. Като срещнеш някой стар, той все за възлюблената говори, все говори за едно време, за младите години, че това било, онова било. Разправя за неговите младини, че възлюблената го оставила. Боли го кракът, боли го кръсът. Ние за стари години събираме средства. Има известна идея, която е скрита, за старите години. Но тъй, както ние разбираме, ние сами си създаваме нещастие. От поколение на поколение бащата събира, синът събира, но постижения няма.

Та в новия живот ни учат да не събираме по този новия начин. Ние мязаме на този Плюшкин, който събира гвоздеи, петала, все може да потрърбват, казва.

Има една нова форма в природата, която е вложена. Ние сме на прага на новата епоха, когато гъсеницата да стане пеперуда. Трябва да се измени начинът на храненето, трябва да се измени начинът на мисленето, трябва да се измени начинът на ходенето. Трябва пресъздаване на всичко. Между старото и новото ще бъде тъй, както между старата и новата греха. Ти няма да облечеш върху старата греха новата греха. Ще направиш една хубава баня, ще съблечеш всичко старо. Вехтите грехи ще закачиш на гвоздеи, новия костюм ще облечеш. Ти не може да правиш никакъв компромис. Новият костюм се различава от стария. Защото, ако речеш от новото да туриш на старото, ти нито на старото ще помогнеш. Ти ще облечеш новото.

Новото само по себе си трябва да съществува. Казват, да примирим стария живот с новия. Стария живот няма какво да го примиряваме с новия живот. Новото може да услужва на нас. Старото е било добре някога. Сега, при новия живот, трябва да се научи новата форма. Условиата, които ни са дадени, тия условия трябва да ги използваме. То е сега новото. Който може да използва, – хубаво. Който не може, ще се намери в едно противоречие. Наука е, да се научиш да живееш по известни правила. Защо, казва, трябва да се

живее? Добре, зло не трябва да се прави. Малцина, ако разберем в буквалния смисъл, може да живеят добре. Колко от нас може да живеят един добър живот? Вътрешно и външно може.

Сега разбрахте ли? Нали знаете онзи свещеник, който питал: "Разбрахте ли?" "Не разбрахме, дядо попе." "Щом не сте разбрали, няма какво да се безпокоите." "Разбрахме, дядо попе." "Щом сте разбрали, няма какво да разправям." Един софизъм. Да не разберем, в дадения случай си има своите причини. Не е го разбирането на нещата. Има някои неща, като ги видим, ще ни създават известни неприятности. Приложение се изисква в живота. Природата си има естествен път. Приложението сега, то е най-красивият живот. Казва: "Да го видим."

Много пъти, като богатите, ще си създадете известни удоволствия, но ще си създадете някой път и известни неприятности. Контрастите са силни, не че е лошо само по себе си.

Вземете един от великите закони, по които се води природата. Казват, човек трябва да бъде милостив. Вие какво разбирате под думата "милост"? Под думата "милост" разбирате, вие сте били слуга някъде, господарят се отнася лошо. Искате да бъде милостив към вас, снизходителен, кара ви да страдате. Но какво разбира милостта? Милостта съдържа едно чувство вътре в човека. Може ли човек да има милост към всичките хора? Кой изисква повече милост? Слабият изисква. Но гарантирани ли са всичките хора да са силни, да нямат нужда от милост. Никой в живота не е гарантиран със сила.

Казвам сега, в какво седи милосърдието. Човек трябва да бъде милосърд, да култивира своето милосърдие, понеже, като не разбира закона на милосърдието, изисква от другите хора да бъдат милосърди. От нас се изисква това, което в нас го няма. Когато човек страда, в закона на страданието най-първо се учи законът на милосърдието. Само чрез страдание човек се научава да

бъде милосърд. Когато научи закона на милосърдието, страданието престава. Единственият лек, с който се лекува страданието, то е милосърдието. Стани милосърд, веднага страданието ще престане.

Тогава иде друго обяснение. Защо страдаш? Защото не съм научил закона на милосърдието. Не че затова страдаме, но нямаме този лек. Страданието ще дойде като едно последствие, но то може да се лекува чрез милосърдието. Може да извадите ония общи положения. Злото в света се лекува как? С доброто. Но злото може и да се лекува с какво? С милосърдие, с любов, с истина и тъй нататък. Животът в този смисъл ще добие една фаза, по-реална за възпитание.

От моето гледище, някой път в живота има една фаза. Ако влезете в едно училище на живата природа, има едни невидими лъчи, едно чувство в човека. Всяко едно състояние произвежда, има едни скрити лъчи, които излизат. Ти със затворени очи ако гледаш, има известно чувство, с което ще почувстваш хората. В дадения случай всяко едно качество, което се появи в човека, има едни специфични лъчи.

Някой път вас ви стяга нещо. Тия лъчи са именно, които въздействат. Тия лъчи по някой път образуват около нас този прах, който постоянно като пада, запращасваме. Образова се около ни една кора. Ако ние не внимаваме, ще си създадем едно нещастие. Затуй човек трябва да бъде морален, за да спаси живота си. Трябва да има топлина, да разчупи тази кора, която е около нас. Тази кора е както когато се образува лед около един извор, по повърхността на едно море или на един извор. Не е погрешката, че може да замръзва. Ако замръзва, показва, че топлината е малко. Но този силният извор, той не може да замръзне, той постоянно тече, ще бъде отворен.

Ние трябва да живеем и вследствие на това да преодоляваме външните условия, които съществуват сега в природата. Те са създадени някога и ако не вни-

маваш, може да се поставиш в едно неблагоприятно положение, което може да ти принесе хиляди страдания. Ако сме разумни, много страдания може да се избегнат. Някои страдания при сегашното положение са непотребни. Има известни спесифични страдания, които трябва да дойдат.

Какво е сега спесифичното страдание? Спесифичните страдания от този род, те са особени страдания. Трябва много да платиш, за да дойде едно такова страдание. Има такива страдания, които в живота на човека идат само веднъж. Има спесифични радостни, които идат в живота само веднъж. Между всички тия обяснения има една връзка.

Сега има един метод за самовъзпитание. Тъй както сега сте изоставени, по този начин както вървите, той е естествен път за самовъзпитание. Предполага се, че вие знаете. Мнозина от вас, аз ви виждам, щом се даде една задача, търсите лесния път. Казвате: "Как да я направим, я ни кажи как да развием темата." Един пита как да развиете темата, после втори пита: "Ти как разви темата?" Иде и той, тръс-тръс, напише я. Идва с една готова вече тема. Един може да е мислил, друг може да е мислил, някой оттук-оттам напише, скърпи нещо.

Сега да имаме едно музикално упражнение. Аз разбирам, сутрин не се пее. Човек, преди да е ял, не пее. Светските хора концертите си не дават сутрин, вечер ги дават. Обаче ние даваме концертите си като птиците. Ще употребите песенето. Не че аз искам да ви направя певци, но то е един от най-хубавите методи за самовъзпитание. Колкото да не знаеш да пееш, пей в ума си. Най-малко трябва да употребиш половин час на ден, да попееш на себе си. Ако не пееш, работата не върви.

Сега считайте, че сте млади и трябва да пеете. Младите трябва да мислят, а старите трябва да паят. Казвате: "Аз глас нямам." Без глас пей. Аз зная тук английски мисионери, като дойдоха, и казваха: "Като се научим хубаво български, ще говорим." И така си зами-

наха в Америка, без да се научат да говорят български. Други, които говореха и правеха погрешки, се научиха.

Всеки един тон си има своя област. (*Упражнение с основните тонове.*) В дадения случай музиката е, за да се смени състоянието. Имате едно неразположение на духа. Дотогава, докато не можете да пеете, състоянието не може да се смени. Щом започнете да пеете, ще се смени състоянието. Всякога трябва да турите известна музика. Музиката има особени чувства. Има чувства, които се произвеждат от пеенето, от музиката. Тя произвежда тия чувства. Като дойдат тия чувства, може да ги употребите за смяна на състоянието.

Човек, който иска да бъде добър, непременно трябва да пее на себе си вътрешно. Може гласа му да не чуваш, но българите казват, да си тананика. Той ще ходи и мислено ще пее. (*Учителят пее и свири тонове с фигури.*)

Сега вземете една дума, която да започва с буквата **Ш**, да кажем "широко". Ти започни с буквата **Ш**, тя дава широчина. Ти употреби този шин. Той съдържа известни вибрации, внася нещо ново в мисълта. Казваш: "Защо ми е да пея?" Ти ще пееш, не артист да станеш, стани и пей. Казва: "Аз правилно не може да пея." Как не. Ти според своята музика ще вземеш тоновете. Ти може да нагласиш своята цигулка, но пей според своето пеене. Според истинската музика пеем, но всеки един човек, като пее, ще знаеш с какви гами си служи. Неговата музика е точно навреме и намясто.

Кого да изкараме да изпее една песен, от старите или от младите? Сестра К-ова, изпейте "Зора се светла зазорява". Трябва да се пазите, има вкостенели форми, има известни мъчнотии с наслаяването на известни форми, непотребни в ума. Човек трябва да пусне формите на онзи извор. Сега изворът, като излиза по реката, има своя форма. Животът трябва да слиза от извора надолу. Има естествена музика в мисълта. Човек трябва да бъде свободен, да има този морал на извора.

Тази идея трябва да седи в ума ви, да бъдете свободни. Някой път ние искаме да се харесаме един на друг. Един на друг ние не можем да бъдем идеал. Трябва да имаме идеал извън сегашния живот. Аз наричам: един певец да влезе в къщата на своя приятел и да изпее една песен, че да седне. Веднага ще се измени тяхното състояние. Сега, ти като пееш, какво е станало? Казват, ще се уплашат. Една песен, ще се свърши въпросът.

Казвам, новото трябва да се отличава с тази голяма пластичност. В стария живот младият понякога иска да бъде като стария. Най-после, младият става като стария, лицето става продълговато. Има определени мускули, изгуби своята сила. Той придобие една външна физиономия на стар човек, но изгуби съдържанието на стария човек. По-добре е да запазим съдържанието, вътрешната форма да се моделира според модела. Ако сега изваем една форма, формата на стария е красива, но изгубила съдържанието. Старият човек казва: "Остарях."

Сега в новото трябва да влезете. Всичките стари вярвания, религии са с този метод, който е неестествен. От всички стари обичаи, от всички стари морални правила трябва да се освободите. Вие ги дръжте в старата греха, но новите вярвания в новия живот носят свършено нови правила. Всички трябва да направите едно разграничение между старото и новото, не може да ги сплитате. Най-първо, ще се научите. Един метод има, да си съблечете старите грехи и да облечете новите. На другия ден пак ще ги облечете, и пак ще ги съблечете.

Хубаво, по стария начин ще започне животът. Един ден е достатъчно, като носим новото. Но ви се вижда, че и днес трябва. Не казвайте, че той не живее добре. Кажете: "Брат ми днес е с обикновените работни грехи." Като го видиш с хубав костюм, кажи: "Много хубаво е облечен, с един отличен костюм, така както животът изисква."

Казвам, тия две състояния трябва да ги култивирате в ума си. Доиде, да кажем, едно страдание, кажете:

"Такава е волята Божия." Видите, че някой човек се радва, ще се зароди желание, защо той да се радва. Кажете: "Такава е волята Божия, той да се радва." Видиш някой скърби: "Такава е волята Божия." Влюбил се някой: "Такава е волята Божия." Оставила го жена му: "Такава е волята Божия." Забогатял: "Такава е волята Божия." Осиромашал: "Такава е волята Божия." Здрав е някой: "Такава е волята Божия." Заболял някой: "Такава е волята Божия." И едното, и другото състояние на своето място е красиво.

Ако аз осиромашавам, има си своите причини. Ако аз забогатея, с моето богатство не съм сам в дадения случай. То е състояние на хиляди същества. Аз съм в положението на ред богати хора, затуй съм богат. Онази река, понеже тече в една долина, дето има много притоци, стана голяма. Съчетание има. Ако няма съчетание, не може да стане голяма. Богатството е съчетание на богатите условия. И сиромашията е съчетание. Но и едното положение, и другото положение в дадения случай не са верни. Най-първо, тази мисъл трябва да ви стане естествена за самите вас: "Такава е волята Божия." Като кажеш, да ти стане приятно, че Бог ти дава един живот, ти да си благодарен.

Сега страдате. Защо? Защо страда човек? Представете си, аз зная една история. Едно време, когато някой те залюби, най-първо ще отреже от дебелото месо, да види колко те обича.

Сега искате да ви обичат. Ако всеки от вас би дал едно парче от месото, да ви опита. Сега искате да ви обичат, но много лесно минавате, без да дагеш нещо.

"Божията любов носи пълния живот."

*Двадесет и шеста лекция
на Общия окултен клас
19 февруари 1930 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

ДОБРОТО ЗНАЧЕНИЕ

Размишление

Ще прочета 119. псалм, буква К-Коф. Сега, като чета този псалм, разбират ли го всички? Ако онзи, който е писал псалма, е между вас, ще го разбере ли? И той като вас ще слуша и ще си каже: "Какво ли е искал да изнесе псалмопевецът с този псалм?" Значи псалмопевецът е писал нещо, от което се ползват повече другите, отколкото той сам. И портокалът, и лимонът, и ябълката са изработили онова, което са искали и разбирали, но други се ползват от тяхната работа, а не те сами.

Следователно, когато човек се стреми да направи нещо, както той разбира, в края на краищата други ще се ползват от неговата работа, а не той сам. Някой иска да постигне нещо велико, да стане богат, учен, силен. Той прави ред усилия, за да постигне това, което желае, но в края на краищата други се ползват от неговото постижение. Те изяждат постижението му, както ядат плода на някое дърво. Дървото само ли яде плодовете си? Тъй щото, искате ли да придобиете нещо, ползвайте се от това, което е неразбрано за вас, а разбрано за другите, ползвайте се от това, което е лошо за вас, а добро за другите.

Съвременният човек си служи с две мерки в живота: едната мярка прилага към себе си, а другата към окръжаващите. Според първата мярка едни неща са добри, а според другата не са добри. С други думи казано:

това, което е добро за даден човек, за друг не е добро. Или ако нещо е добро за човека, не е добро за животните. Запример за някой човек е добре да заколи една кокошка, да я очисти, да я опече и да седне около някой студен планински извор, да си хапне и пийне. Обаче за кокошката това не е добре. Понякога ученият казва, че молитвата не е за него. Само децата, само простите хора трябва да се молят. Не се минава много време, работата се обръща другояче. Ученият, който не признавал молитвата, започва да се моли. Защо се моли? Защото се е намерил в трудно, безизходно положение. Той се моли на всички, които го ограничават и измъчват. Като види, че те не влизат в положението му, най-после той се обръща към Бога. Щом Бог го освободи от трудното положение, той изменя вече мнението си за молитвата. Има думи, съдържанието на които за едни хора е обидно, а за други не е обидно. Ония, които се обиждат от някои думи, не ги забравят през целия си живот.

Всяка дума крие в себе си известна сила, с която човек трябва да се справя. Ако силата, която се крие в някоя дума, е отрицателна, човек трябва да знае как да я превърне. Изкуство е човек да знае как да превръща отрицателните енергии в положителни. Като ученици вие трябва да различавате силите, които са скрити в думите. Има думи, които привидно са приятни, сладки като захарта, но вземете ли ги вътрешно, ако не причиняват вреда, поне полза не принасят. Запример външно захарта е приятна, на вкус сладка, но според някои учени, вътрешно взета, тя не храня човека. Значи захарта крие в себе си някаква лъжа.

Има постъпки, съдържанието на които е подобно на това в захарта. Отивате някъде на гости, дето ви приемат любезно, с разположение. Обаче едва мръднете крак да си отидете, веднага чувате зад вас да се говори: "Защо дойде този човек, да ми отнеме толкова време? Съжалявам за изгубеното време. Дано втори

път не ми дойде." Искрен прием ли е този? Вие не можете да му кажете истината в очите, да знаете, че сте заети, да не отнема времето ви. Понеже не можете да кажете истината в очите му, вие я казвате зад гърба му. Това не е морал. Лошият човек е смел. Всякога може да каже истината в очите на човека.

Значи, когато казва истината, човек става лош. Когато обикаля истината, той е добър. Като отидете някъде на гости и ви почерпят с кафе и сладко, вие сте доволни, казвате, че тия хора са добри. Почерпването още не е израз на доброта. Това представя външно отношение, което може да има съдържание, а може да бъде и без съдържание. Това още не представя истинско гостуване. Да отидеш някъде на гости, това значи да стане правилна обмяна. Да отиде човек на църква, това значи между свещеника и него да е станала правилна обмяна. Да отиде ученикът на училище, и това означава правилна обмяна между учителите и него. Стане ли тази обмяна правилно, през целия си живот човек остава ученик. Дето не става правилна обмяна, там няма живот, няма движение, няма мисъл, няма никакви чувства. Опитва ли се човек да задържи живота, мисълта и чувствата за себе си изключително, той се намира в дисонанс на живота. Този дисонанс показва, че обмяната не е станала правилно, течението на силите е подпушено някъде.

За да дойде до прави разбирания, до права мисъл, човек трябва да бъде абсолютно здрав, да не стават в него никакви подпушвания. При това положение той ще разбира правилно любовта и нейните прояви. Той ще разбира живота във всичките му прояви, външни и вътрешни. Не е ли здрав, човек ще мисли криво. Какво са доброто и злото в техния дълбок смисъл, той няма да разбира. Какво представя любовта, също няма да разбира. Той ще живее, както му попадне, и ще казва, че всичко е позволено, че човек е свободен да върши, каквото намира за добре.

Какво разбираме под думата "позволені неща"? Позволені неща са относителните. Значи това, което е позволено за здравия, не е позволено за болния. Това, което е позволено за болния, не е позволено за здравия. Следователно, ако някои блага се отказват на човека, това показва, че те не са за него. Ако той не разбира някои неща и не му дават възможност да ги разбере, това показва, че умът му е слаб, не са за него. Ако някои постъпки се забраняват на човека, това показва, че той няма морален устой. Ако забраняват на някого известна храна, това показва, че той е болен: стомахът му не може да асимилира тази храна. Щом оздравее, той може да яде от забранената храна. Ако днес не може да се говори на хората за онзи свят, това показва, че те не са готови да го разберат. Каквото да им се говори, те ще си го представят като живота на земята. Те не могат да имат друга представа. Ето защо не е позволено да се говори за духовния свят на хора, които не са готови да го разберат. Влезе ли някой неподготвен в духовния свят, никой няма да му обърне внимание. Влезе ли някой готов да разбира духовния свят, всички ще станат прави, ще го посрещнат с голямо уважение.

Същият закон действа и в света. Когато престъпникът се явява пред съдията, последният седи на стола си спокойно, няма намерение да му става на крака. Защо? Защото престъпникът носи нещо лошо в себе си. Той е изопачил характера си толкова много, че е изгубил човешкото си достойнство. Влезе ли при съдията човек, в жилите на когото тече царска кръв, съдията веднага става на крака, предлага му стол и любезно се разговаря с него. Каквито са отношенията на хората към нас, такива ще бъдат и отношенията на Бога, на всички разумни същества. Ако характерът ни е подобен на този на престъпника, никой няма да ни обърне внимание. Ако в жилите ни тече царска кръв, всички разумни същества ще ни приемат с радост, ще ни окажат своето внимание.

Сега като ученици от вас се изисква чист живот, да облагородите кръвта си, да станете царе, господари на себе си. Това значи всеки ден да се влива в човека Божествена енергия. Дойде ли до това положение, човек започва да разбира добре нещата и е готов вече на всички жертви, които животът изисква от него. Без жертви животът не може да се прояви. Следователно, не живее ли според законите на разумната природа, човек е осъден на катастрофи. Вследствие на това някои от пластове на неговата земя ще се разместят, теченията на водите му ще се оттеглят и той ще бъде изложен на големи лишения и страдания. Не върви ли в правия път, човек неизбежно ще бъде изложен на големи промени в съзнанието си. Тия промени пък разклащат изцяло неговите разбирания. Крайно материалистичните разбирания на много от съвременните хора се дължат именно на отклоняването им от правия път. Те са изгубили онова духовно гледане на нещата, поради което свеждат всичко към обикновения земен живот. Не, животът не е само физически, т.е. материален. Животът бива органически и психически. Поради сложността на живота казваме, че да живее човек правилно, разумно, това е велика наука.

Като говорим за добър, за разумен, за възвишен живот, мнозина се отказват от него, считат го невъзможен. Казано е обаче, че невъзможните неща за човека са възможни за Бога. Следователно, даде ли човек ход на Божественото начало в себе си, невъзможните неща за него ще станат възможни. За новия живот невъзможни неща не съществуват. Там всичко е възможно. Защо? Защото човек е проявил всичките си добродетели. Защо страдат хората, защо ги болят зъбите, за това има ред причини. Да изнасяме причините за страданията и нещастията им, това значи да ги освободим от едно зло, а да ги натъкнем на друго. Има смисъл да се казва истината на хората, но само тогава, когато абсолютно ги освобождаваме от зло-

мо. Затова е казано, че истината прави човека свободен. Не е ли готов да чуе тази истина, по-добре да се отложи този момент. Като живее, като греша и се изправя, човек сам ще гоиде до закона за причини и последствия на нещата.

Светът се нуждае от разумни хора. Такива трябва да бъдат учениците на окултната школа. Разумността на човека се изразява в правилното разглеждане на нещата. Като срещне един човек, разумният първо вижда доброто в него. Що се отнася до неговите отрицателни прояви, той гледа на тях като на преходни неща. Благодарение на своята разумност, той се ползва от богатата на живота правилно. Разумният разбира законите на живота и ги прилага в отношенията си към хората. Които не разбират законите на живота, те се делят на млади и стари, на учени и прости. Всеки може да бъде млад – от него зависи. Младостта е в съзнанието на човека. Достатъчно е човек да се чувства млад, за да бъде такъв. Щом се чувства млад, той има силата и духа на младия и проявява неговите качества.

Едно от качествата на младия е неговата работоспособност. Съвременните хора остаряват преждевременно, защото бързат във всичко: в ядене, в движение, в учение. Те искат да успяват бързо: като започнат една работа, скоро да я свършат. Ако не успеят, те се обезсърчават, изгубват разположение за по-нататъшна работа. Те се поддават повече на чувства, отколкото на мисъл. Ако мислеха повече, те нямаше да остаряват толкова скоро, а същевременно щяха да се ползват от красотата, която природата е вложила във всяко нещо.

Запример, като вземете един плод, не бързайте да го изядете изведнъж, но разгледайте го внимателно. Спрете се върху формата, цвета му и вижте какво ще почувствате. Като го подържите известно време в ръката си, вие ще възприемете ония сили и енергии,

които са работили за неговото създаване. След като го изядете, не хвърляйте семките му, но посадете ги. Постъпвате ли по този начин, вие си въздействате върху самовъзпитанието. Всяка форма, създадена от природата, съдържа известни енергии, които човек трябва разумно да използва. Те ще помогнат както за физическото, така и за духовното му развитие.

Изпейте песните "Зора се светла зазорява" и "Ще се развеселя".

Тайна молитва

*Двадесет и седма лекция
на Общия окултен клас
26 февруари 1930 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

ЧОВЕШКИЯТ ТЕРМОМЕТЪР

Размишление

Може ли да приложите онази формула, която ви дадох в неделя, кой както я разбрал? Ако някой не я доразбрал, трябва да я доразберете.

Малката стая малко въздух събира, голямата стая много въздух събира. Малката стомна малко вода събира, голямата стомна много вода събира. В едно отношение е по-добра малката стомна. Малката стомна малко кал събира, голямата стомна много кал събира. Затова е хубаво да имаш голяма стомна, когато водата е чиста, а малка стомна, когато водата е нечиста, когато има кал. Та същото е и по отношение на знанието. Хубаво е да имаш много знание, когато знанието е чисто, но когато е нечисто, хубаво е да имаш малко знание.

Пет минути размишление, да пожелаете да дойде Царството Божие, да пожелаете да станете проводници на тия великите духове, да се освободите от тези ограничения на обикновения живот.

Човек, откакто се роди и умре, все за себе си мисли. Хубаво било, толкоз години за себе си да мисли човек е достатъчно. Себето от това по-голямо няма да стане. Едно дете, като израсне до 160–170 сантиметра, през целия си живот на земята толкова ще остане. Колкото и да мисли, все 170 ще бъде. Преди да е станал на двайсет и една години, нека мисли за растенето си. От двайсет и една година да престане да мисли колко

висок ще стане. То е оформено, да мисли за други работи. Тогава да мисли да е здрав. Като стане на трийсет и три години, да започне да мисли да стане умен. Като стане на шейсет години за какво трябва да мисли? Като стане на шейсет години трябва да се стегне да работи. Той като млад не може да работи, но на шейсет години може да работи. Като покопае, малко ще копае, но хубаво ще копае. Най-малко ще направи, но на свят ще го направи. Може да приложи закона на любовта. Тъй щото онези от вас, които сте на по шейсет години, казвате: "Не ни трябва на нас работа. Младите да ги оставим нагоре да вървят." От двайсет и осем години до трийсет години да бъдат умни да се разширяват.

Сега специфично не ги вземайте кои са млади между нас. Вземете като символ, като стадия, през която човек минава, всяка душа минава. Не зная дали младостта има обективен израз отвън, понеже е непостоянна. Виждам човек млад, остарее. Младостта къде отиде? Друг човек млад, и той остарее. Но младостта къде изчезна? Никъде я няма. Скрита е някъде, не тъй обективно да се прояви, но остава да съществува. Между нас я няма, младостта да живее с нас не е дошла, понеже няма условия заради нея.

Младостта в умерения пояс на земята сега се проявява в месец май. Започва от март, от равенството – март, април, май. Три месеца след туй си вдигне чергата и си заминава, откъдето е дошла. Три месеца се пробуди съзнанието за младостта, няколко деня ти ще почувстваш, че си млад. Погледаш се, казваш: "Не са онези години." Казваш: "Не е заради нас."

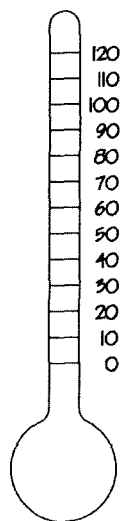
Сега ще се молите като умни млади и като умни стари.

Вие носите на ръцете си пръстени. Някой път отгоре на пръстена има камъни, изпъкнал е, някой път пръстенът е само халка. Някой път е издигнат, някой скъпоценен камък има. То е корона. Този издигнатият, то е главата на змията. Зад главата има опашка. В туй

отношение младият човек е главата на тази змия, старият е опашката. Някой път старият човек трябва да влезе в устата на младия човек, да върши работа. Младият е устата на нещата, той седи, навсякъде мушка. Старият туря опашката. Затуй старият ще укротява младия само като турят опашката в устата.

Туй щото ще знаете, че младите хора са глава на змията, старите хора са опашка. Ако не знаеш как да се справиш, как да туриш опашка, младият все ще хапе. Това е естеството. Но както и да постъпиш, непременно главата, щом е свободна, ще хапе.

Размишление пет минути

Туй мяза на един топломер. Положението на топломера е растенето на човека. Човешкия живот можеш да го разделим на сто и двайсет години. Крайният предел е то. Значи растенето на човека започва от нула, при неговото раждане. Всяко едно деление има десет подразделения. В топломера имаме само едно. По височината на живака съдим за атмосферното налягане. Когато атмосферното налягане е голямо, вдига се стълбът на живака нагоре. В живота жизнените тонове по същия закон вървят, като се нагрива човек, започва да расте. Ако се измерва, ще се види, че пропорционално върви растенето.

Вземете, като се роди детето, ако измервате неговото растение, всяка година има съразмерности в растенето. До двайсет и една година има една съразмерност, всяка година израства по няколко сантиметра,

има съотношение, има пропорция. Някой път растенето е по-силно, някой път е по-слабо, зависи от условията. Запример някои деца често се сбавичават за няколко години, мома в една-две години израства. Значи голямо налягане имало, благоприятни условия.

До двайсет и една година човек израства, но има в живота един топломер, до сто и двайсет години той се повдига. Щом като стигне до сто и двайсет години, той стига до една област, изменя се неговото вещество. Той не може да живее на земята, няма вече условия, душата излиза из тази цев. Тялото е една цев, както душата влиза, така излиза и си заминава. Цялото тяло определят постепенно като в един топломер, повдигане има, десет, двайсет, шейсет, седемдесет. Като достигне до сто и двайсет, всичко се разтопява, сто и двайсет е най-голямата височина. Следователно тялото достига до 120 градуса, повече не може да достигне. Кой човек до 120 градуса устоява? Човек, като дойде до 40 градуса, започва да се топи. Сто и двайсет градуса излиза из областта на сегашния живот.

Казвам, промените, които стават във вашето тяло, ще ги изучавате. Вие не можете да изучавате живота въвн от вашето тяло. Всеки човек е специфичен уред за измерване неговата енергия. Ако вие се занимавате с уредите на другите хора, вие за тях ще знаете, не за вас. Човек, за да може да се справи с мъчнотията в живота, той трябва да разбира туй, което е той. Запример какво ще ви ползва вас един човек, който свири хубаво, който говори хубаво, който мисли хубаво, добър е във всяко едно отношение, ако вие сте глух? Какво ще ви ползва, ако вие не знаете как да управлявате вашите чувства? Да кажем, някой човек е красив. Ако вашият инструмент не е правилен, не може да възприема светлината, вас какво ще ви ползва красотата на природата? Или ако в света има знание, и вашият ум не е способен да възприеме знанието, вас какво ще ви ползва това знание? Значи непременно човек трябва да разбира себе си,

да разбира своите способности, това, което му е дадено, да развива и да знае азът в какво седи.

Той има някакъв талант, има някаква дарбица, казва: "Аз съм човек." В какво седи човецината? Тази човецина седи в три неща. Ти трябва да имаш мисли като човек, тоест мисълта ти трябва да бъде разумна. На този човек не трябва да има никакви копита, на този човек не трябва да има никакви рога. Като човек не трябва да имаш вълчи зъби, като човек не трябва да имаш нокти на орел. Може да изредя ред неща още. Тогава какво трябва да имаш като човек? Не трябва да пълзиш по земята, да ходиш на четири крака като животните, но трябва да се изправиш на краката си и трябва да имаш отвесна стойка. Защото всякога стойката на човека, движенията, които прави, когато ходи, всичките грехове, които човек има, наследствените грехове, се изразяват в движенията. Презгърбен малко, страната изкривена, устата изкривена, ушите, това са дефекти, отклонения. Този инструмент показва правилността. Известни правилни линии се развиват у човека, човек добива хармонична линия.

Ако съблечете един човек в неговото естествено положение, ако той правилно се развива, ще забележите ония красиви, хубави линии, които аз наричам линии на доброто.

Природата е извор и на мъдрост, и на музика, и на какво ли не, на всичко. Следователно трябва да вървим по нейните пътища. Ако някой път не може да видим хубостта, то се дължи, че ние, хората, своенравните деца, сме изменили нейната красота. Казваме, няма никаква красота. Но в природата има красота. Ти, като погледнеш на небето, даже като погледнеш на птиците, тия птици, които виждаш, са облечени много хубаво. Даже нашите царе не са така облечени, както са облечени райските птици с онази корона. С една такава греха на един цар би струвало стотина милиона лева такава скъпа премяна.

Сега то е външната страна още.

Казва апостол Павел: "Око не е виждало и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за тези, които го любят." Вие ще влезете в един свят, дето външно и вътрешно ще бъдат така възвишени. Казвам, тази трябва да бъде идеята във вашия ум, за самоусъвършенстване. Само така ще се яви едно равновесие. Но сега, като не сте музиканти и като не сте певци, много работи липсват, пък имате известна енергия, която по един или друг начин да мине. Та тази енергия, която не може да се употребява в пеенето, ако не се употребява в науката, най-после ще се изрази там, дето не трябва, и ще създаде излишни страдания. Затуй сега трябва пак, да се печете и като се изпечете, ще бъде.

Тази цигулка е изпечена, аз съм я взел, тя при мене учи, тя ще свърши. И като свърши един ден, тя някой път ще проговори. Някога. Кога? Ще проговори. Този материал, от който е направена, е взет от природата. Той е взет от едно живо разумно тяло, което ще проговори. Тези ще си потърсят и тази част, която е обработена, ще вземат, ще имат вече нещо обработено. В природата нищо не е изгубено, но като свиря свирецът, ще обработи вече материята, те ще вземат и ще запазят за бъдеще. Колкото повече цигулки имаме, ще имаме повече обработена материя, ще се образуват по-хубави цигулки. Тази материя ще послужи за нашите инструменти. В природата няма достатъчно материя, от която да се направят по-хубави, по-фини тела. Затова трябва да живеем, да създаваме известна материя. Невидимият свят за бъдеще ще направи по-хубави физически тела.

Затова туй, което искаме, не е далеч. Един ден, когато ще имаме в запас едно хубаво тяло, което е отзивчиво на човешката душа, човек ще бъде като ангелите, които имат тела, които са под пълен контрол на техния дух. В нашите тела има борба между духа и плътта. Ние сме в полето на борбите.

Казвам сега, каква е основната мисъл, която трябва да остане в ума ви? Основната мисъл, която трябва да остане в ума ви, благата и дарбите, които Бог е вложил във вас, да ги изпълните. Не да станете артисти. Защото има нещо, което сега не може да постигнем. Да станете музиканти, да станете учени хора, това са пътища за постижение. Каквото положение и да вземете, не да го използвате, понеже вие още не сте господари на вашата съдба, да се освободите от този вътрешен страх, от това вътрешно робство. Всички трябва да се освободите. Защото не е въпросът само да говорим за недъзите. Даже между нас и въпрос не трябва да става за недъзите, които хората имат.

Недъгът лесно може да се изправи. Мнозина съм срещал, които имаха гърбици. Казвам: "Изправете си гърбиците." И станаха прави. Имаше една ученичка във Варна, която не можеше три тона да произнесе. Всички ѝ се смееха. Дадох ѝ няколко правила, разви ѝ се гласът и след три-четири години беше една от най-хубавите хористки в хора.

Някой от вас може да каже: "Не съм роден." То е самоизмама. Ти си роден, но понеже не вярваш. Казва: "Аз не може да бъда добър човек." То е една лъжа. "Не съм даровит." То е втора лъжа. "Не съм силен." Трета лъжа. "Условията са други." Те са все лъжи.

Пътят, той е важен. Условията, каквито и да са добри, много дарби вие имате, но малко мързел имате и един страх. Всичко това трябва да се изхвърли. То е новият начин на възпитание. Сега заложили, които Бог е вложил, сега е времето да ги развиете, не чакайте по-благоприятно време. По-благоприятното време за бъдеще е за друго определено, пък днешното време е определено да развиете тия дарби, които сега имате. Бъдещето е за друго определено.

Питам сега. Да допусна, ще направя един опит. На мнозина от вас главите са побелели, аз почернея космите, направя ви по на двайсет и една години. Какво ще

направите? Аз да ви кажа какво ще направите, аз зная какво ще направите. Вие ще се повърнете и ще направите това, което досега сте направили, ще направите не неща, които не са направени.

Всеки може да свири. Ако свириш, и не свириш като майстор, то не е свирене. Като свириш, свири като майстор. Когато видите някое дете да свири като зрял музикант, казвате: "Даровито е това дете." Като се върнете в живота, да свирите като майстор. Тогава младостта има свой израз, свой смисъл. Не че онези пориви са лоши, но всяка една дарба, всеки един порив, който Бог е вложил в човека, все трябва да се проявят по някакъв начин.

Ние говорим за любовта, най-красивото нещо в света, което имаме. Ние мислим за любовта туй, което не е. Любовта се отличава по това, че ако един човек, който люби в своята душа, като влезе в едно общество, всичките хора стават разположени. Той примирява и внася доволство. Съмнение, безверие, всички неща изчезват. Като погледне, усмихне се, и в тази усмивка се вижда човещина. В неговите очи виждаш нещо, за което човек може да се радва.

Питам, ако вие влезете в един свят, тъй както на ангелите, и да кажем, имате желание, без да ви види някой, да барнете нещо, защото всичките грехове седят, че ние бараме нещо, без да питаме, вие се приближавате до някои цветя, искате да ги барнете, то се изгуби. Да кажем, вие, млад момък, в ангелския свят срещнете една мома, искате да я барнете, момата изчезне. Казвате: "Това е омагьосан свят." Каквото помислите хубаво, всичко иде. Каквото помислите нещо лошо, всичко изчезва. Тогава ще забележите едно състояние, че при хубавото състояние всичко се явява, а при лошите състояния на нещата животът изчезва. Затова мислете хубаво: това е, което ви препоръчвам.

Доиде някой, наблюдава обучаата, наблюдава грехите, най-после видял, че има лекета. Отлична черта.

Казва: "Как стана, да остане това леке на грехата?" Казвам, само по грехата да е, нищо, то е хубаво.

Помнете едно, човешките души не страдат, никак-во леке не хващат. Тя не страда, човешката душа е чиста, не може да се опетни. Едно нещо помнете, на човешката душа никакви лекета няма. Туй, което се опетнява, то е грехата, то не е човешката душа. Тя е неопетнена. Човек в своята душа е възвишен и хубав. Казва: "Има нещо в мене, не може да се прояви." Той страда, понеже доброто, което той схваща, той още не знае законите как да прояви, иска да направи добро, пък не знае как.

Ние сега се противим за онова изкуство, да проявим живота. Турете в себе си хубавото по възможност. Престанете да говорите за вашите грехове. Грешници сме. Та кой не е бил грешник досега. Ако е за грях, то е пълен светът с грехове, но е и пълен светът с добрини. Трябва да знаете, че грехът, грешната материя, е материал, който постоянно трябва да се обработва, руда, от която постоянно се изважда. Доброто е, което работи, да извади всичко онова ценното.

Туй сега е само за обяснение. Някой път много обяснения ви уморяват. Но заложи има във всинца ви. Вие мислите, когато идете в оня свят. Вие сега сте в оня свят. "Да видим ангелите." Всеки ден ангелите ви обикалят. Аз зная вече, вас ви срещнаха двама ангели, вие не ги познахте. Казвате: "Кои бяха?" Днес пак ще ви срещнат ангелите.

Сега вашето съзнание не е будно. Ако вие срещнете един ангел, ще каже, някои ги е страх от своята опитност, казва: "Видях нещо, но изчезна." Чудни са хората, когато казват, че изчезна. Един трен, който се движи, аз го виждам, после изчезва. Като върви, тренът изчезва, не стои на едно място. Ангелът – трябва да знаеш – накъде се движи. Понеже той се движи бързо, гойде до очното зрение, дето вие виждате, после той замина. Вие не знаете накъде се движи? Казвате: "Мина от ляво на дясно, накъде, не можах да видя." Вие не сте

схванали посоката, накъде се движат ангелите. Вие още не знаете накъде се движат. Той се показва от ляво на дясно, но трябва да знаете накъде отива. Ако не го видите, то не е посока на тях.

Мнозина изгубват ангелите поради вашето съмнение. Като видиш някой ангел, казваш: "Дали е ангел?" Той вече изчезва. Ти не мисли, не разсъждавай. Ти се спри и благодари. Най-първо, отпрати душата си към Бога и благодари, че той го е изпратил. Благодари на Бога. Не искай да хванеш дрехата му, но благодари, че е дошъл. Най-първо, ти благодари на Бога, че е изпратил някой ангел. Ти казваш: "Видях нещо, но дали е реално, или не, не зная."

Всеки ден ще благодарите на Бога. Дојде красиво чувство, благодарете на Бога. Дојде красива мисъл, благодарете на Бога. Извършите малко добро, благодарете на Бога. Случи се страдание, благодарете на Бога. Направите една малка погрешка, благодарете на Бога, че не е по-голяма. Някому имате да давате, благодарете, че нямате повече да давате. За всичко благодарете, за добро и за зло. Това е философия на живота. Нервен сте, благодарете, че не сте повече. Боли те кракът, благодари, че не са двата. Ти като благодариш, по този начин ще гојде оздравяването.

Онзи, който дава болестта, като духне, изчезне. Аз може да ви приведа хиляди примери, когато болестта отведнъж е изчезвала, моментално. Пък болестта може да гојде изведнъж. Сега това са опити, които правят върху вас, за да видят каква ще бъде вярата ни. Някой казва: "Имам ревматизъм." "Много е слаба вярата ти." Той казва за себе си: "Много ме боли коляното." Ти концентрирай ума си да се махне ревматизмът. Ще мине. Ти му казваш: "Слаба е вярата ти." Ти му кажи: "Ще мине." "Много нетърпелив човек съм, много сприхав." Казвам: "Много добър човек си, от тебе ще се яви нещо хубаво." Сега, като казваш, че ще се усили, веднага той не става, но все трябва да напънеш нещо.

Казвам сега, положителната страна. Това още не е цялата наука, защото, за да употребиш една дума, трябва да разбираш. Време си има, кога да кажеш тази дума. Запример ти не може в едно бласто, което е пълно с вода, има малко пръст, да посееш каквото и да е, ти не може да сееш лозови пръчки, защото те ще изгният. Изисква се спазването на известни закони. Ако някой човек се е разболял, помоли се заради него, който и да е този брат, понеже същевременно това благо ще мине през тебе, и ти ще се ползваш. Ако ти не се молиш заради него, той губи, и ти губиш едновременно. Ако ти не работиш в хората, ти губиш. Щом работиш, помоли са заради него. Казваш: "Дали ще ме послуша Господ?" Това не е твоя работа. Ти мини, вдигни камъка и кажи: "Хубаво направил този човек, който турил този камък на пътя."

Сега вие питате какво да работите. Срещнеш някоя сестра, помоли се заради нея. Срещнеш някоя сестра, която одумва някого. Кажи: "Господи, обърни това в красноречие, да бъде за твоята слава." Срещнеш някой – бие някого. Помоли се, нека това бъде музикален такт, и двамата да станат най-добрите приятели. Няма да мине много, ще видиш, онзи, който бие, казва: "Братко, ще ме извиниш." Подаде ръка. Онзи, който е бит, ще го заведе вкъщи, ще го нагости. Казва, биха се. Ако искаш, да ти стане най-добрият приятел.

Онзи турчин, който беше бит от българина, казва: бабаутин. Значи, ако един човек, който те бие, ти издържиш и нищо не му кажеш, стоиш спокоен, тих, кажеш: "Братко, много ти благодаря, много хубаво знаеш да биеш." Тогава, когато някой ме е набил тъй хубаво, казвам: "Много ти благодаря, приятно ми е да те срещна." После извади от джоба си десет английски лири и му дай. Питам, този човек, като постъпиш така, какво ще каже? Трябва самовлагане. Това много мъчно може да се направи. То е мъчно. И адепти мъчно може да го направят, да ги бият, и той да извади и да даде.

Имаме един пример с Христа. След като го биха, разпънаха го на кръста. Казва: "Прости им, Господи." Че то е същото благородство. Казва: "Толкоз разбират тия хора. По-малко да бъде тяхното наказание." Защото, ако той не беше се молил, страданията щяха да бъдат по-големи.

Не мислете, че това са философски идеи. То е един начин на работа. Разбира се, всичките не може да приложите, но може да се приложи.

По-напредналите сестри са ми говорили. Аз съм слушал много хубави работи, много красиви. Някои сестри са идвали. Може да ги похваля, много хубаво препоръчват другите.

Бих желал още по-добре да се препоръчвате.

"Отче наш"

*Двадесет и осма лекция
на Общия окултен клас
5 март 1930 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

ИДЕЙНАТА ОБИЧ

Размишление

Ще прочета пета глава от Посланието към солуняните.

Тези думи са писани преди близо две хиляди години без нещо. Значи съзнанието на тези хора не е било по-далеч от сегашното съзнание на хората, само че сегашните хора са културни, не тъй, както тогавашните хора.

Бедният, ако е просто облечен, и богатият, ако е богато облечен, каква е разликата? Разликата е, че богатият ще има по няколко пръстена на ръцете си, ще има няколко карфици, а пък бедният ще бъде без пръстени. Богатият ще има лачени обувки, ще има връзка. Сегашните хора ще ги видите с модерни дрехи. По-рано римляните са носили тоги.

Питам сега, онези, които носили тоги, и сегашните, които носят най-модерни дрехи, каква е разликата? Те си мязат всякога. Бедните, едно време и сега, които носят скъсани дрехи, пак е същото.

Тогави каква е разликата между учения и простия човек? Учен човек по геология, да допуснем, че знае как е направена земята. В тия времена геологията не беше развита, но беше развита Кабалата. Имаше кабалисти, светът беше пълен с гагатели, после беше пълен с пророци, които тълкуваха какво говорят боговете.

И сега светът е пълен пак с пророци. Какви? Какво говорят слънчевите петна? От Италия, Америка,

отвсякъде пророкуват какво ще стане. Някой път става, някой път не става. И тогава беше така. Каквото боговете говореха, някой път ставаше. Друг път, каквото говореха боговете, не ставаше. Но светът се въртеше. И тогава и земята се въртеше, хората се обръщаха от едната страна и от другата страна. Тогава съвременното радио не беше развито, но хората имаха радио, ясновидци бяха и яснослушачи. Ясновидството и яснослушанието е едно радио.

Всеки един от вас все иска да си инсталира едно радио. Всеки може да има по един апарат, само трябва да го инсталира. Когато някой път вашето радио забръмчи в главата, вие търсите лекар да ви лекува. Някаква идея се яви, казвате: "Какво пръкнала такава неестествена идея." Радиото се нагласява. Една мисъл дойде във вас един път, два пъти, три, четири пъти. Те турят една, две, три, десет, двайсет инжекции, докато скъсат радиото. Казват: "Освободи се." От две хиляди години хората спират радиото. Спирате радиото, не искате да бъдете ясновидци.

Във вестниците има, някой италианец намерил радио, да може да прави диагноза, да, радио, да знае какъв е пулсът на някой авиатор, който хвърка в пространството, да знае как бие сърцето му. Лекарите след време ще правят своите диагнози на двеста-триста километра, ще проверяват какъв е пулсът. Чудесии ще стават. Едно време тия радио ги имаше, само че радиото сега го извадиха отвън. Види се, радиото в човешката глава много шум вдига. Мястото е малко, трябва да се извади. Ако турят тук едно радио в салона, знаеш какъв шум вдига. Как няма да полудее човек, ако започне да го слуша.

Представете си, събудите се, вашето радио слуша музика от света на ангелите. Казва: "Голяма гарба се открива. Много ангелски гласове му говорят." Никакви ангелски гласове, това е бръщолевене. Но хората са в главата.

Всичките вярвания, това е едно бръщолеване. И вашата вяра в Бога е едно бръщолеване, и вашата наука е бръщолеване. Всичките професори по геология все бръщолевят. Едн-кой си професор, геолог, разбрал работата. Как разбрал? Той, за да разбере работата, трябва да накара канарите да проговорят. Един ден канарите, пластове, ще проговорят. Той ще тури апарата, те ще започнат да говорят. Защото на пластове е отбелязано преди осемнайсет хиляди години как са живели хората на земята, какво е станало под пластове. Човешката реч преди осемнайсет хиляди години ще я вземат от пластове. На пластове са написани тия речи, написани са речите на богатите хора, на агентите, на професорите. Ако могат тази реч да я преведат, ще имат положителна наука.

Според сегашната наука, да изучаваш земята според както са наклонени пластове, то е толкоз вярно, както е вярно в една библиотека да изучаваш как са наредени книгите по рафтовете според тяхната големина. Да оставим туй. Нерде Шам, нерде Багдад. Трябва да извадим вътрешното на тия книги. Отвън как са наредени, то е едно, отвътре съдържанието е друго.

Питам, ако вие изучавате външната страна на вашия живот, имате много материалистически схващания за оня свят. Някои даже не сте положително уверени какво нещо е оня свят. Вие чакате да умрете, че тогава да идете в оня свят. Човек, като умре, нищо не вижда. Той, като умре, ако е на земята, спял остава. Като напусне тялото, нищо не вижда. Търси хората и чрез тях започва да вижда. Вие, хората, като идете в оня свят, и не сте развили вашето духовно тяло, нямате капитал в себе си, нямате в оня свят кой да ви обича. Вие оня свят не може да изучавате, ако нямате инструмент направен. Хубаво е. Човек, ако сега се освободи от физическото тяло, ако не е доразвито духовното, с какво ще живее?

Сега всички сте зянати да поддържате вашето физическо тяло. Като станете, мислите само за този свят. То е хубава идея, отлична е, да поддържате тялото. Следователно, като поддържате тялото четирийсет, петдесет, шейсет години по един или друг начин, не може да изкарате повече, какво придобивате? Питам, като държиш една търговия шейсет години и всичко изгубиш, целия капитал изгубиш, питам, какво те ползва твоята търговия?

Искам да схванете мисълта, да не бъдете от онези търговци, които фалирате. Земният живот е живот, за да се създаде новото тяло, за което работите. Всеки един от вас постоянно трябва да работи. Не че безпокойствието вие ще го избегнете, но то няма да ви ползва. Ако една майка, която е бременна, прекара целия си живот с големи тревоги, големи сътресения, тя не може да роди един човек здрав, не може да издържи. Ако духовният човек, който е заченал, защото всеки човек има една идея, тази идея трябва да се облече, ако вие се тревожите, ако във вашия ум давате място на всичките съмнения, колебания и тем подобни, всичко туй ще се отрази върху вашия растеж, върху вашия ум, върху вашето сърце. Вие се осакатявате.

Вие казвате: "Едно време имаше любов в сърцето ми, но сега е лудешка работа. Тъй то не може." Като станат възрастни християните, казват: онова глупавото вярване.

Но в какво седи старото вярване сега? В какво седи вярата на младите и вярата на стария? Че младият мисли, че ще живее, старият мисли, че ще живее по-малко. Туй е сега вярата. И в какво седи вярата на богатите и бедните? Че богатите вярват, че може да се удоволстват всичко почти, каквото иска, а бедният се усеща ограничен. Богатият, като се удоволства във всичко, и бедният, който се ограничава, какво са добили двамата?

Да допуснем, една вечер слушате радио. След като слушате радиото какво говорят в Париж, каква ще

бъде придобивката? Сегашното положение е толкоз несвързано. Там, в Москва, някой болшевик кряка. Там друг някой проповядва, някой професор в Лондон или Париж. Там някой певец се мъчи да пее, някой артист пее, цял един хор ръкопляскания. Всичко това е хубаво, след като сте слушали, ако може да се усили вашата вяра. Значи от видимото към невидимото. Ако може да установите във вас онази вътрешна способност, която човек музикално има, да дойде човек до своето естествено положение.

Сега казва някой: "Кажете нещо за Господа." Но да ти кажа нещо за Господа, трябва да имаш този апарат на разбиране. Защото, след като направя опит и твоят апарат е слаб, и ти не спазваш всичките правила, апаратът, с който може да те свърже вярата, която внася в тебе, тази вяра по някой път може да ти послужи и за спънка. Някой път идеята за Бога може да ви бъде една спънка.

Да допуснем, вие сте беден момък. Запознават ви с една красива княжеска дъщеря, искат да ви направят една услуга. Вие сте гимназист или студент, искат да ви запознаят с княжеската дъщеря, като мислят, че сте благороден човек, мислят, че няма да имате користолюбие. Обаче, щом ви запознаят, започва да се изменя вашият характер. Най-първо, вие бяхте един човек весел, разговорчив. Сега, след като ви запознаха с тази княжеска дъщеря, вие ставате замислен, философ, не ви се говори, не сте разположен духом.

Питам, защо сте неразположен духом? Княжеската дъщеря започнала да тежи в ума му. Той се е влюбил в нея. Напише едно писмо, тури го в джоба си, търси начин. Мисли, тя като погледне, дали ще хареса неговия стил. Той не го хареса, съдере писмото, тури го в печката. Чуват, вечерно време пъшка, температура има. Бащата казва: "Разболя се нашият студент." Викат лекар. Виждат, пулсът се е повишил, неразположен е, не може да яде, има някакво разстройство на стомаха.

Лекарят казва, неврастения. Дагат му няколко капки, направят една-две инжекции. Той при всяка лъжичка пише своите писма.

Питам тогава, къде е науката. И лекарят не знае защо му туря инжекции, но и този, който страда за княжеската гъщеря, не знае защо страда за княжеската гъщеря.

Казваме, когато човек се запознае с Бога (*някой казва, идеята за Бога*), ако при сегашното положение видите Бога, Вашето положение ще замяза на този студент. Злото е в това, че той иска тази мома да я притежава. Там е всичкото зло. Че тя не е кон, не е вол. Той трябва да се опретне, този синко майчин, ако иска философия, да ѝ стане слуга. Да му е винаги приятно, че където тя мине, той да събира праха от нея и да го тури в някое гърне, че като види праха, да се зарадва на праха. Или да насади двайсет-трийсет саксии и целия ден да пее на цветята. Това ще бъде поумно, отколкото да ходи и да къса писмата.

Целият свят е пълен с тия религиозни маниаци, все от първата категория, които все пъшкат. Сега и вие сте от тях. Ще ме извините, но пъшкате. Пипам пулса, той е повишен. Че не може да ядете, влюбили сте се. Седите и казвате: "Не може без Бога." Досега как живяхте без онази княжеска гъщеря, без да я гледате? И тогава живеехте. Не се самозаблуждавайте.

Външното запознаване с Бог има един ефект, а вътрешният живот, който Бог е вложил в нас, има друг ефект.

Сега аз няма да ви обезсърчавам. Трябва да се откажете от користолобуето. Да служим на Бога, тази е свещената идея. Казва: "Не искам да живея както порано. Станал съм възрастен." От всичкия неестествен живот, който сте живели досега, трябва да се откажете. Пияницата трябва да се откаже от пиянството, скъперникът трябва да се откаже от скъперничеството, безверникът трябва да се откаже от безверието,

крадецът трябва да се откаже от кражбата. На мястото на кражбата какво ще турите? Наместо да крадеш, ще даваш. Обезверил си се, на мястото на твоето безверие ще турши вярата.

Казвам, всичките противоречия, които съществуват, трябва да се огледат. Сега туй е казано много силно. Аз не изнасям силно нещата, само искам да подчертая. Някои от вас, които любят княжеската дъщеря, тя да стане вдъхновение. Като я виждаш, тя да те лекува. На всяка стъпка, дето я виждаш, дали я виждаш, или не, тя да стане вдъхновение. Започнеш ли да скърбиш за княжеската дъщеря, ти си вече на кривия път. Ти казваш: "Господ ме забравил." Не е ли княжеската дъщеря? Значи вече имаш отношение. "Как тъй, аз я обичам." Но тя още не се е сетила. Тя те вижда, ръкува се, но в ума не ѝ е идвало, че ти може да имаш такава идея.

Тази княжеска дъщеря, ако искаш да я имаш да ти служи, тя ще ти прати десет слуги да ти служат. Който се е влюбил в Бога, праща слуги да им служат. Всички богати хора едно време се бяха влюбили в Бога, искаха да служат на Бога и той сега ги направи богати. Едно време богатите хора срещнаха Бога, влюбиха се в него. Сега Господ ги направи богати, даде им милиони, слуги да им служат. Влюбете се в Господа, и в своето бъдещо прераждане ще бъдете богати.

Ето, казвам ви един начин да станете богати. Влюбете се в Господа, княжеската дъщеря ще ви изпрати слуги и слугини да ви служат.

Питам, какво ще разберете? Вие сега кармически обяснявате причината, че е станал богат. Влюбил се е в Господа, затова е станал богат. Питам сега, коя теория е вярна? Индуската теория казва, че трябва да живеем добре в живота си. Да живеем добре, но за кого живеенето е добро? Не може човек да живее добре за себе си. Всякога човек, за да живее добре, трябва да живее за някого.

Да ви дам един пример. Какво нещо е влюбването? Някой казва: "Аз без него не може да живея." Ти може да живееш без него. Носите огледало в джоба си, в левия или в десния джоб. Бръкнете, извадите огледалото, погледнете, ухилите се. Вие сте влюбен. Изправят една ученичка, вдига я на урок учителят. Тя извади огледалото. Учителят я изпитва. Той казва: "Седнете." Пише ѝ шест. Счупи се огледалото, стане ти мъчно. Защо ти е мъчно? За огледалото. Не може да се виждаш. Един-два дения ти е мъчно. Вземеш второ огледало, и него счупиш на втория ден. Казваш: "Ще взема по-хубаво огледало." Вземеш трето, четвърто – десет огледала може да се счупят.

Някой път нашата любов мяза на тия огледала. Дотолкоз, доколкото един човек може да бъде израз на онова, което ти имаш, ти може да обичаш. Утре, като се счупи това огледало, гоїде друго на мястото, и него може да обичаш, както първото.

Следователно човешките души са определени. Всеки един човек, доколкото той е едно огледало, доколкото той изразява вашата мисъл, вие го обичате. Ако туй огледало стане тъмно, вие не го харесвате.

Казвам, ние поставяме в морално отношение, че трябва да имаме приятели. Но за да имаме приятел, той трябва да ни разбира. Разбирането трябва да има отзвук на онова, което ние имаме.

Следователно законът е същ. Да бъдем любими на Бога, трябва да бъдем огледало. Ако не можем да носим Божиите идеи в тяхната пълнота, не може да имаме онази интимна връзка. Бог другояче гледа на нещата, но връзка между Бога и нас не може да има. Понеже със своите мисли ние туй Божествено огледало ще го направим тъмно, няма да може да видим себе си. При сегашните условия, като се огледаме в това огледало, не сме толкова красиви. Ние не обичаме да се запознаваме с Бога, понеже нямаме тази красота. Ако знаем, че сме красиви, обичаме да носим Божественото огледало. Но

ако имаш едно Божествено огледало, ти ще извадиш най-първо красивия живот.

Сега се казва, че не трябва да се греши. Не, така не се мисли. За греха не може да се говори. Ние трябва да говорим само за внасянето на принципа на любовта. Ние не трябва да говорим за влюбването, но за принципа на любовта. Принципът може да бъде в една, в друга форма. Принципът трябва правилно да се прилага. Основният принцип е важен. Какви са нашите постъпки, то е второстепенна работа. Една постъпка не може да изясни любовта. Ти обичаш някого, гощаваш го, купуваш му дрехи, пращаш го на училище, правиш му удоволствие, но туй, което извършваш заради него, не е любов, защото туй и светът го прави. Казват религиозните, че туй и светът го прави.

Същият закон е в любовта. Аз съм ви казвал, в любовта има обикновен закон. Там, дето влезе любовта, тя трябва да ви освободи от смъртта, от всичките ония условия, които ви ограничават. Ограниченията в света, това са човешкият живот. Дотогава, докато не се освободим от ограниченията на човешкия живот, не може да разберем идейното. Следователно всичките придобивки, които имате, ще останат неизползвани, един ден ще останем бедняци.

Питам, един кон, който служи на един благороден княз, след като умре конят, какво ще донесе със себе си. Де ще бъде? Да допуснем, че вие двайсет години сте служили на един светия, палили сте кандила на неговите икони, след като идете в оня свят, какво ще ви даде този светия?

Хубаво, след като си написал двайсет писма на тази княжеска дъщеря, тя какво ще направи заради вас? Нали сте имали опитността. Ако някой вас ви обича, когото не обичате, какво сте правили? Какво изобщо правят хората? Малко съм невеж в тия работи. Когато някой ви обича, какво правите? Писмата на този, когото не обичате, какво правите, защо ги изгаряте?

Огньят трябва да чисти и да пречисти. Изгарянето на писмата в огъня показва, че трябва да се пречистват чувствата. Огньят е, който пречиства чувствата.

Туй писмо се праща в невидимия свят. Туй писмо, след като го изгорите, по радиото в ангелския свят се приема. Тогава ангелите слушат. Казват: "Съществуват на земята същества, които едни любят, на други не отговарят." Те по радиото слушат песните. Тази песен е, че в горните корди, в по-дебелите корди, гласът е тих. В тънките корди е пусукане.

Питам, ангелите, след като са имали такъв концерт, те започват да изучават кои са причините, че тия същества не се разбират. Защото, от Божието гледище, на любовта трябва да се отговори с любов. Ако на любовта не се отговаря с любов, трябва да се знае кои са причините. Най-после искат да опитат. Този, който не е бил възлюбен, този, който страдал, ангелите отиват, че устройват една драма. Този, който писал писма, и не е бил разбран, него го направят един княз, дадат му положение, направят го учен. А пък този, на когото са писали любовни писма, турят в бедно положение, една бедна красива мома. Тя само очаква да се влюби някой в нея. Тя, като види тоз княз, затрепти ѝ сърцето.

Питам сега, защо в туй второто положение вие го разбирате? Тя иска той тогава да я гледа. Но с туй не се свършва драмата. Тя ще се влюби, пише писма на него, той ги гори, и тя, бедната, всеки ден пише любовни писма. По-напред тя ги туряше в огъня, сега той ги гори. Тя се пита: "Как той да не оценява моята любов?" Ангелите слушат, казват: "Измени се." По-напред мъжът беше неразбран. Има жени, които не разбират мъжете. Сега пък те страдат, понеже процесът в този свят е непрекъснат, има една графа, дето пък жените са неразбрани. Има мъже, които не разбират жените си. Тогава създават хора, да ги направят да се разберат.

Следователно сега строят и преустройват една нова раса, шестата раса, която иде, мъже и жени ще

се разбират. Във всички досегашни раси жените не разбират мъжете и мъжете не разбират жените. Сега иде една раса, в която хората ще се разбират. Туй разбиране седи във факта, че всичките хора ще се видоизменят.

Коренно трябва да се изменят идеите на хората. В сърцето на човека, когато дойде любовта, не трябва да има абсолютно никакво користолобие. То е едно от качества на любовта. Защото любовта при най-малкото користолобие, което може да се яви, ще произведе една силна реакция. Губи се любовта. Любовта при користолобие не може да се прояви. При най-малкото неверие, което може да се яви, пак любовта действа по обратен път. При най-малката завист, злоба, всичките отрицателни качества, които може да се появят, онова възвишеното, благородното, което носите в душата си, се прекъсва и целият живот става ненормален. Като прекъснете висшето в живота, животът на земята се явява ненормален. Органическите болести, които сега имате, не са нищо друго освен резултат на онова прекъсване. Отношенията на хората на любовта са ненормални и вследствие на това всичките резултати, които имате, и те са ненормални.

Сега ще се намерите в една епоха. Тъй както изучавате Христа, силата на Христовия живот седи в онова безкористие. Христос заема високо положение. По-високо положение от Христа надали някой е заемал. Працат го на земята да заеме едно от най-долните положения, да може в туй положение да не се роди никакво съмнение. Да мине от едното положение в другото, без да се роди никаква реакция в душата. Да не направи различие, какво бях по-рано. Значи, като беше в своето величие горе, подобен на Бога, смирява се на земята. Като слуга го працат да работи. Никога не каза: "Знаете ли кой съм аз!" Даже не искаше някой да му служи. Целия ден той ходеше, лекуваше, който имаше желание да учи, поучаваше. Някои поучаваше с прит-

чи, на някои ученици, които можеха да го разберат, казва: "На вас може да ви обясня истината."

Но казвам, силата на Христа седи в онова безкористие, абсолютно безкористие. Самозабрава царуваше в неговата душа. Този е примерът, който Христос донесе на земята. Казвате: "Сега в новата култура какво учи Учителят?" Че какво учи? Някои се спорят целия ден и мислите, че това е любов. И хиляди години може да живеете, но пак любов нямате. Споренето казва, че $15 + 16 = 38$, а не 31. Право ли е? Каква е грешката? Питам, защо направих тази погрешка? Ако тази погрешка направя, когато имам да давам на един човек, дам вместо трийсет и един трийсет и осем лева, в едно отношение това е зло. Ако тия пари ги изваждам от касата като касиер, аз спрямо него правя погрешка със седем. Той ги тури на моя гръб, аз да ги плащам. Ако на един беден човек вместо трийсет и един дам трийсет и осем лева, погрешката къде е? Количествено е така.

Те са отношения, то е една мярка в дадения случай. Ако тия пари ги дам на един беден човек, аз съм направил едно много голямо добро. $15 + 16 = 38$, нищо повече. Така е, ако тия пари ги дам на бедния човек. Но ако ги дам на богатия човек, който няма нужда от тия пари, тогава съм направил погрешка, не съм сметнал както трябва. Тогава всякога е по-добре да надминава, да даваш повече, отколкото да даваш по-малко.

Но да допуснем, казвам тъй: $17 + 18 = 50$ вместо трийсет и пет. Колко е погрешката? Петнайсет. Къде е погрешката в събирането? Ако онзи, който събира, и онзи, който не знае туй, но онзи, който има да взима от мене, в моето събиране той може да разгадае според числата причините, защо аз съм направил погрешка.

Две неща има съпоставени в природата. Ние може да не знаем защо са направени погрешките. Ако някой направи погрешка в тази възходяща степен, тури повече, може да знаем причините, защо туря погрешка. Не че той

не знае, но той има известна умисъл. Ако аз правя погрешка, аз я правя не от незнание, но в моя ум има умисъл, правя я нарочно, не е законът такъв. Може би тази умисъл остава като аномалия в природата, без да зная причините.

Вземете, на много хора главата е много по-голяма, отколкото трябва. На някои хора мозъкът е много по-голям, отколкото трябва. Когато се е строил човешкият мозък, когато се е теглил, някои са откраднали от мозъка, от веществото на мозъка. Сега на мнозина от вас от мозъка им е откраднато от веществото. Онези, които са теглили, са откраднали, нямате достатъчно мозък. Като се строи мозъкът, той се събира като манна, тъй, съвсем по малко. Вследствие на това има един недоумък, някъде не работи нещо. Кой го е откраднал? Баща ти го е откраднал. Когато трябвало да се зачене синът, той ходил, пил, може би стотина грама от твоя мозък похарчил в кръчмата. Вследствие на това и цял живот да работиш, не може да се наваксаш. Сто грама вещество от мозъка не може да го наваксаш, ще има един недоумък.

Казвам, в живота всичките хора трябва да бъдат изправни, понеже, за да бъдат мозъците както трябва, всеки един организъм трябва да бъде построен правилно. Като погледна носовете, очите, веждите на хората, аз виждам всяко злоупотребление. На някоя сестра носът е малък, аз зная какво злоупотребление е направено. На някои хора ухото е деформирано, не е направено както трябва. На други очите, веждите, навсякъде кражби, от единия край до другия. Казвам, като дойде онзи Учител, когото очаквате в света, ще ви научи онова, което Бог ви е дал, ще го предаде точно.

Допуснете следния пример. Да кажем, ви давам да занесете една кошница от четири и половина килограма първокласни череши, тъй увити, да ги занесете. Вие се изкушавате, най-малко една череша ще вземете, като носите кошницата. Аз не зная дали някой от вас би занесъл кошницата, да не вземе нито една череша. Мо-

же един да има. Като погледнете, ще кажете: "Какво бива наистина, ако вземеш една череша?" Но то е една слабост. Занеси череша. Този приятел, като ги отвори, ще вземе с шепата, ще ги тури в една паница, ще ги измие и ще ти даде. Той трябва да ти даде, то е законът на любовта. Щом ти бутааш в кошницата, ти ще платиш цялата кошница.

Казвам, вие седите и питате какъв трябва да бъде бъдещият морал? Като ти дадат да занесеш една кошница с череша, да не бутнеш нито една. После да не търсиш как да се извиняваш, но да ги носиш и на ръка да ги предадеш на твоя приятел. Той ще тури в паницата не една череша, но сто, и като ги изядете, ще останете доволни.

Благата, които Бог ни е дал, да ги пренесем в този свят. Ако ние пренесем тия блага в другия свят, ние ще имаме преизобилно. Казвам, в ума ви да се зароди тази благородна мисъл.

Във вас по някой път се заражда всичкият онзи атаквизъм. Атаквизмът е следното. Аз съм правил наблюдения и тук, и в Америка. Седи един млад господин, седи и една мома, но той в ума си има желание да ѝ задигне портфейла. Той седи, и го гледам, той е толкова наблюдателен, търси един момент, когато всичките са заети с разговор, един момент удобен. Вижда този момент, хваща кесията ѝ. Като дойде, спре се на моя поглед. Казвам: "Мене не може да ме приспиш. Няма да буташ кесията." Направи едно движение, излиза отвън. Казвам, като го хващам за рамото: "Слушай, защо искаш да вземеш парите на тази жена?" Казва: "Имам нужда. Тя има повече. Аз нямам." "Ти от колко се нуждаеш?" "От пет долара." Казвам: "Заповядай. Ти си мъж, никога не взимай от едно бедно момиче. То е работило. Ще го обереш, какво ще придобиеш?" "Извинете – казва, – възпитанието... условията на живота..."

Докато се оплакваме от тия условия, как ще ги разберем? Ако при една красива мома ти не може да се

въздържиш, искаш да я целунеш без нейното позволение, какъв морал има в тебе? Нека дойде тя, да ти каже: "Целуни ме." Но тя без да иска, ти да я целуваш, то е кражба. Защо ще искаш някой да те гледа? Той може да има в ума си някоя друга мисъл. Че нали вие сте за свободата. Тогава закон е, че когато вас ви обичат, вас ви е неприятно и когато вие обичате, пак ви е неприятно. Като ви обичат, вие не разбирате и като обичате, вас не ви разбират. Защо като обичате, не ви разбират и когато ви обичат, не ви разбират? Тогава как ще се разберем?

Каква трябва да бъде любовта? Съвсем безкорисна. Най-първо трябва две неща. Като влиза човек и като излиза от къщи, да не остава никакво съмнение. Вие го виждате, че излиза от къщи, казвате: "Задигнал е нещо от къщи." Значи да се образува едно общество, че като влиза вкъщи и като излиза от къщи, вие да се зарадвате, не да съжалявате, че къщата била отворена. Такива трябва да бъдат отношенията на шестата раса. Да се зарадвате, че влезеш в къщата, и той да се зарадва, ако къщата била затворена. Ако той дойде вкъщи и съжалява, че къщата била затворена, защо съжалява? Че не е могъл да вземе нищо. Вие съжалявате, че влязъл вкъщи, взел нещо без ваше позволение.

Питам тогава, в какво седи новото разбиране. Казвам, вярвам в Бога. Знаете ли в какво седи вярата в Бога? Един човек, който не трябва да живее за себе си, но трябва да живее за другите. За другите, понеже има един велик закон, понеже по някой път Бог се проявява в множеството. В този момент, когато Бог се е проявил в множеството, да бъдем готови да направим всичко заради него. В този момент, когато не се проявява в множеството, има един друг закон. Когато Бог не се прояви, омраза се проявява. Когато Бог се проявява в множеството, ако в този момент вие не може да обичате всичките хора, значи Бога не обичате. Да обичаш всичките хора, когато Бог се проявява

в множеството, значи да обичаш Бога, който се е проявил. Но той всякога не се проявява, някой път се оттегля.

Има някой човек, някой път го обичаме, някой път не го обичаме. Когато Бог се оттегли от него, ти не го обичаш. Казва: "Този човек се измени." Туй, което се изменя, то е Божественото, което влиза и излиза. Хубаво, турям едно шише хубаво сладко вино, викам едно дете и му давам от виното. После викам друго дете, но в това време изпразвам шишето и турям оцет. Първото дете пило от сладкото вино, второто, като вдигне шишето, – оцет. Двете деца се чудят как сладкото вино се превърнало в оцет, в следния момент сладкото вино излезе от шишето.

Казвам, нашите хубави чувства може да се изпразнят. Ние сме хора, които постоянно се пълним и се празним. Именно трябва да останем в положението да се не препълним съвсем и да бъдем в положението на извор. При сегашните ви схващания, когато Господ дойде при вас, той не може да остане дълго време. Той ни намира неготови и вследствие на това си отива. Може двайсет години да си се молил. Когато дойде Господ, може да имаш да даваш хиляда лева някому, Господ ти остави хиляда лева и си замине. Ние го викаме, викаме, и като дойде, впрягаме го да ни плати борча.

Когато Господ дойде при нас, ние не трябва да имаме предвид нищо. Ние трябва да забравим всичко и да сме готови в дадения случай да се примирим с целия свят. Да не мислим за този или за онзи, всичко да забравим заради него. То е идейната любов. Ако не може така да забравим, Бог ще измени положението. Той може да те направи богат. Слуги ще дойдат, но ще остане в душата ти едно вътрешно недоволство. Недоволството показва, че туй, което търсиш, го нямаш.

Първият опит, който трябва да направите, е да възлюбите Господа. Колкото и да ви говоря, ще бъде безполезно. Вие не може да го възлюбите. Направете

опита. Вас ви е страх. Вие мислите, че като възлюбите Господа, ще се измени животът ви. Но вие ще разберете живота, окръжаващите хора около вас. И вие ще добиете една такава гледка, каквато никога не сте имали, за човешката душа. Вие досега все казвате, че сте братя и сестри, но нито един досега не е съумял да види душата на брата си и на сестра си. Не само външно неговото тяло да гледате, но и неговата душа. Да видите колко е красива тази Божествена душа, която е скрита в тялото.

По този начин любовта към Бога е приложима. Всички трябва да направите опит.

Мойсей каза на евреите: "Возлюбете Господа." Те не го възлюбиха и досега страдат. Христос дойде и каза на верующите: "Возлюбете Господа." И те не Го послушаха, не го възлюбиха, и те страдат. На вас се казва същият закон. Трябва да се приложи. Ако бъдещата култура не приложи този закон, бъдещето ще бъде още по-лошо, отколкото сега. А пък ако внесете туй, ще бъдете носители на Божественото.

Сега от вас искам няколко души кандидати. Не всинца ви, понеже е закон на свободата. Не искам да нарушавам вашето щастие, понеже сте щастливи.

Тук при мене иде един господин да ми открие една тайна, той търси един човек, комуто да открие една тайна. Но за да открие тайната, иска пари. Понеже аз нямах толкоз пари, но и без да му дам пари, аз научих тайната, аз разгадах и намерих тайната вътре. Та казвам като Пророка, който казва: "Господи, излъгал си ме, излъгах те."

Питам, Господ лъже ли? Този човек иде при мене, че е намерил една от великите тайни, иска хиляда лева. Този господин се казваше Паско, героят, който намерил великата тайна, с която може да оправи света. А този Паско не може да намери хиляда лева, за да издаде един вестник и търси пари. Онзи, който знае тази тайна, той ще бъде един силен човек в света.

Казвам, защо този Паско не може да носи тази тайна, ами търси друг човек. Той е същият друг човек. Защо Паско, героят, сам не може да приложи тайната, която намерил? Аз не нося такава тайна. Аз казвам, най-първото нещо, аз от пари не се нуждая. Отидете в света с пари, всичките пари са там. С пари, то са лъжливи работи.

Има тайни, не че няма.

Няколко души кандидати сега да кажат: "Ние сме готови." Вие сте готови за ядене, но не сте готови за работа. Аз оценявам хората по работата. После не искам да бъдете готови да ме хвалите. Аз не искам мърморици, искам хора на работа. "Учителю, като тебе няма." Оставете това, то е друг въпрос.

Като тръгнеш, да не викаш зад гърба ми: "Какво ли ме вика, какво ли има да ми каже, за какво съм тръгнал? Аз изгубих условията, младините си, искам да живея." Онези от вас, които са готови да дойдат, те да не са много млади, нито много стари, да не бягат от нещастieto на света, нито да са, които са се влюбили в света. Онези, които може, да дойдат, без да са мърморици, без съмнение. Двама или трима души, ние ще открием тайната на Паско героя. Този, който може да има тази тайна, той може да бъде велик човек в света, без пари, без нищо.

Онези от вас, които искате да станете щастливи, стойте в света. Който отива на небето, щастлив не може да стане, тъй както разбирате. Защото този, който отива в небето, има една неизбежност, че като се съблича, като влезе в духовния свят, той не е място на блаженство, но има една истина, като събличаш дрехите си, понеже са се сраснали с тялото, ще има една болка, едно страдание. Без тази болка не може, макар да туряме малко течност. Ще кажете: "Не трябва да се събличат тия дрехи." Щом кажете, че не трябва да се събличат тия дрехи, тайната на Паско героя ще се яви.

Втория път искам трима души кандидати. Ако дойдат тримата души кандидати, ако не дойдат, ще ги намеря другаде. Ако между вас не могат да се намерят, тогава ще ги търся отвън. Дето ги намеря, трима души трябва да бъдат. На Паско героя трябва, ако той намери един, аз ще го взема. Сега, ако се намерят трима души герои, задачата вече е свършена. Ако някой от вас да не иска, Паско героят носи цялата земя на гърба си. Най-първо, този герой, когото търсим, ще турим цялата земя на гърба му. Той да се не колебае, да седи като герой, да носи на гърба си. Герои търсим.

Разправят за двама царе, които имали двама души приятели. Единият казал: "Аз имам един приятел, каквото пожелая, заради мене ще го направя." Другият казал: "И аз имам такъв приятел."

*Двадесет и девета лекция
на Общия окултен клас
12 март 1930 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

вете живеят под небето. Туй, което е дух, живее под небето. Съвършеното живее в небето. Ние живеем в пространството.

Сега понятията във вас за небе, пространство са смесени. После духа вие го мислите като въздуха. Духът е това, което мисли. Така се разбира. С него разумността мисли. Разумността вече съдържа тия закони, по които туй разумното съществува върви. Най-първо човек трябва да стане дух. Трябва да има движение в него, т.е. трябва да има живот. Този живот трябва да има правилна насока. Чувствата още не са живот, то е само онзи вътрешен усет, направление на самия живот. Когато се явява във вас съзнанието, вече разумната сила дава направление на мисълта ви.

Казва: що е идеята за Бога? Вие може да вземете гумата "идея за Бога", но онзи, който няма ясна представа за Бога, той мисли за себе си. Човек е само отражение на Бога в себе си, човек както и да мисли. Искате да бъдеш благороден. В какво седи твоеото благородство? Ти трябва да бъдеш жив, да чувстваш и второ, да мислиш, и трето, да постъпваш в най-проста форма. Сега ние определяме, че неговите постъпки са благородни, а на друг не са благородни. То са второстепенни неща.

В какво седи една благородна постъпка? Благо и род. Сладко, благо да го родиш. Сладко да го родиш. Кой не може да роди сладко? Като вземете портокала, от нищо родите сладкото. Всеки може да роди сладко гърне. Турците казват "да свириш с лъжицата". Всеки може да свири с лъжицата. Музикално яде, защото много бърза. Българите имат поговорка, че седем души яли с една лъжица и като минал вълкът, нямало кой да изхука. Значи тази лъжица с такава бързина се движела, че никой не могъл да извика. Защо? Защото устата на всички са били пълни. Всички яли с една лъжица. Много пъти сегашните хора, всеки има лъжица, пак им остава време да хукат. Защото одумването не е нищо друго

освен хукане. Освен че вълкът минал, ти трябва да хукаш. Сега, защо трябва да се хука вълкът? Хубаво е да хукаш, защото, ако не хукаш, ще вземе някоя овца. Ако хукаш, ще си замине. То е идеята.

Но ако дойде един художник, най-първо ще намери, че лицето не е тъй направено както трябва. Защо кръгът се е изменил? В какво отношение? Щом човешкото лице по този геометрически начин, по който ние схващаме кръга, всички точки са еднакво разположени. Идеята е по-механическа. Обаче, щом природата тури този кръг в органическия свят, непрактично, не могат всичките части да бъдат еднакво отдалечени от центъра. Следователно ще претърпи известни видоизменения. Вярно е, че всичките идеи, които човек има, трябва да имат еднакво отношение към идеята за Бога. Не да вярваш в Бога. Вярата, то е една връзка. Всяка една идея може да се опита. Допуснете идеята за яденето. Казва, трябва да се яде, необходимо е. Всяко живо същество трябва да яде. Може да го проверим. Туи ядене да бъде красиво, правилно, хубаво, здравословно.

В какво седи здравословното? Ако след всяко ядене моята стомашна система предава на моята дихателна система, дихателната система предава на мозъка, всеки приема добре и добре действа. Но щом ям и усещам, че има нещо в стомаха, не е дадено нищо на дихателната система, не може да мисля добре, има нещо криво в яденето. Тогава какво ще правя? Може да ядем, но да изменим начина на яденето. Когато се казва да променим идеята, то значи яденето трябва да се измени, мисълта трябва да се измени. Менюто, вярването в Бога трябва да се измени. Трябва да се промени това меню. Трябва да се промени това ядене. И човек трябва да има едно правилно определение. Защото, ако яденето не е правилно, човек не може да бъде здрав. Щом е здрав, другите работи ще бъдат прави.

Вие казвате: как ще се живее? Когато това дете се роди в дома, кой му приготвя условията? Майката

и бащата. Когато се излюпят четири, пет, шест яйца, кой се грижи за тях? Господ ли се грижи? Грижат се две малки птички. Най-първо, гледаш, те си ходят, нямат никаква идея за строеж. Обаче, щом искат да измътят своите яйца, създават нещо. Погледнеш, роди се в тях идеята за строителство, искат да строят, инженерство започват да разбират. Направят една валчеста положка с известна дълбочина, снесат яйцата. Влиза едната птичка, топли ги, излиза. Влиза втората, топлият яйцата, измътят пуленцата, започват да се грижат за тях, носят храна, знаят каква храна им трябва. Казват чиририк-чиририк. Най-после на тия малките пилета израснат крилца, излязат из положката навън и сами се грижат за храната си. Но отвън пак има известен промисъл. Ако на положката се грижат две същества, като излязат из положката, пак има кой да се грижи за тях. Защото онзи, който се грижи за тебе, може някой път да го видиш, пък може и да го не видиш.

Представете си, вървиш по пътя, турист си и нямате нищо в торбата. Гладен сте, три дена сте гладували. Вървиш по пътя. Една торба, оставена на пътя с топла пита, на един камък оставена паница с прясно мляко. Какво ще кажете? Далеч в планината някъде оставена. Първата идея каква ще бъде във вас? Ще се пообърнете, няма никой, а хлябът е там. Позволено ли е от вас да вземете този хляб и тази паница с мляко? Поне както сега вие схващате. Някои ще кажат, че е позволено, други – че не е. Оставено е това за вас, някой дошъл и го оставил за вас. Освен това вие сте книжовен. Оставена е една записка на млякото: "Пътниче, който пътуваш, може да си послужиш с хляба и млякото". Който знае да чете, ще прочете. Който не знае, ще каже, такава една книжка оставена.

Казвам, идеята във вашия ум каква трябва да бъде? Че има един външен промисъл, но не го считайте, че е човешки промисъл. Туй същество, което мисли за вас, мисли целия ден за вас. Да мислиш за един човек,

значи в даден случай при големите мъчнотии там, дето вие не може да си помогнете, да ви помогнат. Да мислиш заради някого в този даден случай, да му помогнеш. Тогава значи мислиш. Какво мислиш заради мене? Казва: мислиш ли заради мене? Казвам, хубаво, кои мислят заради мене? Като те срещна, казвам: имаш ли нещо в торбата? Да, хляб. Може ли да ми заемеш? Питам, ти, който носиш десет хляба, не може ли да дадеш? Ти казваш, няма да ми стигне хлябът. Занякъде няма да ти стигне. Прав си до известна степен, че човек от една станция до друга трябва да има хляб.

Те са неща, които ги допускаме, но в природата съществува един разумен промисъл. Хората един на друг си помагат. Всякога, когато мина покрай някой път, имат тази идея. Пускаш малко хляб, отвори своята уля, кожена торба, модерно направена, тя се отваря като физхармоника, ще извади хляб от улята, после малко сирене. Улята винаги седи на гърба, както ранниците. Те са по-модни.

Сега да дойдем до философията. Казва, Господ няма никакъв образ - бил той видим или невидим. За разумните хора всякога, когато е разумен, може да види Бога. За глупавите, които не са разумни, никога не са видели. Ангелите всякога виждат Бога. Идеята за Бога каква е? Как трябва да си го представим? От паметта всички, които са се покланяли на Бога, са го туряли в човешка форма. Ще направят една такава месечина художниците, ще рисуват, започват да му се кланят. Мислят, мислят, казват: "Господ трябва да мяза на нас." Не че той мяза на нас. Но има нещо, на което ний мязаме на него. Ако ние разбираме физическата страна на нашето тяло, с туй няма никакъв Бог на разумното. Туй, което вече построило тялото, туй, разумното, то е вече духът. Казва: "Духът ще ви научи."

Сега вземам "Духът ще ви научи". Имат механически схващания, като че ще налее в някое шише. Не е зле, но процесът не е механически. Аз ще те науча, ти

ще възприемеш. Между духа и тебе, който се учи, както между учителя и ученика, трябва да имаш желание да възприемаш. Да кажем, сега трябва да бъдете здрави, но за да бъдеш здрав, ти трябва да знаеш как да ядеш. Но за да бъдеш здрав, ти трябва да знаеш как да дишаш. Но за да бъдеш здрав, ти трябва да знаеш как да отправяш своята мисъл. Ако в твоя ум ти задържаш всичките отрицателни мисли, ти не си здрав. Защото болезнените мисли са дисхармонични мисли. Даже тук имаме един пример. Минава един, вижда един кран, който е съзидан, не може да отпуща водата. Кранът не може да отпуща водата. Той си казва, че това може да се случи с човека. И на него може да се случи същото. Не се минава една година, и той заболява от същото. След две-три години, каквото мислиш – и доброто, и злото, може да ти дойде до главата.

Сега казва: "Ние сме добри християни. Но кой знае един ден как ще свършим." Питам, какво ти дава повод да мислиш как ще свършиш? Тази мисъл от кого е? Тя е от баща ти. Понеже баща ти и майка ти, които са те родили, всякога имат желание ти да станеш най-добрият, най-ученият човек, че да може да помагаш. Тогава от баща ти и от майка ти тази идея не може да дойде. Тогава откъде е дошла? Ако вие вървите в пътя в гората, може да чуете някакъв гръм. Гърми нещо, жилне ви нещо в краката. Откъде дойде? Вие се наведете, не може да знаете откъде дойде. Откъде дойде във вас мисълта. Гръмнал някой незнанието. И ловецът може да е разбойник, има своя крайна цел. Значи тази мисъл откъде дойде? От разбойника.

Следователно, ако във вашия ум дойде една мисъл неправилна, тази мисъл е на един разбойник, нищо повече. Каква е целта, оставете, но вие вече сте ударен. Каква може да бъде целта? Ще вземеш, ще превържеш раната. Ако куршумът е вътре, ще извадиш куршума.

Сега другата идея. Казвате, Господ ще промисли. Хубаво. Най-първо умът, който имаме в себе си, туй

разумното начало, то е, което слуша, възприема, учи по пътя как трябва да живее. Та казвам, мисълта служи като една от мощните сили. Ако вие не знаете как да направлявате вашата мисъл, ако човек не знае как да направлява своята мисъл, не може да има никакви постижения. Не само това, но даже богатството, което баща му оставил, ще се разсипе. Даже знанието, което има, и него може да изгуби. Някои от вас, които сте свършили университет, които сте свършили гимназия, какво помнят? Много от заучения материал по разните предмети сте забравили. Например по география какво помните? Коя е столицата на Китай? ("*Пекин*.") Коя е столицата на Япония? ("*Токио*.") На Англия? ("*Лондон*.") Столицата на Америка някои от вас може да не знаете. Ако някой не знае столицата на Америка, ще кажат, че е много невежа.

Питам тогава, коя е столицата на човешкия ум? Коя е столицата на човешкото сърце? Коя е столицата на човешкия дух? Коя е столицата на човешката любов? Любовта, и тя си има столица. Коя е нейната столица? Сега в старото схващане ние сме като тия деца. Туй лице е малко като месечина. То е малко широко. Този човек, за да го отклоните от неговите желания, трябва да впрегнете девет чифта биволи. Следователно трябва малко да се постесни лицето. Туй желание трябва да се намали. Този човек с такова лице, каквото си е намислил, ще го направи. Неговото чело показва, че мислещата сила е слаба. Колкото челото външно е по-малко, активната страна на мисълта е по-слаба. Устата, тази страна, е физическото. Тъй както е този образ, не е някой разбойник, някой престъпник. То е човек, който мисли само за себе си. От сутрин до вечер ще ходи. Казва: "Спечелих нещо за ядене." Като го бутнеш някъде, мяза на бомба.

Сега някой казва: "Ние ги знаем тия работи." Но знанието седи в това, да измениш направлението на твоя живот, да усилиш своя живот, да му дадеш израз.

Защото, ако аз като един турист, като един пътник минавам по един път и не наблюдавам какво има около пътя, не съм наблюдавал нито планините, нито долините, нито реките. Казвам, до Мусала съм ходил. Какво си видял? Казва: "Ходих в Париж." Той ходил в Париж, главните станции до Париж. Какво видял в Париж? Град голям. Някой казва: "Имам идея за онзи свят." Идея за Париж. Париж е място на хора разумни, които са се събрали. И там има глупави хора. Има университети, има зали за представление, за концерти. После имат съдебна палата, имат свои казарми, имат свои полкове. Аз не съм ходил в Париж, сънувал съм. Сега може да кажем, че няма някой от вас, който да не е ходил в Париж.

Какво значи думата "Париж"? "Иж" на турски значи работа. "Пер" англичаните разбират да се съберат хора, които работят. "Париж" значи хора, събрани, за да работят. И станало Париж. Ние казваме Лондон, турците казват Лондър. Вземете, у нас идеите са прекръстосани. Ние казваме на женен човек мъж, англичаните казват съпруг. И в нас наместо мъж те вземат човек. А съпруг значи впрегнат в работа. Съпруг, съпруга. Ние сме турили женен мъж съпруг и съпруга. "Мен" е човек. Ние сме заменили думата "мъж" с човек. То е разумното у човека. Разхвърлили сме идеята.

Имаме тогава едно противоречие. Българинът казва, не е онзи мъж, който не знае да си опасва гащите. Какво иска да каже той? Опасването е един разумен процес. Човек, който опасва пояса, е разумен човек. Който винаги ходи с разпасан пояс, той не мисли. Българинът казва: "Гледай му пояса." Щом поясът му се влачи, ти не може да го туриш на работа. Всичките работи ще вървят като пояса. Някой си накривил шапката. Казвате, че работите ще бъдат накривени. Гледай как е турил шапката. Сега модерно, които си носят шапките – някои ги турят нагоре, някои надолу.

Шапката трябва да знаеш как да я туриш. По шапката може да познаеш ще ти даде ли пари, или няма

да ти даде. Просящите по шанката познават ще му даде ли някой пари, или няма да му даде. Питам, един човек, който нахлуил шанката до веждите, пари от него може ли да вземеш? Ние казваме, отворено чело има. Модерно дамите стават като мъжете, да не се вижда челото. Някой дойде, най-първо го виждаш. Щом като го погледнеш, стане сериозен, тури шанката надолу, наведе се, казва: "Господине, аз имам някаква идея." Каква идея? Аз да ви кажа каква е идеята. Той ходи с бомбе. Ухилил се малко, гледа насам-натам. Там има някакъв богаташ, скроил някакъв план, иска да открадне, вървят работите. Исква да каже: "Ти ще вървиш, няма да ме изкажеш, тази работа, после ще развалим калимерата. Стане сериозен. Казвам му: "Половина на мене от това, което ще вземеш, може ли да ми дадеш?" Той се отвори малко. Най-първо казва: "Значи половината, става, може." Направим вземане-даване. Казвам: "Може да помогна да оберем богатия." "С тебе искам да стана съдружник." Който го видя, най-първо беше весел, после стана сериозен, и после пак се засмя. Разбрах се с него, че може да оберем богатия.

Хубаво разбиране. Но вземете обирането в най-добрата смисъл. Защото какво разбирате под "обирание"? Като оберете една круша, всички правите угощение. Казвате: "Я вижте, обрахме крушата, много хубави круши дава." Питам, ако тази круша не се обере, няма ли да паднат крушите? И богатият някой път може да се обере, ще паднат на земята крушите. По-добре да го оберете. Но обирането не значи всякога кражба – когато има излишък, като се вземе, ако тази круша не се обере. Ако след като оберете плодовете, за идната година се създаде нещо по-хубаво.

Изобилието на някои идеи създава подтик. Природата не обича застой, еднообразие. Природата в пълния смисъл, както е, щом се върнеш при нея, кажеш, че те брали, тя се зарадва. Тя казва: отвори торбата си, вземи една лопата, две, три, пет лопати, напълни тор-

бата. Казва, много добре върви. Ти може да благодариш, напълниш торбата, ще те оберат. Ако не се върнеш при нея, и винаги торбата ще бъде празна. Законът е такъв, че природата има свое място, трябва да знаеш столицата. Шише, буре, стомна – всякога можеш да ги напълниш, но трябва да знаеш, да идеш на извора. Ако оставиш на слугата или на слугинята да ги напълни, може да ги напълнят, но може някой път да останат празни.

Казвам, в туй новото схващане – да знаеш законите. Закони има, по които животът се развива. Сега трябва да познавате законите. Казвате, Господ не знае ли? Вие туряте една мисъл, която не е права. Господ знае, че имаш нужда, но ти трябва да идеш при чешмата. Не може ли някой да иде заради мене? Може да иде, но най-добрият слуга си ти. Казва мъжът: "Господ ми дал и слуга. Жената е слугата." Ти си най-първият слуга. Жената казва: "Слуга ли съм аз?" Тя не е слуга. Казва: "Слуга нямам ли?" Кой? "Жената." Жената казва: "Аз слугиня не съм." Царица е тя. Спорят се. Нито мъжът иска да стане слуга, нито жената – слугиня. Казват: "Да си хванем един слуга, и ти да си хванеш слугиня, да ни служат." Идеята е за децата. Следователно повикат децата. Първото дете, което се ражда, е слугинята. Второто дете, което се ражда, е слугата. Като се роди, но като израсне, детето казва: "Аз слуга ли съм?" Не е. Господар е. Той си хване втори слуга.

Аз турям идеята в малко по-друга форма. Всеки един от вас трябва да разбере думата "слуга". Ако знаеш да служиш, ти знаеш да мислиш. Ако разбираш да служиш, ти може да имаш онази правата мисъл. Израз на правата мисъл е служуването. Ако ти не знаеш правилно да служиш на себе си и на окръжаващите, нищо не може да постигнеш. На себе си трябва да служиш, после ще дойдат другите. Значи да направиш служуването работа приятна. Служуване се разбира работа приятна. Казвам, даже трябва да се мине в една нова форма. Вис

през деня половин час да насочите вашата мисъл. Запример искате да се молите. Трябва да се молиш хубаво. Какво трябва да изпълниш? Нагоре прачаш някъде своята мисъл. То е едно радио. Накъде гледаш? Един казва нагоре гледай, друг казва надолу гледай. Друг казва направо не гледай, да не гледа и настрани, но навътре. Че къде навътре?

Под думата "навътре" ние разбираме разумното в света, да знаеш разумно да мислиш. Когато аз мисля за София, тя може да е пред мене, но ако аз съм на изток, тя е зад гърба ми. София може да бъде отляво, отдясно. Разумното къде е? Може да е пред мене разумното, може да е зад мене, може да е отляво, може да е отдясно. Пък разумното може да бъде над главата, пък може да бъде и под краката. Там, дето е разумното, там е горе. То означава една такава посока. Щом като туриш ръцете за молитва една до друга, тогава показва, че този процес е вече разумен.

Ти искаш да призовеш Бога в душата си. Ти вярваш положително като на телефон. Ало, дайте ми еднкой си номер. Туриш слушалката, започнеш. Ти искаш да призовеш Бога. Ти искаш да се молиш, ти поискай номера. Ако твоят телефон не е отворен, ще се молиш, ще се молиш. Затворено него ден, молитвата не е приета. Разумният свят по някой път и той е занят. Значи ти ще чакаш. Не че не искат да говорят с тебе. Ще чакаш, докато телефонът се отвори. Като кажеш, че ти отговарят, могат ли това да го направят за тебе. Казва, и без молитва може. Не може без молитва. И без душане не може. И без ядене не може, и без молитва не може, и без работа не може. Всички ония хубави неща в живота са необходими.

Спрем ли един от тия процеси, веднага животът ще се осакати. Целият живот не е молитва. Целият живот при сегашните условия не може да бъде и мисъл, понеже в мисълта цялото ни тяло не взема участие, само известна част взема. Известно време ние трябва

да мислим. Необходимо е мисълта. Ако вашата мисъл е силна, ако разбирате закона на мисълта. Ако аз ви приведа един пример, ще кажете: "Я, Учителю, направи един опит." Аз може да ви направя опита, но този опит ползва само мене. Аз може да направя този опит, и той е важен само за мене, моят опит не може да го предам. Всичко за опита може да предам, но моето постижение не може да бъде ваше постижение. Може да покажа начина, по който съм придобил подтика, но туй постижение, ако вие не минете по същия път, подтикът ще остане непознат. Или по естествените науки трябва да минете по същия път. Казва: "Докажи." Процесът на доказване и той си има начини. Доказвам на вас, че съм богат човек, милионер съм. Казва: "Докажи." Веднага сядам, казвам: "Колко искаш?" "Сто хиляди." Изваждам един чек, имам книга, подписвам. "Идете в Народната банка и извадете сто хиляди. Това не е ли доказателство, че съм богат." Дойде втори, трети, четвърти – всички познават, че съм богат. Аз съм богат, но не подписвам. Тогава богат ли съм? Може пък да съм богат, но ще кажат – богат е, но скържав. Този е богат, пък дава. Казвам, има в природата празни думи.

Щом идеш при една идея, тя трябва да бъде точно определена. Не трябва да правите онази погрешка, която направил един американец и милиардер. Двама души американци се хванали на бас. Единият казал, че ще се срещне с този богатия милиардер. Хванали се на бас за една голяма сума. Милиардерът не искал да го приеме, казвал, че бил много зает. Казва: "Мен времето ми струва пари." "Колко пари ти струва? – Казва му: – Две минути ми дайте." "Две минути ми струват сто милиона английски." "Давам ги." Влиза при милиардера. Казва: "Господине, какво ще кажете?" Той си изважда часовника: "Трябва да знаете, че само с две минути разполагате." Онзи изважда, туря сто хиляди английски лири. Казва му: "Хванах се бас, че ще се срещна с вас за петстотин хиляди английски лири. Сто на вас, остана-

ческото схващане, онова същество, което за първи път помислило за мене и ми помогнало. Не само помислило, но то е, което нас ни ражда.

Следователно всичките отношения, които сега съществуват между нас, те се дължат пак на това същество, понеже ние сме възприели. Ние всички на земята сме носители на Божествената мисъл. Ние още възприемаме Божия живот, но Бог още в нас не живее. Живее неговият дух във вас, но Бог не живее. Възприемайте живота. Колкото можете, всеки ден да възприемете от този живот, ще се уредят работите ви. Спрете ли, то е един процес, както дишането. Възприемете Божественото, откън трябва постоянно да възприемате този живот. Живота трябва да възприемате чрез храната. Живота трябва да възприемате чрез въздуха. Живота трябва да го възприемате чрез мисълта. Понеже животът по три посоки може да се приеме – храната, въздуха, мисълта, после чувстванията. И чрез него иде животът. Оттам иде мисълта. Ако ти престанеш да чувстваш, пресичаш един извор. Защо трябва да чувстваме? Защото оттам иде животът. Защо трябва да мислим? Защото оттам иде животът. Защо трябва да дишаме? Защото оттам иде животът. Защо трябва да ядем? Защото оттам иде животът. Защо трябва да се движим? Защото оттам иде животът. Разберем ли живота, тогава ще разберем какво нещо е любовта. Разберем ли какво нещо е любовта, ще разберем какво нещо е мъдростта. Разберем ли какво нещо е мъдростта, ще разберем и пътя на истината, ще започнем разумно да живеем. Но в света разумно трябва да живеем.

Искаш да направиш нещо, трябва да знаеш как да го направиш. Искаш учен да станеш, търговец да станеш, дипломат искаш да станеш. Да си дипломат, не е да туриш фрак и шапка, но ум се изисква. Като идеш там, мисъл трябва. Мисъл трябва да схващаш всичките отношения на държавата, да познаваш интересите

на държавата. Ум трябва да имаш, на противника да знаеш и неговата мисъл. Каквото кажеш, да знаеш защо го казваш. В дипломацията на тънко режат. Но дипломатът, като каже някоя дума, много меко я казва. Дипломатът ще каже много меко думата. Ние ще бъдем крайно доволни. "Отлично ще бъде нашето понятие за вас." Меко ще говориш. Няма да кажеш: "Вашите думи са такива лоши", но ще го кажеш в много благородна форма. Тогава ще турят, че Англия дала една нота. Но в тази нота един малък намек се прави за една малка погрешка. Има такива дипломати.

Хубаво е, ако вие по някой път сте дипломати. Вие дойдете някой път, дипломатически постъпвате. Но някой път някой дойде и казва: "Да ти кажа истината в очите." Казвам, като дойде дяволът. Някой казва, много откровен бил. Благодарим за тази откровеност. Паднал съм по пътя, оцапал съм задницата. Паднал съм, но поне вървя. Аз го виждам, зная, че съм оцапан. Казват ми: "Много си се оцапал." Един ми каже, втори, трети: оцапал си се, оцапал си се. Иска да ми каже да събуя гащите. Казвам: "Извинете, благоприличието не позволява, нямам долни гащи. Като ида в града, ще взема да ги опера." Вие сега казвате: "Такъв пример дава ли се? Не е дипломатически." Но казвам, долни гащи нямам. Защо да нямам долни гащи? То е друг въпрос. Или съм беден, или пари нямам, или несръчен съм, не съм взел, забравил съм. Има много причини. Но в дадения случай долни гащи нямам. Може да обясня причината. Може да е една причина, втора, трета.

Да бъдем прями, но да бъдем разумни. Като срещнеш, своите бели гащи ще вземеш, ще му ги дадеш, в една книга ще ги увиеш, казваш: "Вземете да си услужите. Види се, сте имали някакъв инцидент. – Казва: – Стават такива работи. Да си услужите." Тогава, за да задоволя, казвам: "Аз имах такъв инцидент. Човек, като ходи по високите места, окалява се. Няма нищо." Дипломатически.

Остава ли време за писане? Не само разсъждения, но има един начин за работа. Най-първо, да не се обезсърчаваме. Допуснете, че аз ви стисна ръката тъй. Защо? Но ако съм разумен човек, няма защо да се плашите. Като хвана ръката ви, както и да я държа, никога не влагайте, че в държанието имам лоша мисъл. Най-първо трябва да определите разумен човек ли съм, или не. Щом съм разумен, в разумността зло не може да влезе. Разумността изключва злото. Разумното в света всякога изключва злото. Там, дето има зло, не може да има разумност. Разумността, като каже, съвсем изключва злото навън. Защото злото е несъответствие на живота.

Я ми изпейте една песен – "Пътят на живота води към истината". Песента я няма, но искам да се роди. Я кажете някоя дума, която може да изнеем. Не обикновена дума. Засега, аз мисля, най-мощната дума е "живот". Няма по-мощна дума от "живот", поразбрана дума няма. Животът, дето и да е – и в турски, и във френски, и в английски, в който и да е език, думата "живот" е почти най-разбраната. От нея трябва да започнем. Отворена дума е тя. Тогава да кажем "живот, път и широта". От ниско ли да започнем, или от високо? Да оставим за друг път. Как би изпял един българин думата "живот"? Англичанинът мисли, че времето е нещо, което е свързано с пари. Времето не трябва да се губи. Българинът мисли, че времето трябва да му донесе някаква хубава работа. Тази идея втори път ще се оформи. Не мислете, че нас ни трябва нещо, че условия нямаме. Нали един певец се изкашля, даже най-видните певци, като дойде вдъхновението, пеят.

При пеенето човек всякога трябва да мисли. Един човек, който уредил живота си, той може да пее. Моите работи ще тръгнат напред. Пеенето и мисълта, те са свързани. Човек, който пее, мисли. Който не пее, не му вървят работите. Затова именно, когато искаш

да ти тръгнат работите, пей. Като започнеш да пееш, сам да си харесаш песента, работите тръгват. Пей в себе си.

Думата "живот" има два слога. На кой слог пада ударението? На втория. Има силни и слаби слогове. Когато ударението пада на слабите слогове? Може да е по-слаб слогът. "Жи-" е силен слог. (*Учителят изпя думата "живот".*) То е един контраст.

"Само Божията любов носи пълния живот."

*Тридесета лекция
на Общия окултен клас
19 март 1930 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

СЪЗНАТЕЛНИЯТ ЖИВОТ

Онзи, който иска да бъде музикант, в него трябва да има едно вътрешно желание, той трябва да обича музиката, не като външно изкуство. В добрия живот, в правилния живот нито крачка не може да вземе без музика, ако не пее. Човек, който го е срам да пее, който го е срам да свири, той добър човек не може да бъде. Ама как ще пее? Щом те е срам от хората. Нима онази река, която извира от извора, срам я да върви към морето, казва: какво ще кажат другите реки? Нека да казват, каквото искат. Рекама пее своята песен.

Та казвам, ти ще живееш, да гадеш израз, да бъдеш доволен от своя живот. Някой казва: "Домегна ми." Какво? "Искам да уда при Господа." Домегнало му. Че хубаво, щом искаш да идеш при Господа, вземи си билет и върви, ако искаш. Ако нямаш билет, къде ще идеш? Най-първо направете един опит. Толкоз време живеете. Кой от вас е направил съзнателен опит да излезе от тялото навън? То е твърдение. Да опитате да направите един опит, да излезете из тялото, да влезете в другия свят, да видите отношенията. Духовно ще идете. Да имате една ясна представа какво е умирането. Някой път умирането е благословение. Някой път умирането е нещастие. Човек трябва да знае в какво седи добрият живот. Ако ти в себе си не може да храниш добри чувства към окръжаващите – да кажем, някой добър човек ти направи една пакост – ако ти не може да изтълкуваш това добре, ти не си учен

човек. Вие трябва да бъдете добри, не само да казвате: добри трябва да бъдем. Ние не трябва да се стремим към доброто, доброто е в нас, трябва да го изявим. Ако сега трябва да изявим доброто, то е изгубена работа.

Та казвам, този цигулар посвещава десет, петнадесет години да изучава това малкото разстояние, да придобие пъргавина на своите пръсти. Тази пъргавина произтича от неговия мозък. Неговият мозък има отношение към неговия ум, към неговите чувства, към неговия дух – стане цял един вътрешен процес. Когато се определя, не трябва ние да отделяме добрия живот от нас. Казваме, светски живот, при сегашните условия не може да се живее добре. Защо не може да се живее добре? То е наше разбиране. Другото положение. Може ли майката да живее добре, а детето в утробата да не живее добре? Добрият живот зависи от мисълта. Ти не може нито да се молиш, нито да имаш добри чувства към другите хора при сегашното развитие на човечеството, ако нямаш мисъл. Мисълта е, която ще даде израз на твоите чувства. Защото, щом влизаш в една концертна зала и онзи цигулар свири хубаво, ти не може да не го обичаш. Мнозина цигулари и артисти имат цяла бела от жени. Ако е цигуларка, всичките момци с букети тичат или ако е артистка, играе нещо на сцената, те се влюбват в нея. Знае как да играе. Непременно влюбването ще дойде.

Формите на любовта, то още не е любов. Защото под думата "любов" аз разбирам процес, който засяга умствения свят и той е чист процес. Когато говорите за любовта, разбирате земни работи. То е външната страна на любовта. Любовта е Божествен процес. Един непрекъснат Божествен процес. По някой път вие може да се повдигнете като високи върхове, такова едно течение над вас. По някой път вие се повдигнете, после пак слезете в долините. В тия две точки засягат Божествената любов. Мислите, че любовта слиза. Любовта не слиза. Вие имате отношение към вашите чув-

ства, функция на вашите чувства. Но вие трябва да се качите във високите места в живота, за да вземем този полет на любовта. Онзи човек, на когото съзнанието е будно, щом се качи на този връх, ще вземе всичките блага, които любовта има. Ако не вземе благата, веднага ще се зароди желание да слезе долу.

Питам, след като направите десет-двадесет докосвания до Божествения свят, какво ще добиете? Гък и живота да вземем. Допуснете, че вие сте били ученик, да вземем в най-чистата форма, ученик в училището. Имали сте десет души учители, всички тях сте ги обичали, а нищо от тях не си добил, питам, какво си добил? Казвам, много добре. В едного се влюбите, във втори, трети, десети, излязъл си, както си влязъл, от училището. Питам, какво ти допринесла твоята любов? Ако твоята любов те е свързала с него, ти – ако той е художник, ти си придобил изкуството да рисуваш, ако вторият е музикант, третият – скулптор, четвъртият – поет и т.н. – от всичките тия влюбвания си придобил тия качества, които те имат, ако десетте души са вложили в тебе десет изкуства, има смисъл влюбването.

Ако ти със своите изкуства излезеш в света, хората няма ли да ти дадат цена? Вие сега ходите и се оплаквате, че накъдето и да ходите, работа не ви дават. За слуги не ви приемат. Ако имяхте изкуството, да хванете керемидата и като я стиснете, да излезе злато, идете при един съвременен милионер, казваш: "За слуга ще ме цениш ли?" Казва: "Не ми трябва." Казваш: "Дай ми една керемида." Стиснеш, направиш злато. Няма ли да те приеме за слуга? Хем почтен слуга. Като се намери в трудно положение, казва: "Иванчо, тази работа не върви, я стисни керемидата." Като стискаш керемидата, неговите работи ще се оправят. Казва: "Нашият Иванчо, като стиска керемидите, прави злато. Откак дошъл в дома ми, всичко тръгна."

Сега аз имам ученици, все са влюбени. Казват: "Много обичаме Учителя." Ако стиснете керемида, зла-

то правите ли? Искам всеки, като стисне керемидата, да прави. Казвам, ха, Иванчо, стисни. Казвате: "Ние се мъчим, Учителю." Не искам да се мъчите, изкуство имайте. Мене не ме интересуват вашите мъки. Дойде някой, казва: "Домегна ми, Учителю. Честно карам, не ми се учи, лоши са хората, злато няма." Ама ние сме хора на новото учение. Ако не може да превръщате керемидата в злато, вие сте стари хора. Стари хора, защото и свещеникът, щом като влезе в църквата, хвърли черното расо, облече се. Казва: "Много добре служи." В църквата много добре служи. Като излезе, вземе черното расо, погледнеш, вдига оканицата. Виждам, по някой път, като говоря, много хубаво пеете, после виждам, че черното расо сте облекли и вдигате оканицата. Много хубаво знаете в църквата да служите.

Казвам, това е съзнанието, което имат някои верующи. Аз познавам хората много добре. По някой път аз се сърдя на хората, знаете защо? Много пъти съм правил опити. Дойде някой, иска от мене да му помогна. Аз държа една добра цепеница. Аз съм алхимик. Казвам: "Колко ти трябва?" "Хиляда лева." Аз тогава смятам. Хиляда лева колко стотици имат? Десет стотици. Казвам: "Ти може ли да издържиш?" "Издържам, как не!" "Аз ще ти дам." Взема цепеницата, един по гърба, два, три. Той, като излезе отвън, гледа ме. "Виждаш, десет пъти като те ударих, цепеницата стана на злато. За мене тази цепеница плати дълговете." "Може ли да кажеш на мене това изкуство?" "Не."

Ако вашата цепеница става злато, ти си маг. Но ако вашата цепеница си остава цепеница, тогава тази цепеница ще дойде на вашия гръб. В живота трябва да разбираме, че всичко онова, което ни се случва, е разумно. Всяко страдание от невидимия свят, от Бога, което се дава, е намясто. Всички вие, които се оплаквате, сте първокласни глупци. Нищо повече. Едно страдание от Бога ли е, то е цепеница. Ако не е от Бога, ако отиваш в дома и те ритне кон, това от Бога ли е? Ако

идеш в училището и учителят ти ушие две плесници, конят, който те е ритнал и учителят, който те е ударил – едно време учителите ушиваха плесници. Като не може да смята ученикът, хич не се церемоняха, щом не може да смята, удари го. Излезе втори, и той не знае да смята, и него набие. Излезе друг, знае да решава, няма плесници. Казват, учителят нямаше право да го бие. Но и ученикът нямаше право да не знае. Понеже ученикът не е научил правилото, какво искаше да каже учителят? Той го магретиса. Всички ученици, които са бити от своите учители, хора са станали. Онези, които не са бити, останаха простаци. Ако вас Господ не ви бие, ще останете простаци. Аз бих казал, най-големи простаци ще останете. Ти, след като те бие, след като ти удари плесниците, ще го повикаш, ще дадеш банкет. Ще кажеш: много ти благодаря.

Сега ще кажете: колко ме е бил, колко ме е измъчвал. Вашите измъчвания са въображаеми. Има един наш приятел тук, ще ви приведа един пример. Една вечер той заспива. Аз ще предам примера в мои мисли. Заспива той, добре разположен. Явяват се стражари на съня, хващат го. Водят го на съд, осъждат го на смъртно наказание. Казва: "Моля, бийте ме, осъждайте ме, но кажете ми защо ме осъждате, какво искате от мене, каква погрешка съм направил." Съдията вдига една бяла хартия и казва: "За тази бялата хартия те осъждаме." Осъждат го на смърт, екзекутират го. После той прекарал много големи страдания. Изпотил се от мъчнотиите. Но питам, де са тия стражари, де е този съдия? То е въображаемо в ума му. Като се събужда, казва: "Слава Богу, че е насън." Изпотил се.

Всичките ваши страдания са измамни, то е едно хипнотическо състояние. Някой мине, пък ти каже: "Много си прост." "Кой, аз да съм прост?" Много лесно се запали. Ти не си разбрал тези думи. Блажени простите, защото те ще наследят Царството Божие. "Много плачеш." Казва: "Как аз плача? Че не съм знаел." Казва

Писанието: "Блажени плачущите, блажени които плачат." Казвам, най-хубавото нещо може да донесе плачът. Ние го изопачаваме. Какво има, ако плачеш? Какво има, ако си жена? Чудно, казва: "Аз не искам да бъда жена." "Какво искаш да бъдеш?" "Мъж." Всичките мъже в миналото, които не са изпълнили Божия закон, са станали животни. Бог им е турил опашки. Станаха товарни животни. Всичките жени, които не бяха жени намясто, станаха ялови крави и на пастърма ги правят. Това животни маха опашка, кучето маха опашка, казва: "Ако не мислиш, като мене ще бъдеш." А пък яловата крава казва на жената: "Ако не раждаш, на пастърма ще бъдеш."

Ако схванете идеята, като дойде всяко страдание, ще го считаш за привилегия. Че това е геройство. Грешникът, това е един герой. Ученикът, това е един герой. Добрият живот, това е едно геройство. Благочестието, това е едно геройство. Обезсърченият няма геройство. Герои бъдете. Иди в гората, хвани някой богат човек, обери го. Герой си. Вие сте чудни. Аз, като остана без пари, ида в гората, хвана някой дявол, натупам го, взема всичкото. Аз говоря на положителен език. Обера го. Нищо повече. Казвате: ама право ли е? Ами да мърмориш на Бога, право ли е? Аз предпочитам да обера десет души, отколкото да мърморя на Господа. По-добре да обереш, отколкото да мърмориш и да си недоволен от живота. Иди обери. Аз да ви кажа как ще обера. Аз съм майстор. Този богатият има красива дъщеря. Аз туря красива форма на млад момък, облека се хубаво, като ида, запаля чергата на дъщеря му. Той, за да се освободи от мене, казва: "Не задигаи дъщеря ми, остави ми я, остани ти да живееш при нас."

Вложете в света любовта като сила. Вие ще го направите, ако знаете как да живеете. Мислим, че имал Господ, че това, че ангели. Хубави работи, те са за деца. Сега другояче трябва да се гледа на нещата. Аз бих желал. Гледам, две сестри се карат. Аз в живо-

та си зная един пример. Един мъж на една сестра ушива една плесница. Тя става, целува му ръката. Като му целува ръката, той се замисля. Мисля, че започват да му капят сълзи. Тя тръгва, той се затичва, казва: "Моля те, прости ми." Какво ти коства да целунеш ръката на онзи, който те ударил? Ами трябва да имаш онова Божественото, тази ръка е Божествена. Та, тази младата мома, на която този ударил плесница, тя се събудила. Тя отивала да разваля една работа. Някой щял да се жени, тя отивала да развали работата. Той не знаел. Като ѝ ударил плесница, връща се съзнанието, съвестява се.

Не са ли всичките страдания, за да ни отвърнат да не направим едно зло? Отиваш някъде да развалиш нещо, срещне те Господ или някой ангел те срещне, удари те. Казва: "Къде отиваш да разваляш работата?" Целуни ръката на този ангел. Ако така разбираме живота си, каквито и мъчности да срещаме, геройски ще ги посрещаме, ние ще прогресиране. Сега седим и чакаме другото прераждане, да дойде някой Учител да ни спаси. Това са илюзии на живота. Учителят ще дойде, но когато дойде Учителят, трябва да има способни ученици, да разберат неговото учение. Нима Христос преди две хиляди години не дойде? Десет пъти може да дойде, но ако хората не са умни, какво ще научат?

Казвам, във вас има нещо, което трябва да забравите. Кое да забравите? Да забравите вашия страх. На първо място страхливите няма да влязат в Царството Божие. Да се помирите. Да ви даде всичко, което Божията любов носи със себе си. Казва, той голяма любов има. Любовта има еднакви отношения към всичките хора. Онези, които любя, те виждат вътрешната страна на живота, не външната. Онези, които гледат външната страна на живота, те не могат да разберат любовта. Онези, които гледат на вътрешната страна живота, които разбират вътре дълбоко живота, той е по-близо до любовта.

Следователно във всички трябва да се зароди туй желание, да имате уважение и почитание един към друг. Сега в какво седи уважението и почитанието, което имате? В какво седи новото учение? Ако хванеш керемидата и може да я направиш на злато, ти ще влезеш в школата, ти ще постъпиш в окултната школа. Аз не разбирам думата "окултен", както вие я разбирате. Казва: "Аз съм окултен ученик." Никакъв окултен ученик не си. Най-първо ще вземеш тази керемида, ще я стиснеш. Ако я направиш на злато, ти вече си издържал приемния изпит за школата, може да влезеш. То е външната страна. И в училището всичките тия страдания, които се дават, това са изпити. Ако ти може да изтърпиш, търпението е сила. Щом някой иска да го приемат, ще му дадат изпитания, той трябва да ги изтърпи. Ако може да ги изтърпиш, ще те приемат в училището за ученик. Но ако ти изгубиш своето присъствие на духа, тебе във вътрешната школа не могат да те приемат.

Всеки ден вие се изпитвате, за да ви приемат вътре в Божественото училище. Изпитвате се за вашето търпение, изпитвате се за милосърдието, изпитвате се за вашата любов, изпитвате се за вашето знание. Всички претърпявате известни изпити. По този начин невидимият свят иска да знае какво може да излезе от вас. Вие чакате, като умрете. Според това, как сте издържали изпита, такова място ще ви дадат и в другия свят. Хубаво, ако във вашия двор дойде една кокошка, къде ще я турите? Във вашата приемна или в някой кафез, или в курника? Ако във вашия двор дойде една змия, къде ще я турите? Когато влезете в невидимия свят, за вас има спор – според степенята на вашата мисъл ще ви дадат съответстващото място.

Следователно мястото напълно се съответства на мисълта. Когато ние говорим за рая, подразбираме всичките хора, на които съзнанието е така пробудено. То е общество от просветени души. Ти ще се привлечеш, защото в света има хора, подобни на тебе. Ще се

приближат хората на съзнанието до тия, на които съзнанието е пробудено. Хората от еднаква култура се привличат. Сега, като влезете в оня свят, с какво ще се отличавате? Да кажем, един от тукашните ученици с какво ще се отличава? Като идете в оня свят, при вратата ще ви дадат един инструмент да свирите приемния изпит, ще ви дадат да свирите едно класическо парче. Или ще ви дадат нещо да пеете. Ще ви кажат: "Направете едно стихотворение от няколко куплета." Как ще изразите това, което сте видели? На първата врата, ако не можете да свирите – да допуснем, че на първия предмет в другия свят ви скъсат и на втория ви скъсат, ти тогава на всички ще бъдеш скъсан.

Човек, който на първия предмет е скъсан, и на всичките не може да издържи, на всички ще бъде скъсан. Допуснете, идеш там и после с големи почести те върнат на земята. Няма да те изпъдят. Казват: "Няма нищо, втори път като дойдете." Тъй деликатно ти кажат. Те ще те изпъдят и ти няма да знаеш, че си изпъден. Като се върнеш на земята, ще забравиш, че си скъсан.

Сега на земята се изисква всички да се притичват, да си помагате. Заражда се във вас желание, никой за никого не иска да знае. Сега всички прекарвате едно спящо състояние. Казва някой: "Не се интересувам." Казвам, спите. Ако спят хората, какво ще се интересуват в едно спящо състояние? Всеки заспива и някои се оплакват, колкото искат. Туй състояние е потребно, трябва да се почакате. Щом като се събудите, трябва да знаете да си помагате, да се сдружите един с друг и да си помагате. Някой казва: "Боли ме кракът." Казвате: "Карма ти е." Не казвай "карма". Купи две кила мляко, стисни един лимон, направи един компрес. Боли я някоя сестра главата, не казвай "карма ти е". Вземи, разцеди лук, тури сол, тури на челото и друго ѝ кажи: "Хайде, сестра, ще оздравееш." Най-лесните работи. Може други тебе да ти превържат компрес, може да ти турят компрес, който струва сто, двеста, триста ле-

ва. Доиде някой, казва: "Дај ми триста лева назаем." То е един компрес. Завържи го. Някой компрес може да струва десет, двадесет лева. Един компрес от двадесет лева какво ти струва да го направиш? Вземи две кила мляко, вземи и един лимон, тури му един компрес на крака. Този компрес хваща място.

Писанието казва: "Едно помнете. Давайте, за да ви се даде." Не бъдете скържав. Казвате, карма. Не връзвайте с него. Помагайте, за да ви се помогне. Някому не му върви. Помоли се, пожелај му една хубава мисъл. Някои са започнали със старото учение, казват: "Няма да я бъде. И ние станавме като света." Вие никога не сте били в новото учение. В новото учение ще ви заведат при дървото, ще си късате череши от самото дърво. Няма да ги късат, да ви турят в устата. Ще се научиш на това дърво отгоре да ядеш сам. То е новото учение.

Ако искаш от мене вода, няма да ти дам вода, но ще те заведа при извора и казвам: пий, колкото искаш и както искаш. Чаша може да ти дам, ти сам ще си гребеш. Аз бих желал сега от новото учение герои. Сега може да ви кажа. Някой ме пита: "Учителю, трябва ли трима души?" Казвам, кои са те? Аз да ви изясня тази идея. Доиде един и казва: "Мене ми трябва да нося един празен чувал." Първият, той носи един празен чувал. Вторият носи една запалена свещ. А третият носи една празна крина. Ами за другите? Всички, които имат празен чувал, ще тръгнат при този, който има празен чувал. Всички, които имат запалена свещ, ще дойдат при онзи, който има запалена свещ. Всички, които имат празна крина, ще отидат при този, който носи празна крина. Всички ще дойдат, ще тръгнат към Божествения хамбар. Като идете, ще напълните празния чувал.

Та сега онези, които имат празните торби, да дойдат. Онези, които имат запалени свещи, да дойдат. И онези, които имат празните крини, да дойдат. Вече кандидатите да дойдат. Вие сега седите и чакате специфични мерки. Сега много мъже се раздрали, трябва да

дойде вятърът да поразтърси, да останат само здравите. Вземете моята мисъл. Не е за морализиране, защото морализирането е метод на миналото. Истината трябва да се каже. Някой път казвате: "Търпи!" Само това. Аз ви говоря върху неща, които горе-долу съм проверил. Има неща, които може да се приложат, пък има неща, които не могат да се приложат, но има неща, които може да се приложат.

Няма по-красиво състояние, човек да има будна мисъл, да мисли. Всякога в ума си да има светла мисъл. Не че той няма свое добро, на всичко в света да гледа от добрата страна, от Божествената страна. Крайните въпроси в света да не ги решава, но да разрешава същественото. Защото в Божественото съзнание дойдеш в съприкосновение. Щом дойдеш до добрия човек, това е Бог. Този човек, който те взема в дома, който ти помага, който те нагощава – това е Бог, който се проявява в него. Ти като дойдеш до едно плодно дърво, това е съзнанието на Бога. Ако разбираш законите, ще научиш много, пък ако не ги разбираш, игната година пак ще береш. Всички неща в природата имат своето съзнание. Онези, които не разбират, казват: "Дървото има ли съзнанието на човека?" Дървото няма съзнанието на човека, нито човек има съзнанието на ангелите. Човек е точно на мястото и дървото е точно на мястото. При дървото кого трябва да разбираш? Съзнанието на дървото трябва да разбираш. Аз съм ви казвал много пъти. Щом откъснеш един плод от едно дърво, ако е лятно време, полей корените на дървото. Неговото съзнание ще ти благодари. Ако е круша и не полееш дървото, няма връзка между съзнанието на крушата и твоят съзнание. Най-малко спри се и благодари в невидимия свят, че си имал тази плодна круша, да я обереш, да се образува една връзка.

За всичко благодарете. Дойде някое голямо страдание, благодари за страданието. Дойде някое голямо добро, благодари за доброто. За доброто всички благо-

гарите, но за страданията кои от вас благодарят? Казват: "Нима другите хора благодарят?" То е друг въпрос. Когато човек се научи за всичко да благодари, когато се повдигне над обикновения човек. Аз зная, когато човек е със съдрани гащи или с боси крака. В старо време имаше философи, които ходеха със съдрани гащи и считаха за привилегия. Най-скъсани дрехи, обуца. Като тръгнали, цяла върволица с философи, облечени с такива особени костюми, скъсани дрехи, на някои места се виждат, вървят, казват: "Нас не ни интересуват скъсаните дрехи." Сега у нас, някоя сестра ако не е облечена, ще идат да ѝ проповядват да се облече. Не е в обличането. Най-лесно е обличането. Някоя сестра плаче. Казват: "Що си станала дете?"

Не се морализирайте така. Мене ми разправяха. Минават, едно дете плаче. Казват: "Не плачи." То плаче. Спира се един мукалитин. Детето плаче и той, като надува гайдата, плаче. Детето започва да го гледа и то се засмяло насреща му. Казва: "Този големият човек да плаче." То се засмива и тръгват двамата. Писанието казва: "Плаче само онзи..." Кой плаче? Хубаво, ако вие, да кажем, сте си ударили крака и плачете. Аз гойда, вие плачете, защото сте си ударили крака. Аз имам три-четири пръста наранени. Като погледнете моята рана, ще забравите вашата. След десет-петнадесет минути прекарвам моята ръка на раната и тя заздравее. Прекарвам и на вашата, и тя заздравее.

Ние може да премахнем страданията на който и да е човек. Ако хората разрешат един въпрос, аз съм готов да премахна страданията. Най-мъчното е във вас да се роди правата мисъл и да я поддържате. Няма по-силно нещо от интензивната Божествена мисъл, понеже оттам започва Божественият живот. Влиза в човешките чувства и там се проявяват Божествените чувства и най-после идваме до човешките постъпки, дето се проследява Божественият съзнателен живот, който може да схване. Какво има надолу, то е друг въпрос.

Казвам, правата мисъл, или Божествената мисъл, да е будно съзнанието. Аз гледах онзи ден, бях на Витоша, там, горе се е качил, на една от най-хубавите мисли оставил една от най-лошите мисли – не трябва да се живее. Горе на това високото място. Някой човек иде, каквото и ти да кажеш, тази мисъл иде в тебе – на същество, което е изостанало. Пита какво трябва да се прави. Такива блуждаещи мисли влязат вкъщи, съществата ще влязат те даже и през някой [прозорец] като неканен гост. Сутрин станете, не сте разположен. Някой от тези са дошли отвън. Погледне, казва: "Няма да ме изпъдиш, дотегна ми вече животът." Ти тогава ще се обърнеш към Господа и ще кажеш: "Господи, освободи ме от този дявол." Нума дяволът не е страдаща душа? Свири ѝ малко парченце, тръгне. Малко мляко или сиренце ѝ дайте, дарете я най-малко с чай, с мляко, със сирене, вземете нещо. Че още на заминалите души – туй подаване на душите се дължи на същия закон. Живият, като яде, той се ползва от него. Ти само като речеш да направиш нещо заради него, ти ще го нахраниш.

Проектирай мисълта, че искаш да му дадеш нещо, ти ще се освободиш. Щом поставиш противоположна мисъл да се махне, тогава веднага в него се зароди желание да остане. Затуй Христос не изпъждаше с насилие.

Тури хубавата мисъл. Тури хубавата мисъл, ако има нужда, да му дадеш, нахрани го. Ще вложиш закона на любовта, който ще промени неговото състояние.

"Само Божията любов носи пълния живот."

*Тридесет и първа лекция
на Общия окултен клас
26 март 1930 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

ЧИСТА МИСЪЛ

"Отче наш"

Чете се темата "Моята представа за Бога"

Един културен пътник носил едно шише с мед в гората с маймуните. Отворил шишето, бръкнал с пръстите си, близнал, маймуната го гледа. Той, за да я залъже, бърка в шишето с пръста си, прави движения, като че се маже по тялото, после близва. Пак бърка и така залъгва маймуната. По едно време той задремал, маймуната слязла от дървото, задигнала шишето, започнала да ближе и да се маже. След туй намазване дошло нейното нещастие – натрупали се всичките мухи.

Сега, много пъти ние намираме такова медено шише. Казваме, защо идат нещастията? Има ли нещо лошо в меда? Някой път питат хората защо идат нещастията. Когато не знаеш едно нещо как да го употребиш, идат нещастията. Този същият пътник разправя друго. Той имал часовник със златна верижка. Като заспал друг път, маймуната му задига часовника, качва се на дървото и тя ходи и носи часовника, но не знае употреблението. Питам, този часовник каква полза ще донесе на тази маймуна. Ако цял живот тя носи този часовник, каква полза ще ѝ принесе, какво ще научи. После той имал ботуши, изува ги, намазал с мед обувката отвътре, и пак задремал. Тя слязла и турила обувката. Сега друго нещастие дошло, че не може да се качи

на дървото. Той я настига, хваща я, взима си часовника и я занася в Европа като екземпляр.

Ние, съвременните хора, много пъти мязаме на тази маймуна. Всяка идея в света, когато човек не знае нейното употребление, нейното приложение, мяза на тази маймуна. Някой ще каже: "Мязам ли на маймуна?" Какво подразбирате под "маймуна"? Под "маймуна" разбирам едно същество, което не разбира истинските отношения на нещата. В маймуната има толкова заложи, колкото у човека, само че не са развити. Ако маймуната изследваме по духовен начин, ще видим, че има условия да се прояви, но няма тия органи. Външно човек се отличава от маймуната, но вътрешно, по заложбите, които съдържа, същината е една.

Аз ви привеждам този пример. Казвате: "Е, от нас гениални хора не може да станат. Като грешници ще си умрем." То е една лъжлива идея. Човек като грешник може да умре, но като грешник не може да остане. Защото дървото като дърво в огъня ще го турим, но като дърво в огъня не може да остане, то ще изгори. Човек, като умре, грешник не може да остане. Сега, туй са вярвания. Казвам, вечният огън, който е определен за грешниците, и вечният огън си има край. И вечността има вечност. Тогава какво ще кажете.

Следователно вечността е граница на вечното. Нищо повече. Вечността е един дълъг период, но не безконечен, непрерывен. Дълъг период донякъде е за нас това, което съставя вечността. Това се изразява в Писанието. Там, като четете Стария завет, Господ казва: "Вечно ще ви изхвърля от очите си." Какво разбира? Сегашните богослови тълкуват, че то е нескончаемо. Че ако всяка година взимате по една капка от водата, не се минават тридесет-четридесет години, ще се свърши. Казва Бог: "О, Израиле, обърни се към мене." Вечността значи един век. Криво разбиране на богословците, много лесно турят наказания. Сегашните съдии турят за десет години наказание, но свър-

менните богослови, които учат богословие, турят десет на стотна степен. Знаете ли какво нещо е в стотна степен? В края на краищата всички тия богословски философски разрешения Господ ще ги разреши по следния начин. Господ ще ги събере и на всичките ще тури това число. Като започнат да страдат, ще ги попита: "За колко години искате да страдате?" Всички философи, които са определили разни страдания, Господ ще ги тури в страдание, после ще ги попита колко години искат да ги осъдят. Тогава философите ще кажат седем, шест, пет, четири, три, две, една. Казва: "Господи, жена имам. Една година, това е голямо страдание. Питам тогава защо. Че човек в една година може да преживее тия числа. Нищо повече.

Всичката тая философия седи в следното. За да се вътълпи в съзнанието на хората, че има страдание. Има страдания. Умният човек, като му ударят една пръчка, от едната пръчка разбира, казва: "Стига. Разбрах." По-неже той е толкова учен, да разбере от един удар.

Един французки капитан искал да се противопостави на един закон, който издали. Отива при един приятел, снел си дрехите, казва: "Да ме удариш с плоското на сабята." "Защо?" "Ще ме удариш веднъж, два пъти, три, четири. Когато ти кажа "спри", ще спреш." Онзи приятел, като го ударил веднъж, казал: "Стига, разбрах колко може да издържа." Той разбрал може ли да се противи. Умният човек разбира от страданието. Глупавият човек ще остане един път, два, три пъти да го ударят, после ще разправя, че пострадал, че го били, това-онова.

Има страдания в света, които са безполезни. Сега ние сме дошли до едно време, когато много страдания са безполезни. Запример безполезни страдания са следните. Каже ти някой обидна дума. Отива ден, два, три, цяла година, две, три, десет години минават, и има хора, които не може да простят. Питам сега, тия мъчения вътре за какво са? За една дума. Казва: "Обиди ме. Каза

ми нещо обидно." Хубаво, колко струва туй обидното. Казват някому: "Ти си магаре." Ами магарето досега, като му казват милиони пъти "магаре", то не се обижда, досега ушите са станали по-дълги. Казва: "Действително." Какво значи магаре? Де е лошото в магарето? Лошото в магарето е неговата упоритост всичката лошевина е неговата упоритост. Лошевината на магарето седи в туй. Магарето като каже "няма", чакай ти.

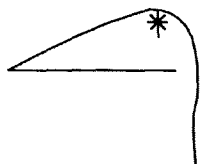
Питам тогава, когато един човек се заинати, че не отстъпва от своите убеждения или когато някой пияница не отстъпва, казва: "Навик имам." Един пияница казва: "Аз не може да се откажа да пия вино. Казвам, много добре. Дайте му едно кило вино. Той седи на масата и крѣчмарят стои с един хубав бастун, казва: "Ти ще пиеш, аз ще работя." Той пие една чаша, онзи го удари веднѣж. На втората чаша казва: "Стига толкова." Излиза навън, оставя оканицата. Защо страданието на гърба струва повече, отколкото удоволствието. Ако един удар наказва човека да не изпива оканицата, по същия начин и природата действа с нас.

Казвам, ние, съвременните хора, трябва да дойдем до онова правилното разбиране. Културата в какво седи? Ненужни страдания има в света. Срещнеш един човек в пътя, казва: "Трябва да си се отбил." И ти казваш: "Трябва ти да се отбиеш." Един от двамата ви трябва да се отбие. После казва: "Ние трябва да вярваме в Бога." Това е криво схващане. Човек, ако няма мисъл, не може да вярва. Най-първо трябва да се образува правилната мисъл във вас, защото вярата се поддържа от мисълта. Там, дето няма мисъл, не може да има вяра. Не че вярата е последствие на мисълта, но вярата се проявява само при една мисъл правилна. Ти не може да вярваш, ако нямаш една правилна мисъл. Затуй във вярата говорим, че човек трябва да бъде разумен, за да има вяра.

Какво нещо е разумността? Вие казвате, че в света има неща, които са крайни причини и последствия.

Началото и краят на нещата е най-важното. Краят на нещата е постижение на нещо, което трябва да се постигне. Защото, когато Бог създаваше света, не мислеше за причините и последствията. За него е важен краят какъв ще бъде. Началото и краят на нещата са важни. Бог мисли само за две неща – за началото и за края на нещата. Краят, това е най-високото. Ако ти мислиш какъв ще бъде краят, като се учиш... След туй иде причината на нещата каква е, когато туря нещата вследствие. Най-после имате последствието – то е най-долното състояние.

Казвам, краят е, който увенчава. Ако краят е добър, тогава тази причина и следствие оправдават този край. Всякога човек е вярвал и като вярва, той знае какво е добил. Ако, да кажем, един човек внася вярата в себе си, и художник може да стане, и писател може да стане – тогава вярата има място. Но ако ти придобиеш вярата и придобиеш суеверие в себе си, тогава какъв е краят? Ти ще вярваш във всичко, но няма да имаш нищо. Запример мнозина вярват, че в този живот ще умрат невежи, но в следното прераждане ще стане нещо от тях. Няма смисъл. Ако в този живот не може да стане нещо, то и в следното не може да стане. Отде сега един грешник в този живот, а в следния живот да стане праведник. Вземете чисто научно. Отде накъде в този живот човек нищо не станал, защо той предполага в следното да стане нещо. Той трябва да допусне, че в него има известни възможности и може би в следния живот ще има условия да се развият. Но той за тия възможности има и сега условия. Стига човек да започне да мисли върху онова, което е заложено в него. Защото един човек, който десет пъти се облича на ден, той не мисли, той има само едно чувство на хубавото. Но той живее отзад на главата си. Той, като ходи, се облича, да се представи пред другите хора. Облича се с една греха, с друга, но то е една запалка.

Главата не трябва да бъде тясна. Тези хора, които имат стеснена глава отзад, в тях има съзнание да станат доста широки, те искат да бъдат спретенати, те са хора, които искат да имат доброто мнение на хората. Те се обличат заради хората. Когато туй чувство е анормално, тогава се ражда

тщеславието. Ако главата на човека е сплесната отзад, той може да зароби себе си за пари. Той живее за хората. То е чувство на тщеславие, то е лично чувство. Джобовите му ще бъдат пълни с пари, ще има грехи, обуца, шапки, пръстите му ще бъдат окичени с пръстени с диаманти. Като ходи, вдига ръката си, навсякъде да се видят. Нему прави приятно впечатление да си покаже пръстените, всеки да види неговите пръстени, хубава връзка, приятно му е. Казвате, смахнат. Не е смахнат. То е чувство друго. Има някой противоположно, виждаш, съвсем разпасан. Казва, той е скромен човек. Но и скромните хора, които никак не се обличат, са много горделиви. Другите са тщеславни.

Тщеславието е за предпочитане пред гордостта, защото тщеславието е отвън, за хората, а гордостта е отвътре. Горделивият често ходи скъсан. Ти ще бъдеш облечен добре, понеже е за твоего добро. Ще облечеш ума си с хубави мисли. Ще облечеш сърцето си с хубави желания. Това са все грехи. Всеки ден ще се обличаш. Който не знае, той ще се кичи отвън, но то е един процес. Аз пък ще ви приведа един пример.

В една от църквите има един свещеник. Казва: "Да ти кажа едно чудо. Гледам, по едно време се задава владиката с всичкото си величие, двама свещеници като ангели вървят от двете страни. Този, Христовият помазаник, казва: "Аз няма да вляза в църквата." Трябва да му четат ред молитви. Застават двамата свещени-

ци и не само това, но трябва да му турят един трон. На гърба му туриха една царска мантия. Четоха молитви. Виждам, сега те го теглят. Дойде единият свещеник с кандилницата и докато не му покадят с тамян, той не влиза вътре. Той ще се изправи, ще се кръсти, ще прави поклони. Защо да не застане естествено сега? Той, като се изправи, казва: "Молитва е това." Ако това беше един друг, да забрави човек, че хич да не мисли заради него, аз ще го похваля. Но тази молитва може да предизвика, какво ще предизвика? Смях, както у вас.

Но и ние, като се молим по някой път, казваме, в молитвата трябва да има едно положение, че кой как те види, да му е приятно. Ако ти дойдеш без Бога, наведеш се на едната страна, после туриш главата на другата страна. Но ти престани с тия работи като онзи ученик, който не разбира урока си. Онзи, който знае, се изправя пред дъската. Каквото пита учителят, решава, отговаря, пише. Учителят каже това, той веднага пише. Онзи, който не знае, поглежда учителя, решава, задрасква, пише, задраска. Учителят казва: "Не е тъй."

Някой път на вас, окултните ученици ви казват: вие сте на кривия път. И действително започвате да отивате. Казва: "Най-първо аз съм окултист." Той окултист станал. Много сега се боядисват от това гърне окултисти. Хубаво, щом си окултист, извикай баща ми от онзи свят, искам да се разговарям с него по телефона, дай ми адреса. Че тъй, ние минаваме за окултисти. Какво разбирате под думата "окултист"? По-добре ходете в ума, който имате, докато намерите друг, че да го турите. Сега нали имате един стар ум. Вие всинца сте не само православни, някои българи дойдоха и туриха евангелисти. Каква е разликата между православния и евангелиста? Евангелистът дава пари с лихва, и православният дава пари с лихва. Ще дойде окултистът, и той дава пари с лихва. Питам, тогава по какво се различава? Не е името, което прави човека правос-

лавен. Право слави Бога, но православието не седи в кръстенето. После някои ще дойдат да кажат: "Тази вяра останала от баща ми." Чудни са. Коя вяра останала от баща ти? Тогава тази вяра от баща ти да бъде от Бога, съгласен съм, но от някои ваши деди предадена, това е заблуждение.

Няма нито една религия, която да е религия, това са само заблуждения на онези, които те ръководят. Религиите, това са окови, в които човек ще се вкове. Ще се даде форма за Бога, която не е. Ще дойде един човек, ще описва баща ми какъв е. Той ще описва този баща на земята какъв е, той точно като мене, той мяза на мене. Какъвто съм аз, такъв е и той. Аз казвам: аз го зная. У нас всичкото онова добро, което ние проявяваме, то е първично.

Да кажем, беден си, имаш пет пари в джоба. Казва: нека страда този човек, то е от Бога. Но когато в себе си имаш една черта, не може да простиш, това благородство ли е? Аз зная едно куче на един селянин във Варненско, кучето на Драгни, едно бяло куче, което винаги отмъщаваше. Ако го удариш или го наплюеш, туй куче може би след една-две години ще те ухапе, ще те хване за крака. Казва: да знаеш, още веднъж да не правиш. То беше пословично бяло куче от породата на английските булдог. Каква е разликата с един човек, който не може да прости? Непрощаването е едно животинско състояние. Във всички животни има туй чувство за отмъщение. Вземете овцата, бутнете я, тя е крайно честолобува. Като каже – от кошарата надалече, много не му мисли.

Та казвам, трябва да се освободите от всички онези чувства, които са животински. Вашето възпитание не е нищо друго освен освобождаване от качества, които сме придобили от животинското състояние. Те са били навремето хубави, но сега са ненужни. Страхът е едно придобито качество от хиляди години. Човек е страдал от страха, но има други, които са стра-

дали повече. Обезверяването е придобито от животните. Я виж, онзи заек е крайно безверен, никому не вярва. Заекът е безверник, хем такъв атеист. Кой как гоиде, казва: "Не вярвам, каквото кажеш. – Казва: – Тия долапи не вярвам." Ако му кажеш: "Вярвай в Бога", казва: "В никакъв Господ не вярвам. Толкоз пъти съм вярвал, но такъв Господ – все ми одират кожата. Благодаря." Никакво благородство не е. Турците имат една поговорка: "Благословени крака". Заекът казва: "Аз съм вече атеист. И зайците значи отдавна са атеисти.

Положителната страна на вярата е, като знаем причините, да гоидем до онази вяра, в която абсолютно няма никакво съмнение, вяра в положителното. Новото верую ще внесе здраве. Всичките болести в света, всичките мрачни състояния зависят от нашия мрачен мироглед, който имаме. Непременно трябва да си съставим един истински мироглед. Щастието се определя от мирогледа на човека. Не само веруюто, но туй, което вярваш. То е страхът.

Да гоидем до практическите работи. Има сестри, мъже и жени, гледам как постъпват, учители и ученици. Аз не визуирам сестрите, понеже не ви считам за жени. Вие сте ученици и когато ние говорим за жени, не мислите за вас. Знайте, че в класа няма жени, не сте родени като жени. Един българин на четиридесет и пет години отива на гости на кръстника си заедно с жена си. Понеже бил много лаком, да не би да се засрами пред кръстника си, казал на жена си да вземе една губерка, че да го побутва. Казва: "Лаком съм. По някой път се забравям. Гледай да не види някой." Отиват те при кръстника, тя взела една голяма губерка. Кумът опекал един пуйка от дванадесет килограма, хубаво направен. Той като започнал, тя го бутнала с иглата. Казва ъ: "Стига си ме бутала! Вкъщи, и тук ли ме буташ?" Той забравил. Защото за пръв път не го бола жена му. "Виж – казва, – кръстник. С губерката ме бодe." Казва му: "Яж колкото искаш." "Куме, яде ли се? Я виж каква губерка."

Тази губерка е човешкият език. Казва някой: повярвай. Как ще повярваш на онази губерка. Има едно правило, което трябва да спазвате. Някой не споделя вашите възгледи, казвате – такава е волята Божия, така го създал Господ, нека мисли така този човек. Домогава, докато работите разумно, ако те слуша хубаво, говори му. Но ако усетиш, че не слуша този човек, остави го. Тогава най-сетне ще се скарат. Домогава, докато те слуша, кажи: "Много хубаво, съгласен съм." Нови идеи му казваш. Но щом казва "не му говори", практичен е. Туй е неговата дарба, която Господ му е дал. Той не е правилният възглед. И кои от нас имаме правилни възгледи в живота. В сравнение един с друг имаме, но в сравнение с ангелите, които са завършили своето развитие на земята, в сравнение с тях нашите възгледи са криви, ние едва сега се учим какво нещо е Господ. Те виждат Господа, тъй както слънцето изгрява. Ние сега сме като децата, те са като възрастните.

Сега някой път Господ може да ни вземе на ръце да ни тури в люлката, и пак да си заминем. Може и някой друг да те вдигнал. Баща ти не може целия ден да си играе с тебе, да те държи на ръце. Той ще те тури в люлката. Ти не знаеш кой те е вдигнал. Ти не знаеш кога Господ те вдига, кога хората те вдигат.

Разправяше ми един мой познат, казва: "Не може да си обясня. Паднах от двадесет метра от една канара на камъните и нищо не ми стана. Понатъртих се малко." Защо не му е станало? Сега, философски погледнато, това е една илюзия. Този човек не преувеличава, вярно говори. Има такива случаи. Като падне човек, като гумена топка отскочи, само натърти се малко. Има някой, който го е подкрепил. Ако вие изключителния случай го преведете на един учен човек, казва: това не е възможно. То е невъзможно, но ако един човек падне от четири-пет етажа, ако падне в една спасителна мрежа, той само ще се натърти. Но

ако падне от петия етаж без мрежа, какво го очаква? Смърт. Но ако се хвърли в една спасителна мрежа, той ще бъде спасен.

Следователно и в духовния свят има спасителни мрежи. Ако ти се качиш на петия етаж и концентрираш ума си към Бога и се хвърлиш, тялото ти ще се поляризира, ще олекне и ти ще слезеш на земята по този закон като парашут. Ако отгоре кажеш "отиде, тази работа се свърши", – ще се убиеш. Но като се хвърлиш и бъдеш съсредоточен, сам ще поляризираш силата и когато те привлече към земята, ти като перце ще кацнеш. Казваш, стана с мене едно чудо. Не само това, но може да направите един опит. Най-първо направете този опит. Може да направите този опит, аз го давам, но мнозина са излизали с изкълчени крака. Той се хвърли, но си навехне крака. Може да се хвърлиш от един метър, два, три, четири, пет. Ако не знаеш как, може да се натъртиш, може да се убиеш. То не е за всеки. То е опасна работа, но има възможности, дето човек може да направи един опит.

Но най-първо, научете се да гледате широко. Казва, случва се. Не мислете така, тия братя са много набожни. Между вас имате всичките възможности да станете и владики, и попове, и барони, и какво ли не. Всичко може да стане от вас – и писатели, и художници. Всичко това може да стане. Даже ако аз имах свободно време, в десет години можех да направя когото и да е от вас, каквото иска, ама десет години трябва да похарча енергия. Но ако вие искате, имате възможност.

Щом дойдете до известна възраст, погледнете се в огледалото, казвате: ще се мре. Оставете тази мисъл. Ще турите мисълта, ще идеш при Бога да ядеш, не мисли за земята. Вчера дойде при мен един външен човек, има отлични възгледи. Имал един млад момък, умрял. Той богат човек, търговец милионер, но дошло в него съзнанието, казва: "Дошъл съм до едно заключение, нека ми се даде всичката сиромашия, но туй, което съм

придобил, да остане. Аз съм разбрал – колкото човек е по-сиромаш, по-лесно живее. Аз съм богат, опитал съм богатството, но искам сега придобитото да не изгубя, искам Господ да не ми го отнеме." Човекът търси начин да се съобщи с оня свят, дошъл при мене да викам сина му. "Благодаря, че като умря син ми, бях много скръбен, но дойде една баба – може би на петдесет години, разправя ми тази баба как вървяло шествието, син ми как вървял, после, като отишли до гроба, като турили тялото, син ми се вдигнал над тялото, като го заровили, тялото останало в земята долу, той отишъл нагоре." После той пита един евангелски проповедник: "Я ми кажи къде е син ми." "Вярваш ли в Исуса Христа?" "Млад беше, не беше чел Евангелието." Казва: "В ада е." "Поряза ми се сърцето, исках да се скарам. Как тъй този син, когото обичах, го мушна в ада. Той Господ да е милостив. Млад беше, добър беше. Мушна го, казва, в ада." Казвам: "Не е в ада. Той е между вас. Има да живее още тридесет години на земята, защото млад отиде. Той имаше да живее петдесет години, на двадесет и една заминал. Още тридесет години има да работи на земята." "Право е – казва. – Тази баба казва, че той дошъл при нас и казал: имам по-голям брат, да не бърза да се жени. Идущата година аз ще дойда да му кажа коя мома да вземе, да се ожени." Той си приготвява. Казвам: "Тридесет години ще ходи между вас, вие постоянно ще мислите заради него." Тази човек сърдечно се разговаря, той сам дошъл до известни философски разбирания, той има прозрение, той е човек на четиридесет-петдесет години.

Та казвам, тази вяра, която сега имаме, трябва да ни даде един обект, ние да разберем живота. Ние сме теглили и млади, и стари сме теглили, теглили. Какво повече. За този дявол са ни говорили, за Господа, за ангелите – хубаво. Грешки сме правили – хубаво. Досега сме страдали, побеля ни главата от страдание. Какво трябва да се прави сега?

Да се проповядва любовта. На човека му казвам: в който ден се откажеш да служиш на дявола, Господ ще те прати в рая. Да напуснем всичките недъзи, които имаме. И действително, като идете в другия свят, ще се освободите, но по-добре е тук да се освободите, защото, като идете в оня свят, там има работници, там лесно ще те съблекат от онези недъзи, които човек има.

Сега на вас говоря, някои от вас сте по-напреднали. Сега, като говоря, не разбирам да вземете изяснението, свършено в човека да има един широк възглед. Най-първо искам всички да бъдете чистосърдечни, решете чистосърдечно да си познаеш всичките погрешки, вечерно време да кажеш: туй нещо не трябва да правя. То не е зло. Тури си чистосърдечно, не се извинявай, не търси причината у друг. Но кажи: аз не бях толкова умен. Нищо повече. Защото, ако търсиш, тя работата е далечна, няма да я разрешиш. Ще кажеш: че аз страдам, аз съм причината. Не че ти си причина, но тъй ще го туриш в дадения случай, по-добре е да кажеш "аз". Ние не знаем причините, защо да допускаме. Грехът, той съществува като възможност при развитието на тяхната интелигентност. Но съществува и друга възможност, че при греха, при туй пагане на човека човек може да придобие едно ново понятие за любовта. Другояче тази любов не бихте разбрали. Съществува друга възможност.

Пък един ден, като идете в духовния свят, като идете в рая, вие ще разберете напълно всичко, донякъде ще разберете причините. От тия сегашните страдания ни помен няма да остане. Вие ще се усмихнете, ще кажете: "Колко съм бил глупав." Та проповядват, че Господ е огън пояждающ. Те са глупави работи. Бог е огън, но огън на живота. Няма какво на мене да ми разправят, няма какво да ме лъжат, огънят стана разрушителен, ние го направихме, като съгрешихме. Тогава придоби качеството да разрушава. Този огън, който

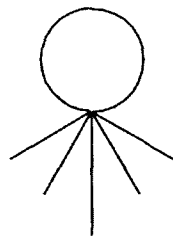
излиза от Бог, носи живот. Пояждающ огън за кого? За който се противи. Някой казва, той ще дойде на облаците. Тия облаци са човешките мисли. Той няма да дойде на физическия свят, той ще дойде във вашите умове. Ако Христос не дойде в умовете на хората, и хиляди години ще го чакат още. В Америка в 1845 година го чакаха, излязоха с бели дрехи всички тези, тъй наречени адвентисти, излязоха в бели дрехи, когато и слънцето изгрява, но Христос не дойде. Всичките богословски теории претърпяха крах. Христос дойде, спиритическото движение дойде в Америка. Шестдесет милиона, които вярваха, те вярваха, че ще дойде Христос. Христос дойде, но те не го разбраха.

Пак при мене дойде един съботянин в петнадесета година, че Христос ще дойде. Пита ме кога ще дойде Христос. Че пак в петнадесета година беше обявено, че ще дойде Христос, но пак не го разбраха. Че тогава идеята на германския император беше отлична. Ако го бяха подкрепили, този човек не би направил туй, което направи. Хубаво. Ако всичкото духовенство се присъедини и вярва, духовенството е, което развъртава света. Ако всичките духовници се присъединят и започнат да мислят едно и също нещо, тази истина ще дойде. Ако всичките учени хора се съберат, ако всичките философи се съберат, ако дойде Христос, ще има посрещане, няма да има калугери и калугерици в света. Като дойде Христос в света, от тези свещеници, патриарси, царе ни помисли няма да остане в света. Всичките попове и владици ще бъдат облечени с бели дрехи копринени, вратата на князете ще бъдат отворени, вратата на философите, на университетите ще бъдат отворени, няма да има такси. Като дойде Христос, по железниците ще ходи даром. Като дойде Христос, бакалите без пари ще продават, зарзаватчиите, млекарите, пък и вие всички, като дойде Христос, даром всичко ще правите. Съвсем ще се измени този ред, нищо няма да остане, ни помисли. Ще бъде, ще го видите. Този ред ще

се обърне. Без пари как може? Ние, понеже не сме умни хора, при сегашното наше разбиране, знаеш, на какво мяза? Някой си изкълчил крака, казват му: върви право. Не може. Намести си крака. Не мога. Прав е – не може. Аз вярвам. Намести му крака, ще ходи като войник. С тия изкълчените идеи не може да ходим, с тия изкълчените крака не може да ходим. Като се намести кракът, може. Новото учение ще намести краката на хората.

Новото учение е несъвместимо със сегашния ред и порядък на нещата на земята. При туй разбиране на хората немислимо е да дойде Царството Божие на земята. Всичко това трябва да се снесе долу. Най-първо трябва да внесем Царството Божие и може да внесем Царството Божие. Някои въртите глава, но като завъртите глава, има двойко значение. Защо някой път си въртите главата? Турете в ума си, че когато започнем да владаме главата си, нито наляво, нито надясно да я държим, какво ще бъде. Защото човек, който не може да държи главата си, то е едно нещастие. Пазете се. От положението на вашата глава зависи вашето щастие.

Според съвременната наука как ще държиш главата си? Аз не искам да разправам, но новата наука ще бъде едно суеверие. Ако при този перпендикуляр е поставена главата като тази топка, ако не знаете тези ъгли, които се образуват в едно или друго направление, може да определите вашето бъдеще или щастие, или нещастие. Има моменти, когато вие излизате и искате да правите нещо, държите главата си в едно направление. Може да изгубите, защото наклонението на главата в една посока ще измени тежнението на вашите мисли, ще измени тежнението на вашите чувства.

Да кажем, искате да идете при някой банкерин за пари, наведеш глава наляво, ти ходиш да го опиташ, но аз ти казвам, още като тръгнеш по този начин, банкеринът ще наведе главата надясно. Откъдето влезеш, от другата страна ще излезеш. Като влезеш при банкерина, остави главата си свободна, да ти е приятно. И като идеш така, може да имаш пари, колкото искаш. Той няма да ти даде всичкото богатство, но каквото искаш, ще ти даде. Когато се молиш, ще поставиш главата си кат пред Бога, както поставяш за молитва, за свещено място.

Молитвата е едно тониране. Да поставиш главата си при този перпендикуляр, ако не може да поставиш главата си под този перпендикуляр, никаква молитва не е. Казвам, някой лежи, но ако в леженето болният се моли – когато се моли болният, той ще оздравее. Даже болните, като се молят, той ще издигне главата си права. Аз помня, тук един брат беше болен. Главата си поставил на изток, целият беше изтегнат. Сестрата казва: "Свършва Иван. Да остане, да поотгледа децата, да ги поотхрани малко." Аз отивам да го слушам. Той чете молитва. Казвам, той утре ще бъде здрав. Аз го послушах, той се моли. Знаеш как сладко се моли, музикално се моли. Казвам: "Сестра, ти не се бой." Ако не беше се молил, щеше да го носят.

Казвам сега, има една наука, в която трябва да поставим главата, понеже оттам всичките сили ще потекат. Трябва да си пречистите тялото. Едно положение сега, при което трябва да изучавате. Като станеш сутрин, да ти е приятно, че седиш в тази поза. Ако светът е разумен, позата е геометрически определена. Ако всяка една планета си има своя орбита, ако всеки един атом се движи по своята орбита, човек, който е разумен, и той си има свой път. Казвам, всички имате възгледи какво ще стане с нас. Аз казвам тъй, всички може да оправите вашето бъдеще, ако сутрин, като станете, знаете как да поставите тялото си. Може

нищо да не четете. Ако се нагласиш, ти веднага ще започнеш да приемаш. Ако се поставиш в едно положение хубаво, ще започнеш да слушаш. Всичките хубави мисли от цялата земна повърхност ще бъдат в ума ти, ще придобиеш едно настроение. Щом ти имаш благо-разположението на твоите близки, ще слушаш и по-напреднали същества, ще се повдигне духът. Докато ние нямаме съдействието на онези, които се занимавали преди нас, мъчно ще може да се живее в света.

Никой светия сам не може да стане. В живота, за да станем светии, то е крайната цел. Казва, светия ще стана. Светия значи в пълната смисъл на думата може да се радваш в живота. Светията се радва на всичко. Най-малкото, което придобиете, да бъдете радостни. Сега, в новото учение, като придобиете тия малките работи, ще дойдат големите, лесно се придобиват. То е за този, който знае – каквато мъчнотия и да има, ще я понесе. Но ако човек не може да придобие това малкото, и големите работи не може да придобие. Ако той не може да постави главата си тъй, както трябва, ако не постави ръцете си, ако ги тури в джоба или ги тури отзад-отпред, докато намериш едно положение, в което да се чувстваш добре. Много мъчно е да се намери едно положение естествено, в което да се чувстваш добре. Много мъчно е да се намери едно положение естествено.

Как трябва да се моли човек? Ако ти поставиш ръцете си надолу, то е най-естественото положение. Остави ръцете си свободни. Не само това. Даже десет-петнадесет минути трябва да седите изправени за доброто кръвообращение. Вие бързате. Казвате: "Нямаме време." Молете се половин час, петнадесет минути най-малко за вашето здраве. Не бързайте, може да не се борите. Оставете всичко в света, ще се подобри кръвообращението. Някои от вас може да направят опит. Имате бели коси. В три-четири години – ще ви дам правило – на някои може да почернеят косите, да

се подмладят..Аз бих желал някои от старите сестри да се подмладят и да засрамят младите. Ако един човек може да се роди стар, той може и да се подмлади. Ако религията нас не може да ни подмлади, защо ни е, ако тази религия не може да ни даде подтик за нашите способности, защо ни е? Ако въздухът, който дишаме, не може да внесе живот, защо ни е? Ако водата, която пием, не внася живот, защо ни е? Ако светлината, топлината, всичко, което аз искам, че тия средства, условия все носят живот.

Та казвам, имате съвсем друго схващане за живота. Ако този православен се моли и се кръсти – действително кръстенето има нещо, то е магнетисване, ако се направи, както трябва. Но тъй както го правят, дяволът не го е страх. Има едно кръстене, което е магнетисване. Пък аз може да се кръстя и с двете ръце. И то е кръстене. *(Обливане.)* Ти не знаеш какво значи кръстенето, аз да ти кажа. Като туриш ръката си на главата, значи да мислиш много. Като туриш ръката на корема, значи да ядеш малко. Когато туриш ръката на гърдите, значи ще работиш повече. Кръстенето значи – ще мислиш много, ще ядеш малко, ще работиш повече. То е смисълът на кръстенето. Похубав смисъл за българите не може. Света Троица, лицата на Бога, то са други неща. Много ще мислиш, малко ще ядеш, много ще работиш. Защото, който работи, то е от Бога; който се труди, е от хората; който се мъчи, е от дявола.

Сега онези сестри, които искат да се подмладят, ще се подмладят мислите ви, да подмладите сърцето си и след туй можем да направим косите черни, аз може да ги боядисам. Всеки един от вас може да ги боядиса, има една хас боя. Вземете, наберете коприва, счукайте я и през цялата година употребявайте. Може би след година-година и половина да почернее. Копривата има доста желязо. То е един елементарен метод. Всичкото седи в човешката мисъл. Правилността седи в нашата

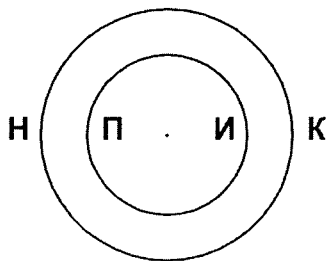
мисъл, правилна ли е нашата мисъл. След туй друго е оправено в нас: кръвообращението, дихателната система, чувстването, всичкият външен живот ще се обуслови според нашата мисъл. Затуй всичките окултисти на Запад имат лекции, курсове, какво да мислят, имат такива упражнения дадени. Сложен процес имат.

Казвам, мисълта си ще оправяш. Всичките техни системи са много сложни. Туй го наричам кръвообращение. Аз имам едно правило. Като се изправя в петнадесет минути, може да имам в една година, може да постигна толкова, колкото един окултист в двадесет години. Някои работят двадесет години и нямат постижения. Защото придобитото в една година може да го изгубя моментално. В природата съществуват такива загуби. Искam туй да бъде за насърчение. Говоря практически, не само да утешавам. Всичките неща, които се случват, те имат задачи. Имаш ревматизъм, болки, стягане на главата – те са само задачи. Боли те главата – прекръсти се само. Ако не можеш, повикай друга сестра. Ако и тя не може, повикай втора. Кажи: "Помоли се заради мене." Повикай трета, четвърта, докато ти мине главата. Трябва да се създаде един метод.

Един брат гледа на очите, казва: "Тук всички са болни." Не са болни. Болни са техните мисли. Някои изследват очите. И аз изследвам очите. Всички са болни, но болестта не е във време и пространство. Сега може да дойдат при мене и да намерят известни болезнени симптоми. След петнадесет минути може да се поставя така, няма да има никакви симптоми. Болестта е състояние извън времето. Една мисъл в тебе може да създаде една болест. Една хубава мисъл може да премахне едно болезнено състояние. Именно за силата на мисълта имаме събрани ред доказателства. Мощна е силата на мисълта.

Вие знаете онзи пример. Една американка дванадесет години била инвалид. Лекували са я най-видните лекари в Америка, но никой не може да я излекува.

Чете една книга – лекуване с вяра, казва: "И аз може да се излекувам в името на Исуса Христа." И веднага става, започва да шета. Мъжът ѝ се чуди как се е излекувала. Но Христос дойде в ума ѝ и каза: "Стани и ходи!" Как може? Може да бъде. Щом любовта влиза в човешката мисъл, с нея човек започва.

Любовта в живота е начало и край. Мъдростта е причина и последствие. То е един път. Само човек, който люби, в него има причина. Любовта те застава да направиш нещо. Любовта е причина за всичко. Веднага щом дойде любовта в света, тя ще създаде всичко. Причината за появяването на земята

е Божията любов. Щом любовта се появи, тя е причина да се появи Божията мъдрост, която отхранва съществата, организмите, условията.

Тогава две неща трябва да пазите. Условията, това е външният живот, те не зависят от вас. Възможностите, то сте вие. Ако вие знаете как да употребите вашите възможности, външните условия винаги се подчиняват на вътрешните. Следователно за условията на живота не се безпокойте. Спрете се на възможностите, които са вътре. Всяка външна възможност съответства на едно вътрешно условие. Щом имате възможност, имате условия.

Има три положения на Божия промисъл. Щом се спрете на външния свят, не го отхвърляйте, защото във външния свят, какъвто е той, такива са и условията. Не се борете със света. Използвайте света. Тогава сега ще дойдем до третото положение. Бог, който

знае защо са нещата, той ще дойде и ще ви помогне. Щом правите усилия, той ще дойде и ще разреши въпроса. Ако вие не използвате възможностите, условията ще останат неизползвани. Не че той не иска да се намеси, но той не се намесва, понеже е любов. Щом в мене се зароди желание да направя нещо, веднага Бог дойде да помага. Тогава Господ ще направи света, има възможности.

Казвате: "Как ще живея идната година?" Седите някой път, казвате: "Аз може да стана инвалид." Никъде в Божията програма не е писано, че ти може да станеш инвалид. Обаче, ако съгрешиш, ще бъдеш инвалид, ако не използваш вътрешните възможности. То е вече ясно. Да престанете да се безпокуете. Но да не дойде другото положение. Има друга една опасност в окултизма – да мислиш, че знаеш много неща. Сегашната наука, зная, прави доказателства. Астрологията едн-какви си съчетания на планетите. Ти знаеш езика на планетите, съчетанията виждаш, хороскопа имаш, много добри съчетания, но работата не върви пак. Има друго нещо. Условия има в астрологията. Астрологията, както е сега съпоставена, съчетанията на планетите показват външните условия, но в астрологията има възможности на човека, може да се направи друг един хороскоп. Тия условия, които планетите показват, възможностите, съответстващи сили, които са в мене, как може да се използват, да зная, като дойде едн-коя си планета, условия имам, но аз може да спя. В този случай да може да използвам тия условия.

Има и друг хороскоп в Божествения свят. Три хороскопа трябва да имаш, за да знаеш своето бъдеще. Първо трябва да разбираш природния свят, трябва да разбираш духовния свят и трябва да разбираш и Божествения свят. Те са три свята и всеки свят си има свой хороскоп. Като направиш и трите, няма никакво изключение. Ако правиш хороскопа на природния свят, то е 1:3. ако направиш и хороскопа на духовния свят,

то е 2:3. а като направиш хороскопа и на Божествения свят, то е 3:3.

Сега това е бележка за онези приятели, които изучават астрология. Вие, които не знаете астрология, трябва да учите. Всеки един от вас трябва да знае нещо по астрология. Ще знаете ролята на Юпитер каква е. Той носи благородство, той заповядва. Той казва, първо благородни трябва да бъдем. Какъв е Сатурн? Той дава мисъл, разсъждава, разкритикува. Венера малко горещина дава, любов. Най-хубавото дава Венера – любовта, обичта дава на Божествения свят. Месечината какво дава? Въображение, матката, дето нещата стават, утробата на нещата. Меркурий дава практичността, да знаеш как да оправиш работите, даровит човек да бъдеш, да използваш възможностите. Всички тия планети ще ги туриш намясто, дето са били по-рано. Ще кажеш на Венера: "Моля ти се, богиня, да заемеш туй положение в мене, което имаше по-рано. Да не ми се сърдиш. Каквото кажеш за любовта, ще те слушам, думата ти няма да направя на гвѐ." На Юпитер ще кажеш: "Каквото благородство кажеш, ще слушам, но не си носи таягата. Аз без този жезъл ще слушам." Ще видиш, че Юпитер е едно божество, един брат, по-голям брат. Той ще се усмихне. Сега Венера само ходи и запаля чергите на хората. Тогава ще гоиде, ще внесе свещения огън на огнището, ще го запали, ще внесе мир и радост, и подтик в душата.

В съвременната наука има сега една страна. Много науки сега са все патологични, занимават се само с недъзите. Медицината е патологична наука. Такава наука не трябва да се изучава. В медицината трябва да се изучават здравословни принципи, на какви основи почива здравето. Щом ние знаем тия принципи, патологичните случаи лесно може да се разберат. Така както върви медицината, нищо не може да се постигне, го никакво знание не може да се гоиде. Лекарите, и те заболяват. По този начин няма да изучаваме живота.

От грях няма да започваме. Този метод ще турим настрана и ще започнем доброто, какво нещо е доброто в света. За грях няма да говорим. Адам съгрешил в рая. Ние се отказваме от него. Ева яла от забранения плод. Ние не се интересуваме, ние няма да ядем. Давид направил това. Ще отхвърлим. Ние не се интересуваме от Давида. Че Соломон имал деветстотин жени, то е негова работа. Нас не ни трябва. Днес Адам другояче би живял. В наше време, ако се върне Адам, другояче би живял. Разбирате ли? Ако аз ида на Северния полюс, ще бъда като ескимос, няма да ме познаеш, ще дойда с гугла, с кожух. Ако дойда в тропическия климат, ще хвърля кожуха, гуглата, дебелия дрехи. Онези хора, които при неблагоприятните условия са живели по един начин, това не е идеал за нас.

Любовта нека се вземе в нейното естествено положение. Онова, което опетнява човека, не е нещо външно. Да кажем, един мъж хванал една жена. Какво има, че я хванал? То не е външно, то е в неговата мисъл. Ако има чиста мисъл, никой не може да я опетни. То са мислите и чувствата, които опетняват. Отвън човек не се опетнява. Или може една жена да стисне или да целуне, какво има, че го стиснала или че го целунала? Че целувката е най-хубавото изобретение на човешката култура. От хиляди години целувката е най-хубавото постижение, до което човек е достигнал. Няма по-хубаво постижение от целувката. Когато майката ще иска да запечати, тя ще целуне. Най-хубавото постижение на физическото поле е целувката. Тази целувка зависи от мисълта какъв резултат ще произведе. Ако някой мъж стисне някоя сестра с хубави мисли, да благодари на Бога, че я стиснал, прегърнал и целунал. Защо да не каже: благодаря, че ме целуна? Тя ще вземе, ще се огреша, казва: "Не го е срам! С мустаци!" Не, така не се говори. Аз ще ви кажа друго. Ако някоя сестра целуне някой брат, какво има? Той ще я гледа. Не, така не се гледа.

Ако ние не изменим своите възгледи, ако имаш една сестра и я целунеш, не се съблазняваш, ако имаш една сестра отвън, ако я целунеш, защо ще гледаш другояче? Ако си човек, защо да е страшно? Ти си на физическото поле, за да се избегнат много нещастия. Ние имаме известни етикеции, които ни заробват. Казват: "Тъй като се остави светът, къде ще иде?" С всички наш морал накъде отиде светът, я ми кажете. Всички майки, които пазят своите дъщери, остана ли една от тях нецелувана? Дъщерята десет пъти е целувана в градината. Тя дойде като светица. Не е лошо това. Аз ни най-малко не осъждам, защото мисълта вътре е важна. Аз не реагирам срещу Бога. В света не може да се реагира против Бога. Трябва да се научим да живеем, както Бог изисква. Защото, ако ние не живеем, както Бог изисква, няма да останем на пътя да вършим каквото искаме.

Много ще мислиш, малко ще ядеш, много ще работиш. Аз разбирам духовната страна. Да не ме разберете криво. Ето какво разбирам. Срещна една сестра, погледна я, харесвам я, казвам: много добре направил Господ. Казвам: да я целуна ли? Аз мислено ще я целуна. Тя, като върви, се усеща радостна, че аз съм я целунал. Но тази мисъл, която повдига, е, която ангелите употребяват, която Бог употребява. Щом не изпълниш волята Божия, ще почувстваш една болка, ще кажеш: ти не постъпи според чистотата. Трябва да има чистота в мислите, чистота в чувствата. Туй, което искаш за себе си, искай го и за другите. Чистота в мислите не е външен морал, не говоря за външното. Вие морал имате, разбирам вътрешен морал.

Сега братя и сестри, мъже и жени трябва да имат един вътрешен морал. Някоя сестра гледа някъде. Какво има, че гледа? Когато тя гледа, е хубаво. Нека гледа. Докато гледа, тя е жива. Щом не гледа, тя е мъртва. Има един хубав поглед. Ама някоя сестра гледала. Ще оставите тия работи. Ти може да държиш очите си

затворени, и пак да гледаш някого. И през затворени очи се гледа. Аз по някой път си държа очите затворени, но и през затворените очи виждам. Той казва: мужеше, muži. Но и през затворените очи човек може да гледа. Трябва да станем свободни.

Аз съм за онази вътрешна свобода. Тогава ще престанем да се осъждаме, понеже е много относително. Тръгнал някой. Защо това е тъй? Този свят ние няма да може да го оправим по никои начин. Да кажем: Господ да оправя света. Каквото Господ направил, е много добре, пък ние сега сме съработници на Божието дело.

Казвам, затуй искам да ви наведе на мисълта – чистота на мислите. Чистота на мислите, то няма да дойде така лесно. Ние се приближаваме към новия живот. Този новия живот идва, но не остава за дълго време. Той може да остане в нас, ако имаме чистота на мислите. Ние не че я нямаме, но не може да я задържим. Ако идат някои нечисти мисли, самият живот, самата мисъл сега се чисти.

Ако туй, което ви говоря, може да го приложите, животът ви ще бъде като днешния ден.

"Само проявената Божия любов носи пълния живот."

*Тридесет и втора лекция
на Общия окултен клас
2 април 1930 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

РАЗБИРАНЕ НА ЧИСЛАТА (УЧУДВАНЕ И СЪЖАЛЯВАНЕ)

"Отче наш"

Размишление

Ще попитам кои са любимите числа на хората или кои са любимите числа на природата. Когато учихте да смятате в отделенията, да делите, кои числа ви бяха най-любими? Понеже се занимавате с много големи работи, големите работи са цели числа. Милионите може да се делят на 10 хиляди. От какво е съставено числото 10? Ако имате отношение на любовта, и любовта има любимо число, една уста има. Благодарение, че има една, защото, ако една има и не може да я нахраните, ако бяха повече, какво щяхте да правите?

Преведете какво място заема душата в човека, какво означава. Чрез устата излиза неговият говор, неговата разумна реч. Чрез устата някой път излиза пеница. Все хубави работи излизат. Всичко най-хубаво сладко, което може да се свире, из устата излиза. По някой път и оттам не излиза, но то е в реда на нещата. Но че има пяна, това ли служи за оправдание. Сладко без пяна може ли? Сега вашето сладко, което може вие да варите, поне един човек може да свари сладко в сърцето да няма пяна. Ако няма пяна, показва, че не е майстор на сладката. Зависи от материалите, които взел. Ако материалите, с които вариш сладкото, са чисти,

пня няма да излиза. Вие никога не сте се занимавали. Конкретно едно определение какво обичате. Вашият ум е тъй разхвърлян. Да ви понюта човек конкретно какво обичате, вие не може да си дадете отчет. Може да кажете, че обичате някого, че обичате баща си – то е въпрос. Че обичате майка си – то е въпрос. Дъщерята, ако каже, че обича майка си, не трябва да я разлюбва. В любовта се подразбира, че когато обичаш, да няма разлюбване. Човек, като обича едного и обича друг, това не значи, че трябва да разлюби първия. То е все таки да знаеш на какво мяза. Имаш едно сираче, което обичаш, обличаш го в хубави грехи. Обичаш друго сираче – съблечеш първото, облечеш второто, разлюбиш го. Защо? Обичаш първия. Защо да не направиш нови грехи, нов костюм на второто дете. Влюбиш се в трети – трети костюм правиш, четвърти, пети. Защо трябва да събличаш единия, да обличаш другия? То е неразбиране какво нещо е любовта.

Онзи, който се влюбва, той е един изключителен случай. Влюбеният спада към изключителните случаи. То спада към закона на чувствеността. Влюбването е всякога преривен период. Има една постоянна любов. Като се влюбиш, няма прекъсване. Влюбването е прекъсване, понеже любовта се усилва към едного, другите забравя. Когато обича всичките хора, човек, като прояви любовта, направи едно прекъсване в любовта спрямо другите, тури един предмет много близо до очите си. Където ходи, все него гледа. изключителен образ е той.

Там, в Библията, се казва: "И направи Бог човека по образ и подобие." Кой е образът Божи в дадения случай? Защото и двете неща са "по образ и подобие". Образът в света от чисто материалистическо гледище е мъдростта. Това е образ. Човекът, който е по ръководството на Божията мъдрост, той е образ. Подобие то е в любовта, което се изразява чрез образ. Тогава законът е верен, когато дойде любовта, това е подобие то на Бога. Лицето е светът на човека. Ко-

гато видиш човека скръбен, натъжен, няма никаква любов. Лицето му потъмняло, погрозняло. Защото радостта винаги иде от любовта, не иде от мъдростта. От мъдростта лицето светва. Когато се прояви мъдростта, човек става красив. Красотата е проява на мъдростта. Само мъдрите хора могат да бъдат красиви. Глупавите са всякога грозни. Грозният човек не е мъдър.

Каквито примери и да дадете от историята, те са случайни работи. Вие не може да представите един велик учител в света, пратен от Бога, и той да е грозен. Някой талант от трета, четвърта степен може. Мъдрият човек всякога трябва да бъде изключително красив. Но тогава как се подразбира – има една пластична красота, която е като светлината. Природата – ако вие погледнете, в нея има красота. Ако знаете как да гледате, зависи къде поставяте вашия фокус. Запример много пъти не може да гледате човека право в очите. Човек в очите не може да видиш, **има** една постоянна точка. Ако гледате устата, той се безпокои. Ако го гледате в очите, той се безпокои. Ако го гледате в брадата, той се безпокои. Ако го гледате във веждите, той се безпокои. Ако го гледате в челото, по-малко се безпокои. Ако го гледате в страните, пак се безпокои. Човек, като го гледате в очите, се безпокои. Кое е онова място, като гледате човека, да не се безпокои. Има една точка, в която трябва да погледнем човека. Вие ще кажете: "Кажи ни я."

Туї, което се казва, никога не се научава. Туї, което не се казва, то се научава. Ти, като дадеш на човека, **всякога**, ленивец остава. Нищо не му давай. **Не да** нямаш желание да му дадеш. Ама да кажем, като дойде синът, казва на баща си: "Татко, дай ми една чаша вода." Разумно ли е да стане бащата, да му даде вода? Той ще каже: "Синко, чаша има приготвена за тебе, стомната е пълна с вода, вземи си." Или казва: "Мамо, дай ми вода." Майката може да го направи от любов. Но не е

разумно майката да става да дава вода на детето. Благодарение, че давате вода, затова такива деца имате. Господ ви е дал деца, но трябва да знаеш как да ги възпитаваш. Нищо повече.

Сега за възпитанието говорим. Любимото число кое е вкъщи? Законът навсякъде е същ. Бащата донесе една дрянкова пръчица, закачи я за един копринен конец – и тя виси. Може да не употребяват пръчицата, но все таки капелмайсторът, колкото за адет, ще я откачи някога. Бащата и майката направят един закон за детето. Заръчат много хубави долапи. В тия долапи има нещо за ядене: орехи, захар, сладко. Направят закон, казват на детето: "Няма да бъркаш в долапа." Това е първият закон. Ако бъркаш в долапа, пръчката ще слезе от конца. Бащата излезе, детето погледне пръчката, то разсъждава, казва: "Вързана е." Отвори долапа. Някой път яде толкоз майсторски, че не може да го хванат. Някой път го хванат. Когато детето е на 7 години, направят един закон. Когато е на 14 години, направят други закон. Когато е на 21 години, направят трети закон. Казва на майката: "Не зная какво трябва да се прави с това дете, но трябва да се измени законът.

Всичките закони, които са писани, са писани, когато те остават. Когато бащата остарее, стане възрастен, тогава синът напише същия закон. Синът направи долап и тури закон: "Татко, няма да буташ долапа." Бащата ще види как е направен законът, моятата. Ако е закон, нека бъде закон и за детето, и за бащата едновременно еднакъв. Защо бащата намира, че не е намясто. Намясто е този закон. Те нямаха право да правят един долап, да правят изкушения на детето. Стаята трябва да бъде празна, никакви долапи, никакви сладка, никакви орехи, само четири стени. Казвате, греша детето. Когато правите един закон, трябва да знаете, че този закон ще се опита върху ви. Може да направите закон. Природата допуска всичко. И обрат-

ният път, всичките закони, които сме правили, то ще изпитат^{ме} силата на този закон върху нас, ще видим последствията. Казвате, не е добър. Щом не е добър, ти ще промениш закона. Следователно, преди да дойде да се опита този закон върху ти, ти трябва да го промениш.

Казва сега, числото 1. Това е устата. Другото любимо число, то е двете. Виждаш, природата има две ръце, два крака. Любимо число е двете, то е пророческо число. После, когато искаш да завържеш приятелство, ти се ръкуваш – то е числото 10. Двама хора, като се хванат с ръцете, по 5, то е числото 10. Който знае да събира, имате 5 и 5, да не турям този кръст, понеже вие още не сте научили как да работите с него. Англичаните имат "t". Те са силен народ, понеже са знаели как да се справят със своето "t". В тях ще видите, турят линийката ту надолу, ту нагоре – то си има значение. Българинът има топуз. Ако не разбираш хората, този ще закачиш, онзи ще закачиш, ще се обърнат върху тебе. Българите видяха, че туй правило не върви, изхвърлиха **ѿ**. После българинът се ухитри, пише **ѿ**. Сне кръста и напише **ѿ**, намериха, че тази работа върви. Онзи, който не разбира закона, казва, тъй се пише. Ако **ѿ** е необходимо, не трябва да се изхвърля. Ако е непотребно, трябва да се изхвърли. Кръстовете не ни са потребни. На **ѿ** също кръстът не е потребен. Някой може да тури точка."

Казвам, числата трябва да се разбират, ако вие искате знание и мъдрост. Но ако вие не разбирате смисъла на числата, какво знание ще имате? Вие постоянно оперирате с числата на вашата ръка. Ти казваш – разбираш ли с махането на ръката някой път 9, 10 пъти. Някоя работа не върви, понеже ти си турил едно число, което не върви. Ти казваш, разбираш, разбираш, говориш, говориш повече, отколкото трябва. Онези учители, които късат учениците по математика, те не знаят да пишат. Той ще се яви на дъската, пише неси-

гурно, той не може да види съотношението. Сръчният ученик знае да пише, разбира. Ако сръчният човек така маха с ръката си, ако държи ръката си, във всяко едно движение нещата са направени не чисто механически, но една жива математика има.

Числата са живи. На всяко едно число съответства едно разумно същество в света. Ти не може да играеш с числата, както искаш. Те са живи числа. Всичките числа в природата са заети. Няма число, което да е свободно. Може би големите числа, но всичките числа до милиони, милиарди, все са заети от същества, но понеже вие с големите числа не оперирате, всичките числа са заети с разумни същества. Да кажем, числата 10, 20, 30 – всичките числа са заети от високоинтелигентни същества. Ако кажеш 100 и не знаеш как да го направиш – числото 100 може да предизвика много хубави работи, но в даден случай, когато имаш 100 и имаш една нечиста мисъл, може да предизвикаш нещастие за цяла една година. Защото с туй число ще разтърсиш невидимия свят. Всичките тия същества, които имат числото 100, ще дойдат, казват: "Какво има?" Казваш: "Нищо." Разбирате ли?

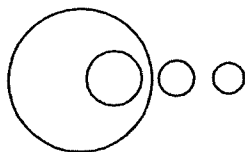
Вие сте чели "Хиляда и една нощ". Седял един пътник. Намирал се при една чешма. Изпъшкар да си откъсне, друга мисъл нямал. Излиза един старец, казва: "Какво искаш?" "Нищо, почивам си." "Как си почиваш? "Ох" казваш. Мен ми е името Ох." Пътникът много се учудил. При чешмата, като седиш, никога не се казва "ох". И при любовта, като отидеш, казваш "ох". Някой се влюби, седне при любовта, казва: "Ох от тази жена." Какво искаш сега? Че ти, щом се оплакваш от жената, ти се оплакваш от Бога. Че жената Бог я направил. Щом кажеш "Ох от тази жена", Господ дойде и казва: "Какво искаш?" Тогава Господ казва: "Направете онзи мъж жена." Жената казва: "Лош е този мъж." Че той е мъдростта. Тогава Господ дойде, казва: "Направете я мъж." Жената става мъж и мъжът става жена.

Вие сега казвате, нямаме ли право да се произнасяме? Нямаме право да се произнасяте. За мъжа има право да се произнесе Господ и за жената има право да се произнесе Господ. Вие всички тук сте авторитети, и то първокласни. Всеки ден казваш, този мъж не струва, онзи мъж не струва. Мъжът казва, тази жена не струва, тази такава, онази онакава. Че вие мислите ли, че вашата жена, която имате, е жена. Вие говорите за жена. Вие имате само една кукла. За жената никога не говори лошо. Ако искаш някой път да си умен, кажи: "Искам да говоря малко за моята кукла." Тия понятия и образи, които имате за света, ако се спрем и иска кой да е човек да се произнесе, ако той е действително направен от Бога, той може да прояви някои качества, които нам ни се виждат странни. Ние още не знаем тия странните качества. Туй, което е зло заради нас, не показва, че е зло заради природата, за целокупността. Запример, ако се приближа при един накладен огън, има едно качество в огъня, ако зная как да се поставя, може да имам много хубаво възприятие.

Казвам, най-първо трябва да очистите вашата мисъл от всичките подозрения. С години, има с векове да се борите да очистите ума от подозрения. Запример сънувал си някой сън, кажеш: какво означава твоя сън. Срещнал си някой поп, какво означава? Вие имате една уста, не се занимавайте. За какво е дадена устата? Ако ти не може да разбереш устройството на твоята уста, ако ти не може да разбереш устройството на бърните, на езика, ако ти не знаеш устата колко сантиметра е – нито един от вас не е мерил. Казвате: малка уста, голяма уста. Какво означава голямата уста и какво означава малката уста? Нека дойдем до фигурата.

Представете си, че имаме една малка чешма с малко отвърстие. Ако с малко отвърстието, какво излиза и ако е голямо, какво излиза? Казва: голяма уста. Устата не може да бъде голяма толкоз. Устата каква част съставлява от лицето? Ако вие говорите малко

и вашето отвърстие е малко, от туй напрежение на говора може да спукате някой клънец, да направите голяма катастрофа. Ще туриш толкова енергия през туй отвърстие, колкото може да излезе. Някой път направите отвърстието – нищо да не излиза, тази дупка ще остане празна. През празните дупки

какво влиза? Когато онзи, който е любимец на виното, влезе в избата на кръчмаря, кое го радва – като види, че устата на бурето са отворени или затворени? Че са затворени. Ако са отворени, нищо няма. Като види, че грездейт е изваден, казва: няма нищо за пиене.

Един стар турчин забележил на един млад турчин да не пие вино, понеже в корана е забранен. Казва му: "Вино и ракия няма да пиеш, понеже ще идеш в пъкълъ, тия големи бъчви ще ги окачат на врата." Той пита ходжата с грездей ли ще бъдат, или без грездей. С грездей. Ще има, казва, дълго време да пия.

Питам, тази уста каква трябва да бъде – отворена или затворена? Отворена трябва да бъде. Но в избата тя трябва да бъде затворена, не да тече постоянно, защото на физическото поле, когато устата е затворена, човек в мисълта си постоянно говори. Той устата не отваря, но говори. Ако вие фотографирате, погледнеш някой човек, брадата, устата, мисълта върви, работи. През една малка пукнатина той се изказва. Питам, за да може да говориш правилно, за да употребяваш единицата – тази единица си има творчество, може да се роди от нея. Тази единица от какво се е образувала? Да кажем, имате единица турена. Мълчанието е турено като презграда. Презграда на мълчание то е тази правата линия. Но туй мълчание, докато

стои, да преодолеете, има някои мъчнотии. Когато човек мълчи, или е искрен, или тъжна работа, не върви. Замълчал се, стиснал уста. Има препятствие. Казва, защита уста. Сега кое е, което отваря устата? Добре, тази е вътрешна линия. Устата представлява една окръжност. То е диаметърът в даден случай.

От горната бърна може да се знае човек малко ли ще говори, или много ще говори. Ще обича ли, или няма да обича. Онзи, който много обича или малко обича, е турено в устата. Тази линия, която се е образувала между устата, колкото е по-тънка, зависи някой път от налягането. Някои хора натискат устата, значи върху двете бърни има налягане. Теченията, които текат от горната бърна, по бърната отгоре образуват един вид едно налягане, човек стяга устата. Някой отворил устата. За онзи, който свил устата, мислят, че е мъдър, сръчен човек. Онзи, който държи устата си малко отворена, считат го за будала. То е крайности. Човек не е толкова просветен. Има един начин в природата, как трябва да се докосват.

Туй докосване не трябва да става постоянно. Постоянно трябва да се докосват и да се отделят, за да може да става правилно течение. Човек, който дълго време държи устата отворена, той си причинява едно състояние, което мъчно се лекува. Ако искате да се лекувате, дръжте устата свободна. Заповядвайте на устата, то е израз. Ако вие не знаете как да контролирате вашата уста с вашия език. Езикът е, който ще се справи с тази линия, тази правата линия, той ще обърне единицата. Езикът отвътре може да обърне тази единица. Ако поставите перпендикуляр, значи този език отвътре е изваден от мъчнотии. Ако трябва езикът да образува и двете линии, той ще постави задача, както трябва за разрешение. Природата не е създала кръста. Природата създала правата линия.

Има противоречия, които трябва да знаете как да премахнете. Вие не може да премахнете едно проти-

воречие, ако не знаете как да се справите с устата си. Вие може да сте първокласен философ, може да сте първокласен поет, може да сте богат banker, всичко имате, но нито поезия, нито пари може да ви помогнат, ако вие не разбирате закона на вашата уста, не може да се справите с мъчнотиите. Болният човек има една особеност на устата. Ще дойдем до гримасата, но гримасата не изменя привычките.

Някои хора носят главата наведена на лявата страна, когато се учудвате на един човек, че е много умен. Кога навеждате главата надясно? Българинът наведе главата надясно, казва: "Гледай, хитър човек." Когато някой си чули крака, сполети го някое нещастие, навежда си главата наляво. Когато съжалява хората, навежда главата наляво. Когато се учудва, навежда главата надясно. Казва: "Какъв дурак. Направи това, да не му мисли. Някои от вас носите главата надясно, други наляво. Значи на някои се учудвате в света, минавате покрай някой богат човек, казвате: "Брей!" Хубаво, вие сте хора, които обръщате внимание само на богатите хора. След четиридесет-петдесет години остане навик у вас да носите главата надясно. Аз изваждам заключение, че вие сте човек, който обръща внимание само на богатите къщи. Срещнеш някой богат, философ, учудиш се. Четеш някое съчинение, учудиш се. Срещнеш някоя жена с хубаво облекло, учудиш се. Така у вас ще се образува един навик. Някой направил нещо, ти се учудваш, на втори се учудваш, докато във вас се образува един лош навик.

Това са неестествени положения. Външният физически свят е въздействал върху вашето знание, създал един неестествен навик. Вие не владете главата си. Външният свят влада главата. Ти се спри. Най-първо не се учудвай, но виж, като погледнеш този богатия човек, да видиш дали честно е спечелил своите пари, дали тази къща е умно направена, или не. Ако е умно направена, тогава с очи се поусмихни, не си навеждай главата. Ако си навеждаш главата, ти си глупав човек,

който не разбира. Ако разбираш, че къщата е направена хубаво, поусмихни се, не навеждай главата, но се усмихни. Някой път, аз виждам, усмихвате се. Някой дойде, погледне ме, усмихне се. Някой път, като погледне, поусмихнете се, някой път се безпокоите, че се усмихнал. Аз зная, щом се усмихвате, къщата е направена хубаво. Много е приятно, когато се усмихвате, всякога носите нещо хубаво. То е естествена усмивка. То е един израз на онова хубавото в разумната природа. Не тази обикновената природа, за която хората говорят.

Тепърва, ако вие искате наука, но вие искате механическа наука да ви се даде, без никакви мъчности. Искате да бъдете богати, да имате автомобил, после да не се мъчите, никакви мъчности да нямате, да ви носят на ръце. Човек може да носи на ръце само едно любимо същество. Помнете го. Ако ти носиш едно същество, което не е любимо, остави го само да ходи. Когато не обичаш някого, остави го сам да ходи. По-голямо наказание на човека не може да дадеш, освен да го накараш сам да ходи.

Да ви носят, какво означава? Защо аз искам да ме носят другите, да им създам страдания? Ако аз не обичам страданията, защо ще ги причинявам? Онзи, който ще ме носи, ще страда заради мене. Тогава аз защо да не ходя? Сега другото, което искам да извадя из вашия ум, е следното.

В природата не е предвидено никакъв автомобил, файтон, железница, аероплани. Тия неща не са предвидени. Те са случайни работи. Предвидени са само краката пеш да ходят. Следователно, ако в твоя ум има файтон, ти ще остарееш преждевременно, няма да научиш много работи. Ти всякога дръж в ума си, че пеш ще ходиш на Витоша. В Америка ако ходиш, с параход ще пътуваш. То е случайно. В ума си не внасяй файтон. Обор трябва да имаш за тия механическите работи и в пристанището док трябва да имаш за парахода. В ума си не ги дръж, не внасяй механически работи в ума.

Запример парите ще те препятстват, за парите трябва да имаш каса. В ума си не ги дръж, понеже са зараза, болест са парите. Аз не съм видял богат човек, който да е здрав. Дето боледувате, аз зная защо. Във всинца има една алчност да бъдете богати. От богатство сте болни. Аз казвам, богатите хора и болните хора си приличат. По какво си приличат? Богатият човек иска да му служат. Той седнал на стола, казва: "Трябва да ми служат." Богатият е много възискателен към хубавата храна. Почти и болният е същ. Болният човек и той обича да заповядва. Богатият иска файтон и болният човек иска автомобил – по това си мязат болният и богатият човек. После на богатия човек ръцете са гладки. И на болния ръцете са гладки. Богатият и болният си мязат.

Щом искате да бъдете богати, ако не разбирате в какво седи богатството, непременно ще носите болестта, тя ще ви бъде спътница. По един естествен начин ще дойдат ония ръце, здравословните състояния, които трябва да функционират, вие ще ги спрете. Вие, като искате да имате мека ръка, изкуствено ще дойдат тия състояния. Ръката трябва да бъде мека, пластична, да имаш сила. Като те хване човек, не само енергия, но едновременно да чувстваш, че този е енергичен. Именно едновременно три качества трябва да имате. Ако ръката на един човек е студена, туй показва, че този човек има любов, но той е стиснат. Студените хора наричат скържави хора. После сухата ръка е на енергичност. Тази ръка трябва да се измени не отвън. Ти не може да измениш отвън. Ти трябва да измениш твоето състояние отвътре. Тогава, ако ръката ти е студена, ще помислиш за ръката на един светия, за един ангел. Ръцете на светиите не са студени. На умредите хора са студени, но на светиите са топли. Ако целунеш ръката на един ангел, ти ще видиш какво нещо е ръка. Вие сега казвате, че вашата ръка е студена, но не знаете как да препратите вашата енергия.

Тогава, щом дойдем да говорим за нашите чувства, казва, знаят хората за любовта. Ако ти разбираш любовта, какво се срамуваш от любовта.

Любовта е проява на Бога, тя е друг процес. Ако ти говориш за любовта, то е най-великото, най-хубавото, най-божественото в света, което се проявява. Ако си носител на Любовта, ти ще бъдеш здрав. Не може да мине Божията любов през тебе и ти да си болен. Бог е носител на всичкото благо в света. Следователно, ако неговата любов мине през тебе, ти ще бъдеш здрав. Ако ние не сме здрави, не че ние не сме, ние не разбираме закона на любовта. Казваш: "Аз го обичам, но той не заслужава." Тази любов не е твоя. Отде знаеш, че не заслужава? Ако любовта иде от Бога, защо ти ще станеш авторитет, да казваш, че той не заслужава твоята любов. Ти не схващаш. Вие казвате, че не заслужава. Защото, щом кажеш, че не заслужава, друго съществува, което те обича, и то казва, че ти не заслужаваш неговата любов.

Ако ние така разсъждаваме, кой от нас заслужава и няма защо да заслужаваме. Любовта се проявява не по заслуга. Но любовта всякога се проявява към онези, които заслужават. Който заслужва, никаква любов не му се дава. Който не заслужва, на него се дава любовта. Кому дават пари? На сиромасите. На онзи милиардер, който има пари, какво ще му дадеш? Любовта е за бедните, за страдащите, за тези, които нямат, за тях е любовта. Казва, ти не желаш да ме обичаш. Нищо не ти давам от любовта, нямаш нужда. Затуй Писанието казва, че Бог обича грешните. Казва, възможно ли е? Как е възможно Бог да обича грешните. Любовта е за грешните, не за праведните. Как тъй? Праведният има вече любовта отвътре, той живее в любовта. Какво има, ако грешникът се грее на огъня. Огънят не е наложен за праведния. Ако аз имам печка, не се нуждая от огън. Слънцето е за този бедния човек. Той трябва да се грее. Слънцето е за бедните

хора, то не е за богатите. Като дойде слънцето, каз-
вам, много добре се печеш.

Вие се спирате и казвате, тия са празни работи,
кажи ни нещо за Господа, за ангелите, за яда. Да ви дам
тоягата, като мръднете, всичко да направите. Аз ако
ви дам тоягата, ще направите най-големите глупости.
Вие какво ще направите? Ще разкажа един разказ, вие
може да сте го чели.

Една голяма царица, красавица, казва на мъжа си:
"Дај ми – казва – три деня аз да царувам, да имам
власт, да видя, че ме обичаш." Като иска да царува,
показва, че тя не обича мъжа си, туй е психология. Но
той казва: "Добре." Той ѝ дал три деня да царува. Още
в началото на царуването, още първия ден арестувала
мъжа си, турила го в затвора. Тази жена, тя е жената
на плътта. Няма какво да даваш властта някому. Ние
не сме умни, като даваме властта. Властта седи в
Бога. Когато дойдем до закона на любовта, няма да
дойде Господ да ни бъде слуга, а ние да бъдем господари.
В духовния свят слугите имат предпочитание пред гос-
подарите. Непочтените хора в духовния свят, това са
богатите хора. Сиромашът, този бедният човек, прося-
кът, те са почтени хора. Като проговориш за един
богат човек, казват – защо да не го слушаш. Защото
той е пълна паница. В богатите има нещо много бла-
городно, той е скържав човек.

Казва: "Аз да бъда богат." Всинца сте богати. Ко-
гато в моето сърце е любовта, не съм ли богат? Ко-
гато в ума е мъдростта, не съм ли богат? Когато във
всички мои постъпки се проявява истината, не съм ли
богат? Къде е сиромашията? Когато имам здраво тя-
ло, ям сладко. Кое е по-хубаво – да бъда богат и да имам
болен стомах или като взема сух хляб, натопен във
вода и ям сладко, кое по-хубаво? Ти кората като ядеш,
всичко може да стане от тебе. Вие седите, казвате
"кора". Но като ядеш чорбица, пържено, нищо не излиза
от тебе.

Аз засягам съществената страна по вътрешния закон, когато е благодарен. Аз не засягам вътрешните отношения, но казвам в дадения случай: когато имам хляб, ако аз съм благодарен, от туй парче мога да извадя всичката сила, която е скрита. Най-хубавите неща са скрити в най-хубави работи. Ако аз разбирам този закон, Бог ще трансформира тази енергия.

Казвам, трябва да се самовъзпитате. Казвате: "Кога ли ще станем достойни, че да ни каже нещо нашият Учител?" Какво ще ви кажа аз? Чакаме аз да ви кажа. Като казвате: "Какво ще ни кажеш, Учителю", ще ви кажа. Благодарете, че аз, като дойдох от другия свят, направих тоягата на лък, да свири. Представете си, че нямах цигулка. Какво щеше да стане тогава? Някои стават с инструмент, някои без инструмент. Всички цигулари не може да бъдете, защото цигулката е опасен инструмент. Няма по-опасен инструмент от нея. По-добър от нея няма, но и по-лош от нея няма. То е като контраст казано. Хубаво. Ще ви дам едно упражнение. (*Учителят свири.*) Вие на средата започвате упражнението. Миналите идват тъй. Какво е миналото, докато дойдем? То е един тон, който разрешава всички мъчнотии. Вие казвате: "Не е за нас това." Ако сте богати, не е за вас. Ако сте сиромаси, за вас е.

"Само проявената Божия любов носи пълния живот."

*Тридесет и трета лекция
на Общия окултен клас
9 април 1930 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

ХВАЛЕНИЕ

Размишление

Сега ще прочета 147. псалм.

Като четете Свещената книга, вие не разбирате всичко, което е писано в нея. Неразбирането се дължи на известно прекъсване на съзнанието. Прекъсване на съзнанието става в човешкия живот, но не и в Божествения. Прекъсване на съзнанието става в живота на стария, но не и в живота на младия. Аз взимам думите "млад и стар" в този смисъл, както хората ги разбират, но не и в Божествен смисъл. Ако разглеждаме младия и стария в Божествен смисъл, съзнанието не се прекъсва нито на младия, нито на стария. Под думата "младост" ние разбираме още и начало на всяка съзнателна епоха, а старост – край на тази епоха. Старостта приготвя плодове за нова епоха. Като не разбират младостта и старостта, някои хора преждевременно се товарят със законите на старостта и мислят, че имат големи знания и опитности. Обаче, ако рекат да използват своите знания и опитности, едва ли ще могат да си приготвят от тях ядене за един обед.

"Хвалете Господа, защото е добро да пеем на Бога нашего." (1. стих) Защо трябва да се пее на Господа? Зададе ли се този въпрос, следва въпросът: защо човек трябва да скърби?

"Защото е приятно, хвалата е прилично нещо." (2. стих) Много неща са приятни на човека. Запример приятно е на човека да яде, да пие, да се облича добре, да се разхожда, да учи. Защо тогава да не му е приятно да хвали Господа?

"Господ гради Ерусалим." Защо са нужни градове на Господа? Защо са нужни грехи на хората? Не могат ли да ходят голи?

"Изцелява съкрушените в сърце и обвързва раните им." (3. стих) Сърцето на човека трябва да бъде здраво, защото е източник на живот. Заболее ли сърцето, веднага търсете лекари да ви помагат. Сърцето на човека не трябва да боледува. Мнозина се оплакват, че нямат сърце. Чудна работа! Бог е дал сърце на хората, а те казват, че нямат сърце. Други пък се оплакват, че нямат ум. И това е чудно. Бог им е дал ум, а те го отричат. След като имат сърце, ум, тяло, хората отричат тия неща и създават в умовете си една философска каша. Добре е човек да прави каши, но от прясно и доброкачествено брашно и масло. Направи ли каша от горчиво брашно и гранияло масло, той пръв ще разстрои стомаха си. Мнозина имат такива гранияли мисли, горчиви чувства, вследствие на което разстройват стомасите си и страдат. Започнат ли да страдат от своите мисли и чувства, те трябва да вземат очистително, да се освободят от тях. За да не страда, човек трябва да се храни само с чисти мисли и чувства.

"Брои множеството на звездите, нарича ги всички по име." (4. стих) Под думата "звезда" ние разбираме разумното в света. В Божествения свят всеки разумен човек представя звезда. Всяка звезда носи специално име.

"Приготвя дъжд за земята." (8. стих) Значи Бог се интересува за облаците и за дъжда.

"Господ благоволява в онези, които му се боят, и на онези, които се надеят на неговата милост." (11. стих) С други думи казано: Бог благоволява в онези,

които го любят. Божията милост пък е закон, върху който почива еволюцията на човека. Единственото нещо, на което можем да разчитаме и в което можем да призоваваме Бога, това е неговата милост, а не любовта му. Защо? Защото любовта сама по себе си е непреривна. Освен това любовта е за здравите, а не за болните хора. Болният постоянно се съмнява. Каквото да му се говори, той постоянно роптае, съмнява се в истинността на думите. Трябва ли човек да се съмнява в задачата, която решава? Щом я реши правилно, щом резултатът е верен, той няма право да се съмнява. За да не се съмнява, човек трябва да има мярка за нещата, както бакалинът има везни, с които точно мери. Тури ли мярката на едното блюдо и стоката на другото, той гледа да ги уравни. Щом ги уравни, той не се съмнява дали е дал повече, или по-малко.

И тъй, иска ли човек да има вярна преценка за нещата, да не се съмнява в тях, той трябва да се ръководи от това, което носи живот, светлина и свобода в себе си. Дето е животът, светлината и свободата, там е разумният живот. Ако една мисъл съдържа живот, светлина и свобода в себе си, приемете я. Ако едно чувство носи живот, светлина и свобода в себе си, приемете го. Чувство без мисъл, без светлина внася мрак в съзнанието на човека. Изпадне ли в това състояние, той започва да се спъва. Искате ли да помогнете на този човек, внесете светлина в съзнанието му. Чувство без мисъл води човека в крив път. Докато не познава законите на разумния живот, човек не познава и себе си. Той мисли, че знае много неща, че мисли и чувства правилно, че разбира от музика, от изкуство и т.н. Какво разбиране е това, когато същият човек се оплаква от неразположение и постоянно е недоволен? Карате го да изпее нещо, но той казва, че е неразположен, не може да пее. Истински гениалният музикант пее и свири на всяко време. Той не се оправдава с неразположение. Същият закон

се отнася и до молитвата. Човек не може да каже, че е неразположен да се моли. Молитвата е непрерывен процес. И като скърби, и като се радва, човек трябва да е готов да се моли. Молитвата, ученето, любовта са непрерывни процеси. Не може днес да обичате някого, а на другия ден да не го обичате.

Днес всички хора говорят за любов, за обич, но как изразяват любовта си? Това, което те наричат любов, не е истинска любов. Никъде в природата няма да срещнете такава любов. Хората наричат любов много от изопачените си чувства, но се разочароват от своята любов. Човешката любов се изиявява чрез прегръдки и целувки, но това не е любов. Това са човешки изобретения. Истинската любов носи всички блага в живота. Докато обича, човек е радостен, вдъхновен. Престане ли да обича, всичко се обезсмисля за него. С изгубване на любовта си човек престава да живее. Той ходи, яде, говори, но всичко му е празно. Някой се оплаква, че хората не го обичат. Той не говори истината. За да не го обича никой, причината е той сам. Той е затворил сърцето си, не пропуска един слънчев лъч в него. Щом отвори сърцето си, много слънчеви лъчи ще проникнат в него. При това положение мнозина ще го обикнат. Дето е светлината, там е и любовта. Както музикантът знае как и къде да поставя пръстите си на пианото или на цигулката, така всеки човек трябва да знае как да разтваря сърцето си за слънчевите лъчи.

Като ученици вие трябва да изучавате съзнанието си, да можете лесно да се справяте с всички свои прояви. Какво представлява съзнанието? Ние уподобяваме съзнанието на един от най-мощните, сложни и големи инструменти, какъвто досега не е изнамерен. Веднъж има ли този инструмент, човек трябва да го изучава, да знае кога какъв клавиш да натисне. Какъвто клавиш бутне, това ще се прояви. Ако бутне клавиша на съмнението, човек започва да се съмнява, дето трябва и не

трябва. Като клавиш на съзнанието съмнението е необходимо, но човек трябва да знае кога да го натисне. Не го ли натисне навреме, съзнанието му потъмнява. След това той трябва да натисне клавиша на вярата, за да дойде отново светлина. Клавишите на съзнанието са ред възможности, които човек трябва от време на време да натиска, за да възприема впечатления и образи от външния и вътрешния свят. Изгуби ли този инструмент, човек сам се ограничава. Такова ограничаване настава, когато човек изгуби един от своите удове: ръка, крак, око, ухо и т.н. Ако всички удове на човешкия организъм се откажат да служат, човек се ограничава напълно. Къде е тогава човекът?

Сега, става ли въпрос за любовта, не очаквайте хората да ви обичат, но вие обичайте. Бъдете проводници на Божията любов. Ако всеки очаква да бъде обичан, светът би се обърнал на мъртвило. Когато сте били малки, майките са ви къпели, обличали и събличали, носели на ръце, но днес, когато сте станали на двадесет и една година, трябва ли да изисквате същото? Щом сте станали пълнолетни, сега вие ще помагате на майка си, вие ще проявите любовта си към нея. Щом сте израсли, щом съзнанието ви се е пробудило, вие не трябва да очаквате другите да ви обичат, да ви носят на ръце, но сами трябва да се грижите за себе си.

Като се натъкват на противоречия, хората се запитват кое е правото в света. Ако е въпрос за личното право на човека, в света съществуват толкова лични права, колкото са хората на земята. Всеки има специфично разбиране за правото, обаче правото на едного не е право на всички хора. Търси ли човек абсолютно право в света, това е правото, което изтича от Бога. То е единствено и абсолютно право. Това право не предизвиква никакви противоречия и недоразумения между хората. Който живее според Божественото право, той лесно решава задачите си. Който живее според човешкото право, той всякога остава недоволен.

Трима мъдреци, които боравили с човешкото право, се събрали заедно пред една печена кокошка и започнали да философстват как трябва да си разделят кокошката. След дълги разисквания те дошли до заключение, че кокошката не трябва да се дели, но да се изяде цяла. Сега се явил въпросът, кой от тримата трябва да я изяде. За тази цел те решили да заспят и като се събудят, всеки да разкаже съня си. Чийто сън се окаже най-чуден и интересен, той сам ще изяде кокошката. И тримата легнали да спят. Двамата заспали веднага, а третият не могъл да заспи. Като нямал какво да прави, той се приближил тихо до кокошката и я изял. След малко двамата мъдреци се събудили от сън и започнали да разправят съня си. Първият казал, че в съня си се повдигнал високо в пространството, дето видял необикновени неща. Като се разхождал известно време в пространството, най-после разбрал, че бил на небето. Вторият казал, че бил дълбоко в земята, към центъра някъде, дето видял небивали работи. "Ами ти какво сънува?" – запитали третия си другар. "Едва се унесох и видях, че единият от вас отива на небето, другият – към центъра на земята. Веднага се стреснах и не можах повече да заспя. Останах сам да ви чакам. След много чакане разбрах, че вие няма да се върнете скоро, затова реших да изям кокошката."

Една българска поговорка казва: "Докато мъдрите се намъдруват, лудите се налудуват." Значи, докато единият мъдрец се разхождал по небето, вторият – към центъра на земята, третият се приближил към кокошката и я изял. Право ли са разрешили задачата тримата мъдреци? Не са я разрешили право. Те трябваше да оставят кокошката да живее, да снася яйца. Като снася яйца, и тримата мъдреци щяха да се ползват от нея. Според мене възникне ли въпрос за деление на кокошката, най-правилното разрешение на въпроса е да оставят кокошката жива. Щом е жива, тя ще може да снася яйца, от които мнозина ще се ползват. Разумни-

ят човек оставя своята мъдрост на свобода, за да произвежда все по-нови и нови форми. Разумният човек не поставя на разрешение въпроса, какво нещо е Бог. Този въпрос е неразрешим, т.е. неделим.

Казано е в Писанието: "И създаде Бог човека по образ и подобие свое." Има нещо, по което човек е подобен на Бога, но поради отклонението си от правия път човек значително е загубил подобие то с Бога. Запример човек се съмнява в своя създател, а Бог никога не се съмнява в своите създания. Той знае, че рано или късно човек ще се върне в пътя на своето отклонение. Като знае това, Бог е готов всякога да помага. Той дава изобилно от своите блага на всички същества, без да си задава въпроса, заслужават ли те, или не. Няма същество на земята, на което да не е дадено изобилно от благата на живота. И ако при това положение човек се счита сиромас, причината е в самия него. Той не е готов да възприеме и обработи получените блага, вследствие на което си остава сиромас. Всеки цвят, който се отваря, възприема Божиите блага. Не се ли отваря, нищо не може да възприеме. Следователно достатъчно е човек да излезе вън, да направи усилие да отвори устата си и да започне да говори, за да получи нещо. Не може ли да отвори устата си, нищо не може да получи. При всяко вдишване човек поглъща въздух – двадесет вдишки в минута. Значи за една минута той получава двадесет подаръка. Като издишва погълнатия въздух, човек се освобождава от непотребните вещества в дробовете си. При всяко вдишване човек приема нещо. Като издишва, той дава и на другите от това, което е получил. По този начин човек приема и изявява любовта си. Любов, която се изявява само с взимане, без даване, не е истинска любов.

В едно предание се разправя за любовта на комарите към една царска дъщеря. Комарите се влюбиха в нея и един след друг започнали да я посещават, да взи-

мат нещо от нея за спомен. Като се изредили десетки комари, всички кацали на лицето ѝ и взимали по малко кръвчица. Като се погледнала в огледало, царската дъщеря се ужасила – лицето ѝ било надупчено от комарите. Кой би желал да има такава любов? Най-после дошло друго същество. Кацнало на лицето на царската дъщеря и загладило всичките ѝ рани.

Ако със своята любов ти не можеш да загладиш раните на своя брат, това не е любов. Любовта внася живот в човека. Влезе ли някъде, любовта трябва да заличи поне най-малката рана. Всеки, който те обича, трябва да даде нещо живо от себе си. И ако си бил болен, слаб, недъгав, ти непременно ще оздравееш и ще се засилиш. Тази е реалната придобивка от любовта.

Мнозина се интересуват от въпроса, какво представя Бог, какви са неговите атрибути. Колкото да разискват по тия въпроси, няма да дойдат до никакви заключения. Защо? Отвлечени въпроси са това. Важен въпрос е този за любовта, за да можете още днес да се ползвате от нея. Ако на гладния човек предложите една прясна пита със сирене и един чек за няколко хиляди лева, кое от двете неща ще предпочете? Гладният ще предпочете прясната пита със сирене пред парите, които ще получи в бъдеще. Важно е семето, което сега се сее. Любовта трябва да се опита сега, в момента още, а не в далечното бъдеще. Остане ли да чакаш обещания, нищо няма да постигнеш. Любовта действа в настоящето и прави човека щастлив. Но любов без мъдрост не може да се прояви. Те вървят заедно. Любещият човек е същевременно и разумен. Дето е любовта, там е и мъдростта. Съединят ли се, те раждат истината. Истината върви по мъжка линия, затова е казано, че истината ще ни направи свободни. Истината иска да освободи човека от ненужния товар, а той седи и разисква по въпроса, кой го обича и кой не, дали ще бъде щастлив и т.н. Когато пожелае, човек може да бъде щастлив. От него зависи да бъде щастлив или нещастен.

Нещастieto на хората произтича от факта, че те искат сами да наредят живота си и мислят, че могат да направят това. Те се заблуждават. Никой не може сам да нареди живота си. Преди да се е явил човек, Бог е съществувал. Христос казва: "Преди Аврама аз бях." Това е красивото именно, че Бог е съществувал от начало и като любов, и като мъдрост. Следователно, като се проявява в любовта и в мъдростта на Бога, човек не трябва да се плаши, че ще бъде нещастен. Може ли при това положение да се говори за нещастия, за болести, за сиромашия? Ама не мога да се примиря с мъчнотиите си. Ако доброволно не се примиря, насила ще те заставят.

През време на европейската война руските паракоси бомбардираха Варна. Една голяма бомба се пръсна близо до църквата. Всички богомолци заедно със свещеника избягали навън и всеки поел, накъдето очите му виждали. Свещеникът разправя своята опитност. Той бил слаб, болен, едва отивал до църквата, да изпълнява службата си. Обаче, като чул гърма от бомбата, той се изплашил много и в страха си ударил на бяг. Като се успокоил, той спрял да си почине. Каква била изненадата му, като видял, че се намира на няколко километра вън от града. До този момент той се чувствал слаб, немошен, не могъл да ходи, а под влиянието на страха той могъл да извърви няколко километра път с тичане. След това той се окуражил, разбрал, че не е толкова слаб, колкото си мислил. Една граната го заставила да излезе вън от града. Той си мислил: "Чудно нещо! Защо не направих опит да изляза вън от града без тази граната?"

Какво представя гранатата? Гранатата, бомбата не е нищо друго освен страданието, от което хората се оплакват. Като дойде голямото страдание, човек стъпва на краката си и бяга вън от дома си. Ако е въпрос човек да излезе вън, на открито, далеч от ограничителните условия на живота, защо трябва да

дойде страданието, да го застави да направи това? Не може ли и без страдание да излезе вън, на свобода? Станеш ли от сън, съблечи старите грехи на недоволството, благодари на Бога, че живееш и излез вън. Ама нямам достатъчно знания. Не ти трябва повече товар. За днес ти имаш точно толкова, колкото е потребно. Всеки човек има известни дарби и способности, но иска нещо повече. Всеки иска да бъде виден музикант, художник, философ, да говорят всички хора за него. Ако работи за развиване на своите дарби, той ще постигне това. Всеки човек е бил виден, знаменит артист или учен, но ако днес не е такъв, той е на почивка. Когато някой голям артист даде няколко концерта, той се отделя някъде на уединение, да си почине. Във време на почивката той замисля нови планове, които след време ще постигне.

Следователно всеки човек, който не се е проявил още, трябва да знае, че е на почивка някъде, гето замисля известен план. След време той ще реализира своя план, но работа се изисква. Видните музиканти, от които днес се възхищаваме, са свирили с часове. Те са работили усилено върху своя инструмент, по седем-осем часа на ден, а понякога и повече. Дали човек ще работи за развиване на своите способности или добродетели, той трябва да знае, че работа, усилия се искат от него. Запример, за да бъде добър, човек е работил върху ума и сърцето си с хиляди години наред. Казваме, че човек се е родил добър. Защо? Защото е работил върху доброто. В един ден човек не може да стане добър.

И тъй, за да развие доброто в себе си, човек трябва да живее добре. Добрият живот пък е основа за развиване на човешкото сърце и на човешкия ум с всички негови способности. Като се говори за дарби и способности на човека, мнозина се запитват какво представя човек. Като не могат да си отговорят на въпроса, те казват, че човешкият живот има смисъл, докато

сърцето бие. Спре ли биенето на сърцето, човек изгнива. Не, това, което гние, не е човекът. Това е неговата греха, с която се е облякъл. Дрехата не е човекът. Истинският човек живее на друго място. Това, в което човек живее, не гние, нито умира. Клетките на тялото са живи. Затова, като съблече човек грехата си, клетките се освобождават и всяка отива на своето място. Докато клетките се разпръснат из пространството, тялото минава през процеса гниене, който показва, че човек плаща дълговете си. Докато не плати дълговете си, докато не разреши въпросите на взимане и даване, гниенето не престава. Щом разреши тия въпроси, гниенето спира. Човек пък заедно с духовното си тяло излиза от стария живот, съблича старата си греха и влиза в Божествения свят, да ремонтира съзнанието си. В този смисъл смъртта не е нищо друго освен ремонтиране на човешкото тяло. Къде ще го ремонтират, това зависи от човека: тялото на едни хора се ремонтира в ада, на други – на небето, а на трети – на земята, дето са дошли да живеят.

И тъй, който иска да умре, той трябва да си вземе билет за ада, дето мъчението ще бъде неговото възнаграждение. Който иска да живее, той трябва да остане на земята, дето скръбта ще бъде неговото възнаграждение. Който иска да възкръсне, той ще отиде на небето, дето го очаква радост и веселие.

Следователно, ако искаш да изследваш мъчнотите, трябва да умреш, да отидеш в ада. Ако искаш да изследваш скръбта, трябва да останеш на земята между хората. Ако искаш да изследваш радостта, трябва да възкръснеш, да отидеш на небето. С други думи казано: ако не се мъчиш, не можеш да разбереш ада. Ако не скърбиш, не можеш да разбереш хората. Ако не се радваш, не можеш да разбереш ангелите. Мъчението подразбира лошите условия на живота – ада. Скръбта подразбира условията на земята, а радостта –

условията на небето. Каже ли някой, че не иска да живее, той не говори истината. Щом е дошъл на земята, човек ще живее, ще се храни и облича, ще учи. Друг някой казва, че не иска да бъде жена. Трети не иска да бъде мъж. И жена ще бъде, и мъж ще бъде, докато стане едно цяло, единица, в която мъжът и жената живеят заедно. В този човек любовта и мъдростта се проявяват правилно. Той може да се нарече човек в пълния смисъл на думата.

Сега, пазете съзнанието си будно, да не се разгвоявате, да не се запитвате защо някои от вас са жени, а други мъже. За вас е важно да знаете, като сте жени и мъже, с какво трябва да се занимавате. Ако сте жени, ще се занимавате със сърцето си. Ако сте мъже, ще се занимавате с главата си, със своя ум. Когато жените престанат да се занимават със сърцето си, а мъжете с ума си, всичко е изгубено. Българите често употребяват поговорката: "Къща без жена и мъж без пари – огън да ги гори!" Ние правим следния превод на тази поговорка. Жена без сърце и мъж без ум – огън да ги гори. Жената трябва да урежда сърцето си, а мъжът ума си. Иде време, когато мъжът и жената трябва да гледат по друг начин на живота, на отношенията помежду си. Докато не обичаш човека, ти мислиш по един начин за него, щом го обикнеш, ти мислиш вече другояче за него. Докато си вън от светлината, ти виждаш нещата по един начин, щом влезеш в областта на светлината, ти ги виждаш по друг начин. За да дойде до правилно разбиране на живота, човек трябва да се вгълби в себе си, да бъде доволен и разумен при всички условия на живота си – добри или лоши.

Какво трябва да прави човек, докато дойде до това положение? Той трябва да прилага музиката като метод за тониране. Ще каже някой, че не може да пее или да свири. Колкото и каквото може, той трябва да прилага пението. Силният човек се познава по това, че

и при най-голямата скръб пее. Може ли при скръбта и недоволството си да пее, той е силен човек. Ако във време на болестта си тежко болният може да пее, той непременно ще оздравее. Не може ли да пее, оздравяването му е проблематично.

Следователно, дето ходите, каквото правите, каквито скърби да имате, пейте в себе си и хвалете Господа. Да пее човек, това не значи да бъде певец. Всеки ще пее, както и колкото може. Никога в света не е имало толкова много певци и музиканти, както днес. Това е добър признак. Това говори за съзнанието на човечеството. Пението и свиренето не е достигнало още до онази степен на развитие, до която трябва да дойде, но постепенно се развива, върви напред.

Съвременните хора се натъкват на старите си навици, които ги спъват и в пението, и в науката. Запример те мислят, че трябва да пеят, да свирят само ако са добри певци или музиканти. Не са ли добри певци, не се решават да пеят. В това отношение те са на крив път. Всички хора не могат да бъдат добри певци. Когато един пее, другите трябва да бъдат готови да слушат. Ако няма кой да го слуша, той не може да пее. Ако не мисли за някое живо същество, човек не може да пее. Пението подразбира реализиране на нещо. Иначе пението е безсмислено. Когато хората наредят работите си, те си хават, пийват и пеят. Пението и мисълта са два процеса, които вървят паралелно. Който мисли, той може да пее. И който пее, той може да мисли.

Музиката крие в себе си магическа сила, която трябва да се използва разумно. Колкото по-съзнателно човек пее, толкова повече може да се ползва от магическата сила на музиката. Без да подозира, той се свързва с всички разумни, възвишени същества, които му се притичат на помощ. Те се интересуват от музиката

и взимат участие в пението или свиренето на певеца или музиканта. За да се свърже с разумния свят, човек трябва да пее с разположение и да съзнава, че не пее само той – цялата природа пее.

"Хвалете Господа, защото е добро да пеем на Бога нашего."

*Тридесет и четвърта лекция
на Общия окултен клас
16 април 1930 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

СЪДЪРЖАНИЕ

①	Степени на съзнанието	7
	25 декември 1929	
②	Личност и душа	22
	1 януари 1930	
3.	Чувството на любовта <i>а е 324</i>	60
	8 януари 1930	
4.	Двамата бакали <i>а е 326</i>	94
	15 януари 1930	
5.	Опитната школа <i>а 325</i>	109
	22 януари 1930 <i>а е 324</i>	
6.	Махалото	129
	29 януари 1930	
7.	Новите вейния <i>а е 323</i>	152
	5 февруари 1930	
8.	Съчетание на числата <i>а е 322</i>	171
	12 февруари 1930	
9.	Новото в живота <i>а е 321</i>	189
	19 февруари 1930	
10.	Доброто значение	204
	26 февруари 1930 <i>а е 320</i>	
11.	Човешкият термометър	211
	5 март 1930 <i>а е 319</i>	
12.	Идейната обич	223
	12 март 1930 <i>а е 318</i>	
13.	Правилни форми	242
	19 март 1930	

14. Съзнателният живот	<i>а е 317</i>	259
26 март 1930		
15. Чиста мисъл	<i>а е 316</i>	272
2 април 1930		
16. Разбиране на числата	<i>а е 315</i>	297
9 април 1930		
17. Хваление		312
16 април 1930		

Забележка. Автентичността на стенографските записи е запазена. Първа, втора, десета и седемнадесета лекция са препечатани от "Степени на съзнанието", Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното бяло братство, IX година (1929–1930), том II, София, 1939 г.

ПОРЕДИЦА ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС

ПЪРВА ГОДИНА (1922)

Окултни лекции, София 1922

Трите живота, Русе, 1922; София, 1942 (нова редакция)

ВТОРА ГОДИНА (1922–1923)

Правила на окултната школа, Русе, 1923

ТРЕТА ГОДИНА (1923–1924)

Високият идеал, Русе, 1923–1924

ЧЕТВЪРТА ГОДИНА (1924–1925)

Абсолютната справедливост, Русе, 1927

ПЕТА ГОДИНА (1925–1926)

Козативни сили, София, 1930, т. I

Светлина на мисълта, София, 1930, т. II

Условия за разумния човек, София, 1930, т. III

ШЕСТА ГОДИНА (1926–1927)

Отношение на простите истини към човека, София, 1933, т. I

Неразрешеното, София, 1933, т. II

Възможни постижения, София, 1944, т. III

Четириите кръга, София, 1944, т. IV

СЕДМА ГОДИНА (1927–1928)

Великото и красивото, София, 1935, т. I

Малки и големи придобивки, София, 1936, т. II

Добри и лоши условия, София, 1937, т. III

ОСМА ГОДИНА (1928–1929)

Ключът на живота, София, 1937, т. I

Смени в природата, София, 1938, т. II

Форми в природата, София, 1938, т. III

Определени движения, София, 1938, т. IV

ДЕВЕТА ГОДИНА (1929–1930)

Естествен ред на нещата, София, 1939, т. I

Степени на съзнанието, София, 1939, т. II

Доброто оръжие, София, 1939, т. III

Степени на съзнанието, София, 2008

ДЕСЕТА ГОДИНА (1930–1931)

Божият глас, София, 1940, т. I

Просветно съзнание, София, 1940, т. II

Реалности и сенки, София, 1941, т. III

ЕДИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1931–1932)

Събуждане, София, 1944, т. I

Законът и любовта, София, 1946, т. II

Начало на мъдростта, София, 1946, т. III

Събуди се (1–40 лекция), София, 2005

ДВАНАДЕСЕТА ГОДИНА (1932–1933)

Новата мисъл, София, 1947, т. I

Работа в природата, София, 1948, т. II

Трите посоки, София, 1948, т. III

ТРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1933–1934)

Неуздадени лекции

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1934–1935)

Ако говоря, София, 2003, т. I

Ако говоря, София, 2003, т. II

ПЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1935–1936)

Петте врати, София, 2002, т. II

ШЕСТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1936–1937)

Запалена свещ, София, 1999

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1937–1938)

Божественият импулс, София, 1999

ОСЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1938–1939)

Славата Божия, Царството Божие и волята
Божия, София, 1998, т. I

Силата на мисълта, София, 1998, т. II

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1939–1940)

Неизгадени беседи

ДВАДЕСЕТА ГОДИНА (1940–1941)

Всеки ден по една добра мисъл, София, 1997, т. I

Прав път, София, 1997, т. II

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГОДИНА (1941–1942)

Буден ум и будно сърце, София, 1999, т. I

Великата възможност, София, 1999, т. II

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА (1942–1943)

Фактори, закони, принципи, В. Търново, 2002, т. I
Фактори, закони, принципи, В. Търново, 2002, т. II

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА (1943–1944)

Новият светилник, София, 1946

Забележка. Просветният комитет решава да се издадат последните лекции от Младежкия и от Общия окултен клас, Утринните слова и Неделните беседи, както и съборните беседи от Мърчаево – 1943–1944 г., по реда на изнасянето им в три тома "Заветът на любовта".

Учителят Беинса Дуно
СТЕПЕНИ НА СЪЗНАНИЕТО

Първо издание

Предпечатна подготовка
Румяна Маринова
Илюстрации
Наталия Ангелова

Печат
"Симолини '94"

ИК "ЖАНУА-98"
тел. 02/987 87 30

ISBN 978-954-376-013-8